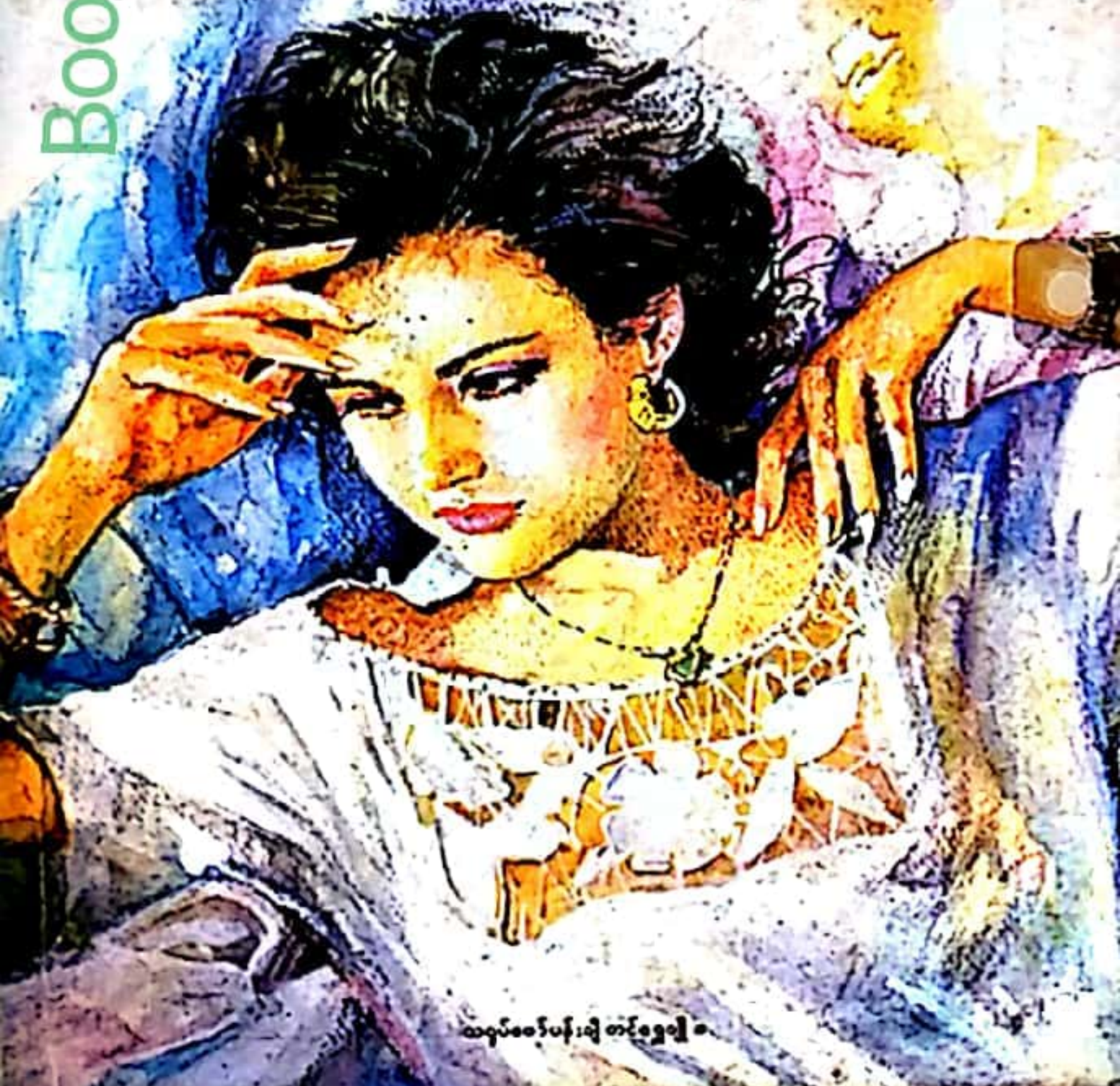

Book Sharing

ပိုဆုလျှန်းစေ
ချစ်မိလို့ချစ်လို့ကံတာပါ

သဂုပ်စော့ပန်းချီ တင်စွဲချီ

(၁)

ဖုန်မူန့် ဖုန်လိမ့်တွေ တလိမ့်လိမ့်ကြားမှ ဒုန်းစိုင်းလာသော မြင်းခွာ
သံနှင့် အတူ မူန့်ပျပျသဏ္ဍာန်လေးက ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ ။

မြင့်မားထွားကျိုင်းသော မြင်းညိုကြီးကလည်း တမော့မော့နှင့် မာန်
ချိုနေသလို မြင်းကုန်းနှိုးပေါ်က ငယ်ရွယ်ပျိုမျစ်လွန်းသော သူလေး၏ မျ
က်နှာထားကလည်း တည်တင်းတင်းကြီး ဖြစ်လွန်း နေပါသည်။ ။

ယောက်ျားကြီးကြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ဆယ့်သုံးလေးဦးခန့် ဝိုင်းနေ
သော လူအုပ်နားဆီသို့ လွင့်ခနဲ မြင်းညိုကြီးက ရောက် လာပြီး တီခနဲ ရ
ပ်လိုက်သည်။ ။ မြင်းညိုကြီးပေါ်မှ ပေါ့ပါးစွာ ငွမ်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်လို သူ
မက မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာသည်။ ။

မူန့်နဲ့သာတွေကင်းပြီး အဆီဝင်းဝင်း၊ မျက်နှာပြောင်ပြောင်လေးနှင့်
ဝင်းမွတ်အောင် ချောမွေ့နေသော မိန်းမပျိုလေးမျက်နှာက တင်းမာခက်
ထန်နေသည်။ ။

ဂျင်းဘောင်းဘီ နက်ပြာ၊ ဂျင်းရှပ်လက်တိုကို လက်မောင်းမှာ ခေါက်
ထားသော မိန်းမပျို၏ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ဟန်က သွယ်လျ ပြေပြစ်လွန်းလှ
သည်။ ။

ယောက်ျားဘိုကေသာသာ ဆံပင်လေးနှင့် မို့ အမှတ်တမဲ့ နောက်ဘ
က်က ကြည့်လျှင် ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်လို့ ထင်ဖွယ်ရာ ရှိသည်

ဒါပေမဲ့ သေးကျဉ်းသောခါး စွင့်ကားသောတင်တို့ ကို သေသေချာချာ သတိပြုမိချင်တော့ မိန်းကလေးလို့ သတ်မှတ်မိကြမှာ ပါ။

ဖြူနုဝင်းမွတ်နေသော နဖူးပြင်ပေါ်သို့ တိုတို၊ စန့်စန့်ဆံစတချို့က အလဲလဲ အပြိုပြို ကျနေသည်။ မည်းနက်သော မျက်ခုံးတန်းတန်းအောက်က မျက်ဝန်းတွေက စူးရှတောက်ပြောင်လွန်းသည် ဘာမဆို လုပ်ရဲကိုင်ရဲသည်။ ပြတ်သားလွန်းသော စိတ်ထားကို ဖော်ပြနေသည်။

သည် မျက်ဝန်းတွေကို ကာရံထားသော မျက်တောင်တွေက ထူထဲပြီး ရှည်လျားကော့ညွတ်နေပါသည်။ ချွန်မြမြနှာခေါင်းလေး ပြီးတော့ သဘာဝသွေးတွေဖြင့် စိုပြည်ဖူးငုံနေသော နှုတ်ခမ်းထူထူ ပြည့်ပြည့်လေးများ ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော မိန်းမပျို၏ အလှက ထင်းလင်း အပြစ်ကင်းနေသည်။

မျက်နှာလေး တင်းမာနီမြန်းနေသော်လည်း ၊ ရုပ်မဆိုးသွားပါ။ တစ်မျိုးကြည့်လို့ ပင် ကောင်း နေသေးသည်။ မြေပြင်ပေါ်သို့ ခြေချမိသည် နှင့် မိန်းမပျိုက ခြေထောက်ကားရပ်ပြီး တင်းပါးပြည့်ပြည့်ပေါ်သို့ လက်ကို တင်လိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်လုံး ပြိုင်ပြီး ခါးထောက်လိုက်သည်။

အားလုံးသော ယောက်ျားတွေ၏ မျက်ဝန်းအစုံစုံက သူမ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ စုပြုံကျလာသည်။ ခံစားချက်အမျိုးမျိုးဖြင့် ကြည့်နေသော အကြည့်မျိုးစုံကို သူမ ရရှိလိုက်ပါသည်။

"ကဲ ... ဘယ်လိုဖြစ်ကြသလဲ၊ ပြောကြစမ်းပါဦး"

မေးလိုက်သောအသံက နုပျိုခြင်းရှိသော်လည်း တင်းမာကြွပ်ဆတ်နေသည်။

မဆိုင်သူအချို့ သူတို့ နားမှ ရဲသွားသည် ။ လှပလွန်းသော မိန်းမပျို
လေး၊ ဒေါသအထွတ် အထိပ်ရောက်နေသော နီလာ ဆိုသော မိန်းမပျို
လေးက ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည် ။

သူမနှင့် သုံးလေးလှမ်းအကွာတွင် မြေပေါ်၌ တုံးလုံးလဲနေသော
မြင်းနက်ကြီးဆီသို့ သူမ၏ အကြည့်က ရောက်သွားခိုက်၊ မျက်ဝန်းတွေ
က ပို၍ ဒေါသမီးတွေ တောက်လောင်လာသည် ။

မြင်းနက်ကြီးဘေးမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသော အသက်နှစ်ဆယ်
ဝန်းကျင်ရှိ လူငယ် တစ်ဦးက ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လွန်းသော မျက်နှာနှင့်
သူမကို မော့ကြည့်နေသည် ။ သူ၏ မျက်ဝန်းတွေက
ညှိုးရော်ခယနေပြီး၊ နီလာကို ရဲရဲပင် မကြည့်ရဲ၍ ချက်ချင်းလိုပင် မျက်
လွှာက ပြန်ကျသွားသည် ။

မြင်းနက်ကြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ တုံးလုံးလဲပြီး နာကျင်လွန်သော ဝေဒ
နာကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေပုံရသည် ။ မျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်တွေ စီး
ကျနေသည် ။

မြင်းနက်ကြီးဆီသို့ အကြည့်ရောက် အသွား နီလာ၏ မျက်နှာက တ
င်းတင်းမှုန်မှုန်ကြားမှ ညှိုးငယ်ရိပ် လွှမ်းသွားသည် ။

သူမက ညှိုးကျသွားသော မျက်နှာကို ချက်ချင်းရပ် ပြင်ပြီး တင်းလို
က်သည် ။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲလို့ မေးနေတယ်လေ၊ ကိုခင်မောင်"

လေသံ ထန်ထန်နှင့် သူမအား မျက်နှာငယ်နှင့်ကြည့်နေသော ခင်
မောင်ကို မေးသည် ။

"ဟို ... ဟို တိမ်ပျံကြီး ချိုင့်ထဲကျပြီး ရှေ့ခြေထောက်ကျိုးသွားလို့ ပါ

မမလေး"

"ရှင် ... မတရား အရမ်းစီးလို့ ဖြစ်ရတာ၊ ရှင့်ကို လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ သိလား"

နီလာ၏ အသံက ကျယ်လောင် ပြတ်တောက်လွန်းနေပါသည်။ ။ ခင်မောင်က စိတ်မကောင်းကြီးစွာနှင့် မျက်နှာက ညှိုးလျလွန်းပါသည်။ ။

နီလာက မြင်းနက်ကြီး ခေါင်းနားမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး သူမကို မျက်စိသူငယ်လေးနှင့် မော့ကြည့်နေသော မြင်းနက်တိမ်ပျံ၏ ဦးခေါင်းကို ကြင်နာစွာ ပွတ်သပ်လိုက်သည်။ ။ နီလာ၏ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလာသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျမလာပါ။

နှမြောတသယူကျုံးမရစွာနှင့် တိမ်ပျံကြီးကို မမှီတိမ်သုန်ကြည့်နေသည်။ ။ မြင်းညိုကြီး တိမ်လွှာကလည်း တိမ်ပျံကို ကြည့်ပြီး သနားနေသည် ထင်ပါသည်။ ။ တဟီးဟီးနှင့် ငြိမ်ငြိမ်ကို မရပ်၊ ခွာနှင့်မြေကြီးကို တရပ်ရပ်ပွတ်နေသည်။ ။

"တောက် ..."

နီလာထံမှ လွန်စွာပြင်းထန်သော တက်ခေါက်သံကြီးက တိတ်ဆိတ်သော ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးသွားသည်။ ။ ခင်မောင်၏ မျက်နှာက ပို၍ ငုံ့လျှိုးသွားသည်။ ။ ခင်မောင်မှာ အော်ဟစ်ငိုချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာပါသည်။ ။

နီလာက သူမ ချစ်မြတ်နိုးလှသော တိမ်ပျံကို သူ့အား ပေးစီးခဲ့သည်။ ။ သူကလည်း တိမ်ပျံကြီးကို တအားစီးခဲ့သည်။ ။ သူ့အား ရင်းနှီးသော တိမ်ပျံကြီးကလည်း စီးနေသောသူ၏ အလိုကျ မြူးထူးစွာ လေဆန်ကို တိုးပြီး တစ်ရှိန်ထိုးပြေးခဲ့သည်။ ။

သွားနေကျလမ်းက မသွားဘဲ ခင်မောင်က စတန့်ထွင်ပြီး မသွားဖူး
သောနေရာကိုသွားရင်း ချုံတွေဖုံးနေသော ချိုင့်ဝှမ်းလေးထဲ တိမ်ပျံ့ကြီး
၏ ရှေ့ခြေအစုံကျသွားခဲ့သည်။ ။ မြင်းပေါ်မှ ခင်မောင်လည်း မရှုမလှ တ
လိမ့်ခေါက်ကွေး ကျခဲ့သည်။ ။

တိမ်ပျံ့ကြီးမလဲ ထိုနေရာမှ မထနိုင်ဘဲ ဗုန်းဗုန်းကြီးလဲနေတော့သည်
။ တိမ်ပျံ့၏ ရှေ့ညာခြေ တစ်ဖက် တွင် တွင် ကြီး ကျိုးသွားပါတော့သည်
။

တိမ်ပျံ့ကြီးကို လမ်းသွားလမ်းလာတွေ၏ အကူအညီနှင့် လမ်းမဆီ
သို့ သယ်ပြီး ယခုလို ဝိုင်းဝန်းပြုစု နေကြသည်။ ။ တိမ်ပျံ့ကြီး၏ သခင်မ နီ
လာထံသို့ တိမ်ပျံ့ကြီး၏ သတင်းဆိုးကြီးက ချက်ချင်းလိုပင် ရောက်သွား
သည်။ ။

ပျဉ်းမမြိုင်မွေးမြူရေးခြံ၏ အရှင်သခင်မလေး၏ အသည်းပြင်သို့ ကွဲ
ရိုင်းကြီးတစ်ကောင် ဝင်ခတ်လိုက်သလိုပါပင်။ သူမ လွန်စွာချစ်မြတ်နိုး
၍ ငယ်စဉ်ကတည်းက လက်သပ်မွေးခဲ့သော တိမ်လွှာနှင့်တိမ်ပျံ့
မြင်းကြီးနှစ်ကောင်အနက်မှ တစ်ကောင်ကို ဆုံးရှုံးရတော့မည် မဟုတ်
လား။

တိမ်ပျံ့ကြီး၏ ခြေထောက်ကျိုးသွားပြီဆိုတော့ သေသွားတာနှင့် ဘာ
ထူးတော့မလဲ၊ ကုမှ မရနိုင်တော့တာဘဲ။

ရုတ်တရက်တော့ တိမ်ပျံ့ကို ချစ်သောစိတ်ကြောင့် နှမြောတသ ယူ
ကျုံးမရစွာ ခံစားရပြီးနောက် တိမ်ပျံ့အား မညှာမတာ အရမ်းစီးခဲ့သော
ခင်မော်ထံသို့ နီလာ၏ ဒေါသတွေက အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်ဆောင့်ပါ
တော့သည်။ ။

တိမ်ပျံ့ကြီးကို ဆုံးရှုံးရတော့မည်ဆိုသော အသိက နီလာ၏ နှလုံး

သားကို နင်းခြေဆုပ်နယ် လိုက်သလိုပါပင်။

ဒေါသစိတ် နှမြောတသ ယူကျုံးမရစိတ်တွေနှင့် တိမ်လွှာကြီးကို အသော့နှင်ပြီး ယခုလို ရောက်လာခဲ့ခြင်းပါ။ တိမ်ပျံ့ကြီး၏ ခေါင်းကို ကြင်နာစွာ ပွတ်သပ်ရင်း နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ပြီး မေးကြောတွေထောင်အောင်ပင် အံကို ကျစ်ခနဲ ကြိတ်လိုက်သည်။ ။

ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ။

"ဒီ မှာ ကိုခင်မောင်၊ တိမ်ပျံ့ကို ကြည့်စိစဉ်လိုက်၊ ခင်ဗျားလည်း ခုအချိန်ကစပြီး ပျဉ်းမမြိုင်မှာ အလုပ်ဆင်းစရာမလိုတော့ဘူး။"

"ခင်ဗျာ ..."

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခင်မောင်က သူမအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ခင်မောင်၏ မျက်နှာတွင် ရှိသမျှသွေးတွေ ဆုတ်ယုတ်ပြီး ဖြူရော်သွားသည်။ ။

"ပြောတာ မကြားဘူးလား၊ အခုချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ ရှင်းရဲ့ လား။"

"မမလေးရယ်၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်"

"တော် ... ဘာမှ မကြားချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အလုပ်သမားတစ်ယောက်နဲ့ ပို့လိုက်မယ်၊ ခြံကို လာစရာ မလိုဘူး။"

နီလာက ပြတ်သား တင်းမာစွာ ပြောပြီး လွှားခနဲ တိမ်လွှာပေါ်သို့ တက်ပြီး နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်၍ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းပြေးသွားသည်။ ။

သေလုမြောပါး မြင်းကြီးနှင့်အတူ ခင်မောင်၏ မျက်နှာကလည်း ဗုန်းခနဲလဲသေတော့မလိုပါပဲ။ တိမ်ပျံ့၏ ခေါင်းပေါ် မျက်နှာမှောက်ချပြီး

ယောက်ျားတန်မဲ့ ငိုကျွေးနေပါသည်။ ။

"မင်းရဲ့ ပျဉ်းမမြိုင်သခင်မလေးက အသည်းမာလှချည်လားကွာ"

"ငယ်ပြီး လှသလောက်၊ မာနကလည်း ကြီးပါ့ကွာ"

ခင်မောင်၏ နားဝယ် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်သံတွေက ဝေ
လွင့်နေသည်။ ။

တိမ်ပျံကြီးအား နှမြောတသစိတ် သနားစိတ်၊ ခင်မောင့်အား
အမှုန်ခြေပစ်ချင်အောင် ဒေါသ ဖြစ်နေသော စိတ်တွေကို ရင်မှာ ပွေ့ပိုက်
ပြီး နီလာ ပျဉ်းမမြိုင်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ။

(၂)

တိမ်လွှာကို မြင်းစောင်းတွင် ထားခဲ့ကာ ကြီးမားပြီး ရေနံရည်ဖြင့် ဝ
၍ မည်းနေသော နှစ်ဆောင်ပြိုင် အိမ်ကြီးဆီသို့ လှမ်းခဲ့သည်။ ။

အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲအရောက် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ခြေပစ်
လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။ နိမြန်းညှိုးရော်နေသော နီလာ၏ မျက်နှာ
ကို ဒေါ်မယ်ယုန်က ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းနက်နက် ရှိုက်လိုက်သည်။ ။

"ဘာဖြစ်လာပြန်တာလဲ နီနီ"

သူမ၏ ငယ်စဉ်ကတည်းက ထိန်းကျောင်းခဲ့သော ဒေါ်မယ်ယုန်က
အိမ်စေတစ်ယောက်နှင့် မတူတော့ပါ။ ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ယောက်လို
အမေ တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေပါပြီ။

"ခင်မောင်ကြောင့် တိမ်ပျံကြီး ခြေကျိုးသွားပြီ"

တုန်ယင်အက်ကွဲနေသော အသံနှင့် နီလာက ဖြေသည်။ ။ သည်
တော့မှ ဒေါ်မယ်ယုန်ကြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဟယ် ... မြတ်စွာဘုရား၊ ဒါဆို တိမ်ပျံကြီးကို ငါတို့ ဆုံးရှုံးရပြီပေါ့"

"ဟုတ်တာပေါ့ သုန်သုန်ရယ်၊ ဒါကြောင့် နီနီ အရမ်းစိတ်ထိခိုက်နေ
တာ"

နီလာ တိမ်ပျံပေါ်တွင် ဘယ်လောက် သံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆိုတာ ဒေါ်

မယ်သုန် သိပ်သိတာပေါ့။ မိဘမရှိ မောင်နှမ မရှိရှာသော နီလာက ဒေါ်သုန်နှင့် သူမ၏ ခြံအလုပ်သမားတွေကိုသာ ဆွေမျိုးလုပ်နေရသည်။ ။

တိမ်ပျံနှင့်တိမ်လွှာကို ငယ်စဉ်ကတည်းက မွေးခဲ့သည့် သားသမီးတွေလို သူမ လက်သပ်မွေး ထားသော တိရစ္ဆာန်များကို နီလာက ချစ်ခင်တွယ်တာ သံယောဇဉ်ကြီးလွန်း လှပါသည်။ ။

တိမ်ပျံအကြောင်း တွေးလေတိုင်း ရင်ထဲမှာ တနဲ့နဲ့ ခံပြင်းနေပါသည်။ ။

ခင်မောင်ကိုလည်း အမှုန့်ကြိတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် ဒေါသပုန်ပွားနေသည်။ ။ ခင်မောင်ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ။ သည့်ထက် ကြီးမားသောအပြစ်ကို ပေးချင်လှသည်။ ။ ခင်မောင်ကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါ။ ဒါကြောင့် သူ၏ မျက်နှာကို မတွေ့လို မမြင်လိုသဖြင့် တစ်ခါတည်း အလုပ်ကိုပါ ထုတ်ပစ်ခဲ့ခြင်းပါ။

"ဒေါ်သုန် စံတိုးကို သွားပြောလိုက်ပါ။ ခင်မောင်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အကုန်ယူပြီး သွားပို့လိုက်လို့။"

"ဟင် ... ဘယ်ကို ပို့ရမှာ လဲ နီနီ"

"သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ချင်တော့လို့ အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ သူပစ္စည်းတွေ ပို့ချင်တဲ့ နေရာ ပို့လိုက်လို့။"

"ဪ ... ကလေးရယ်"

နီလာ့ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်မယ်သုန် စိတ်မသက်မသာနှင့် လှည့်ထွက်သွားသည်။ ။ စိတ်ထား ကောင်းသလောက်၊ စိတ်ဓာတ်ပြင်းတာ ဒေါ်မယ်သုန် သိသည် ပေါ့။

"ခင်မောင်ကို နီနီ အတန်တန်ပြောတယ်၊ တိမ်ပျံကို အရမ်း အရမ်းမ"

စီးနဲ့ လို့ ၊ ဒီကောင်က မူးရူးရင် ပြောစကားကို နားမထောင်ဘူး၊ ဒီအမူး သမားကိုလဲ နီနီခြံမှာ မထားချင်တော့ဘူး။"

နီမြန်းတင်းမာနေသော နီလာ၏ မျက်နှာလေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဒေါ်မယ်သုန်က လှမ်းကြည့်ပြီး သူမအပါးမှ ထွက်သွားသည်။ ။

"တောက် ..."

တက်ခေါက်သံပြင်းပြင်းက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဟိန်းသွားသည်။ ။ ယောက်ျားလေးဆန်ပါသည် ဆိုသော နီလာ၏ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ဝေ့နေပါသည်။ ။

ဘဝအခြေအနေအရ ယောက်ျားလေးဆန်စွာ ဝတ်စားနေထိုင်နေ သော်လည်း နီလာက ယောက်ျားရှာ မဟုတ်ပါ။ သူမ၏ ဖခင်ကြီးက ပျဉ်းမမြိုင်ခြံကို ကြီးကျယ် ကျယ်ပြန့်စွာ တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ။

ပျဉ်းမမြိုင်ကို အမွေဆက်ခံနိုင်မည့် သားရတနာကို ပြင်းပြစွာ တောင့်တခဲ့သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ သူ၏ ဆန္ဒမပြည့်ဝခဲ့ပါ။ တောင့်တလွန်းသော သားအစား ဖြူဖွေးချောမွေ့လွန်းသော သမီးလှလေးကို သာ ရခဲ့သည်။ ။

နောက်ထပ် သားသမီးလည်း မထွန်းကားရှာသဖြင့် သမီးကိုသာ သားအဖြစ် ဦးတင်က ဖန်တီးလိုက်ရပါသည်။ ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက သမီးကို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ဝတ်စား ဆင်ယင်ခဲ့စေခဲ့သည်။ ။

စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်အောင် လေ့ကျင့်ပေးခဲ့သည်။ ။ ပညာကိုလည်း ဆယ်တန်း အောင်သည် အထိသာ သင်ပေးခဲ့သည်။ ။ အောင်မြင်ကြီးထွားလျက်ရှိသော ပျဉ်းမမြိုင်ခြံကြီးကို နိုင်နင်းစွာ အုပ်ချုပ်နိုင်ရန် လေ့ကျင့်ပေးခဲ့သည်။ ။

နီလာ အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပြည့်ပြီး ဆယ်တန်းအောင်ပြီးချိန်မှာ

ဦးတင်က ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားသည် ။ အရည်အချင်းတွေ ပြည့်ဝ နေသော နီလာ့ကို စိတ်ချသွားပြီ ထင်ပါသည် ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက မိခင်က ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး ဆယ့်ခြောက်နှစ်သာ သာလေးမှာ ဖခင်ကိုပါ နီလာ ဆုံးရှုံးရပြန်သည် ။ ဦးတင် ဆုံးသွားသော် လည်း ပျဉ်းမမြိုင်ခြံကြီး၏ အခြေအနေက လုံးဝ ယိမ်းယိုင်သွားခြင်း မရှိ ပါ။

နုနယ်လွန်းသော လက်၊ နုနယ်လွန်းသော အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် နီလာက ထိန်းသိမ်း အုပ်ချုပ်နိုင်စွမ်း ရှိလေသည် ။ သွက်လက်ဖျတ်လ တ်သော နီလာ၏ လုပ်ဆောင်ချက်ကြောင့် ပျဉ်းမမြိုင် ပို၍ ကြီးထွားတိုး ချဲ့လာရသည် ။

ကျောက်ကြီးမြို့မှာ နီလာ၏ ခြံကိုမိသည့်ခြံ လုံးဝ မရှိသေး။ ဒါကြောင့် ကျောက်ကြီးမှာ နီလာက စုပါ။ အားလုံးသောခြံပိုင်ရှင်တွေက နီလာ့ ၏ ခြံကို အားကျ သွားရည်ယိုသလို ချောမွေ့လွန်း သော နီလာ့ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားကြသည် ။

မာနတံခွန် တလွင့်လွင့်ထူထားသော မိန်းမလှလေးကိုရော၊ သူမ၏ ပျဉ်းမမြိုင်ကိုရော သိမ်းပိုက်လိုသူတွေက တစ်ပုံတစ်ပင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ တိတိလင်းလင်း နီလာ့အနားသို့ မကပ်ရဲကြပါ။

စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို လုပ်တတ်သော နီလာ့ကို လန့်ကြသည် ။ မျက်နှာလေး မော့၊ ဟန်လေး ဝင့်ပြီး အမြဲ ဘောင်းဘီကိုသာ ဝတ်တတ်သော နီလာ့ကို ကြောက်ကြပါသည် ။

ကရာတေးသမားလေးနီလာ၏ လက်ဝါးစောင်းက
အကြောင်းသုံးပါး မရွေးတတ်သောကြောင့် အားလုံးက ဖြိုကြသည် ။
တုန်ကြသည် ။

ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက် သူမ လုပ်ချင်တာကို လုပ်တတ်သော ဘာမ
ထိ စွာလန်တေးမလေးကို ထိပ်တိုက် မတွေ့အောင် ရှောင်ကြသည်။ ။

ဆန့်ကျင်ဘက် ဖိုသတ္တဝါတို့ ၏ အကြည့်တွင် မှာ တော့ တူညီသော
အဖြေတွေကို တွေ့ရသည်။ ။ လေးစားခြင်း၊ အားကျခြင်း၊ သူမ၏ နုနယ်
ပျိုပျစ်သော လှပခြင်းကို နှစ်သက်ခြင်းတို့ ကို တညီတညွတ်တည်း တွေ့
ရှိနေရသည်။ ။

ခြံသမားတွေ၏ လောကမှာ နီလာက ဘုရင်မတစ်ပါးပါ။ နီလာ့ကို
အထင်ကြီးလေးစားသလို၊ ကြီးကြီးငယ်ငယ်မရွေး နီလာ့ကို ရမည်ဆိုလျှင်
ဘာပဲ လုပ်ရလုပ်ရပါ။

သက်ပြင်းတွေ တွင် တွင် ချပြီး ငေးငေးမောမောဖြစ်နေသော နီလာ့
၏ ရှေ့သို့ ဒေါ်မယ်သုန်က စားစရာတွေပါသော လင်ပန်းနှင့်အတူ ရောက်လာသည်။ ။

"ကလေး ... နံနက်ထမင်း မစားရသေးဘူးလေ၊ ဒါတွေ စားလိုက်ဦး
နော်"

ဒေါ်မယ်သုန်က နီလာ့ကို အတွင်းသိ၊ အစင်းသိ။ သည် လို စိတ်ထိခိုက်
လျှင် နီလာ အစားအသောက် ပျက်တာ သိ၍ နံနက်စာ ထမင်းအစား
ကော်ဖီနှင့် မုန့်ကို ယူလာခဲ့သည်။ ။

ကျေးဇူးတင်သောမျက်ဝန်းနှင့် နီလာက ဒေါ်မယ်သုန်ကို မော့ကြည့်
လိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ် သုန်သုန်၊ နီနီ ထမင်း မစားချင်ဘူး"

နီလာက ကိတ်မုန့်ခြောက်တစ်ခုကိုယူပြီး ကော်ဖီနှင့်တို့ ၍ စားသည်
။ သုတ်သုတ်ကြီး စားနေသော နီလာ့ကို ဒေါ်မယ်သုန်က ကြည့်ပြီး

သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။

"ဖြည်းဖြည်းစားပါလား နီလာရယ်"

"ဖြည်းလို့ မရဘူး၊ ဒီနေ့ ခြံမှာ အဝယ်သမားတစ်ဦးနဲ့ ချိန်းထားတယ်"

"စောင့်လိမ့်မှာ ပေါ့"

"ဟာ ... နီနီ အချိန် မတိကျမှာ ကို ရှက်တယ် သုန်သုန်"

ကသောကမျော စားပြီး နီလာက အခန်းထဲမှ သွက်သွက် ထွက်သွားသည်။ ။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဒေါ်မယ်သုန်က လှုပ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

သည် လိုပါပဲ။ နီလာသည် ဆွေးစရာရှိလည်း ခဏသာပါ ငေးခိုင်းတွေးနေရလို့ ဘယ်တော့မှ အလုပ်လစ်ဟင်းသည် မရှိ။

စိတ်ထားပျော့ညံ့သည့် အစားထဲမှာ နီလာသည် လုံးဝ မပါပါ။ ပြတ်သားရမည်ဆိုလျှင် နှစ်ယောက်မရှိသည့် နီလာ။ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကို ကိုက်ကိုက် စွတ်ရွတ်လုပ်တတ်သော နီလာ့ကို ကြည့်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါ်မယ်သုန် ရင်တွေပန်းတွေ တုန်ရခဲ့ပါသည်။ ။

နီလာ စားခဲ့ပြီးသော ပန်းကန်တွေကို သယ်ပြီး မီးဖိုဆောင်ဆီသို့ ဒေါ်မယ်သုန် ဝင်ခဲ့သည်။ ။ ပျဉ်းမမြိုင်တွင် ခြံအလုပ်သမားတွေ များ ပါသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ စားသောက်ရေးအတွက် ဒေါ်မယ်သုန်အား နီလာက တာဝန်မပေးခဲ့ပါ။ သူတို့ ဘာသာ စီစဉ်ကြ စားကြရသည်။ ။ အသက်ကြီးရင့်နေပြီဖြစ်သော ဒေါ်မယ်သုန်အား တာဝန်တွေ မပိပါ။ နီလာတစ်ဦးတည်ကိုသာ ပြုစုချက်ကျွေးရပါသည်။ ။

(၃)

အိမ်ကြီး၏ အနောက်ဘက်ရှိ ကျယ်ဝန်းလှသော ပျဉ်းမမြိုင်မွေးမြူ
ရေးခြံကြီးဆီသို့ နီလာက ထွက်ခဲ့သည်။ ။ နီလာ ခြံသို့ ရောက်ချိန်တွင် ချိ
န်းထားသော ဝယ်သူတွေ မလာသေးပါ။

အသားစား ဘတ်ရဲယားဝက်တွေ ရောင်းရန် နီလာက ကုန်သည်
တွေနှင့် ချိန်းဆိုထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ရောင်းမည့်ဝက်များကို
ရွေးချယ်ပြီး သီးသန့်ခြံမှာ ထားရှိသည်။ ။ ကုန်သည် တွေ ရောက် လာပြီး
ရွေးချယ်ဝယ်သွားသည်။ ။

နီလာလည်း နွားပွဲရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ။ ရောဂါကင်းကင်း သန့်သ
န့်ချောချော နွားတွေလျှင် ဝယ်မည်ဟု နီလာ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ။ နွားပွဲ
မှာ ယောက်ျားတွေ တရုန်းရုန်းနှင့်ပါ။

ကြီးကြီးငယ်ငယ် ပျိုပျိုအိုအို ယောက်ျားတွေကြားထဲမှာ တစ်ဦးတ
ည်းသော မိန်းမသား နီလာက ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ။ ဘ
ယ်လိုပင် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို ဝတ်စား ထားပါစေ နီလာ၏
မိန်းကလေးဟန်က တိမ်မြုပ် မသွားပါ။

လှင်းဘောင်းဘီ ရုပ်လက်ရှည်တို့ ၏ အောက်မှ မိန်းမဆန်သော ကို
ယ်နေဟန်က ပီပီပြင်ပြင် ပေါ်နေပါသည်။ ။

အခြယ်အသတွေကင်းပြီး၊ မှုန်နဲ့သာတွေ စင်နေသော အဆီဝင်းဝင်း

နှင့် မျက်နှာလေးက နဖပ် စိုပြည် နေပါသည်။ ။

သဘာဝအလှတွေနှင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံကြီးလှနေသော နီလာ့ကို အားလုံးလိုလိုသော ယောက်ျားတွေက စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြပါသည်။ ။

သူမကို မျက်စိပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင် ကြည့်နေမှန်း သိပေမယ့် နီလာ့၏ ဟန်က ပျက်မသွား ရှိတိုးရှန်းတန်း ဖြစ်မသွား။ လှမ်းနေသောခြေလှမ်းတွေပင် နည်းနည်းမှ မူမပျက်သွားပါ။

ခေါင်းလေးမော့ မျက်နှာလေးချိုပြီး၊ ခြေလှမ်းကျဲကျဲနှင့် နွားများ ဆီသို့ လှမ်းခဲ့သည်။ ။ သူမကို ကြည့်နေကြသော လူအုပ်ထဲမှ အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း လူတစ်ယောက်က တိုးထွက်လာသည်။ ။

"ဟေ့ နီလာ၊ နွားဝယ်ဦးမလို့ လား"

"ဟုတ်တယ်"

"နီလာ့ခြံမှာ နွားတွေ လျှလန်နေတာတောင် ဝယ်ဦးမလို့ လား"

"ကောင်းကောင်း တွေ့ရင် ဝယ်ရမှာ ပဲ"

"ကြိတ်လိုက်ကွ၊ နီလာတို့ က သူများ ထက် ကွက်ကြိုမြင်တော့ မဝေဖန်လိုပါဘူးကွာ"

"ကိုမိုးမြင့်ကော ဝယ်မလို့ လား"

"ကြည့်နေတုန်းပဲ"

"အကြံဉာဏ်လိုချင်ရင် ပြောလေ၊ နီနီ ကူမယ်"

"တကယ်ဝယ်ရင်၊ နီလာ့ကို အကြံတောင်းရမှာ ပဲ၊ နီလာက တို့ ထက် အကဲခတ်တဲ့ နေရာမှာ တော်တယ်၊ နီလာ ရွေးတာဆို မှားခဲ့တယ် မ"

ဟုတ်လား"

သူထက် အသက်များ စွာငယ်သော်လည်း
အရည်အသွေးတောက်ပြောင်သော နီလာကို မိုးမြင့်က ချိုးကျူးနေပါသ
ည်။

ပျဉ်းမမြိုင်၏ အရှင်သခင်မလေး နီလာ၏ ဂုဏ်သတင်းက အနီးအ
နားမြို့တွေမှာ ပင် သင်းယုံ နေသည်။ ခြံသမားတိုင်းလိုလိုက နီလာကို
သိကြသည် အထင်ကြီးကြသည်။ လေးစားကြပါသည်။

နိုင်ငံခြားနို့စားနွား ဖရိုရှန်အမျိုးနှင့် မြန်မာနွားစပ်ထားသော နွား
တွေက နီလာ၏ ခြံတွင် အရေအတွက်များ စွာရှိသည်။ ကျောက်ကြီးမှာ
နီလာ၏ ခြံမှာ နွားမျိုးကောင်းမျိုးသန်တွေ များ စွာရှိ သည်။

နို့စားနွားတွေကို မွေးထားသလို နို့ဆီချက်စက်ရုံကိုလည်း နီလာ
အမြော်အမြင်ကြီးစွာ တည် ဆောက်ခဲ့လေသည်။

မြန်မာမျိုးနှင့် နို့ထွက်နှုန်း အမြင့်မားဆုံးရှိတာ နိုင်ငံခြားနွား ဖရိုရှန်
အမျိုးအစားကို မျိုးစပ်ပြီး ပေါက်ပွားလာသော ကပြားနွားတွေက
လွန်စွာ တန်ဖိုးရှိကြပေသည်။

ဖရိုရှန်ခေါ်သော အဖြူပေါ်မှာ အမည်းကွက်ပါသော နိုင်ငံခြားနွား
တွေက နို့ထွက်ကောင်းသော်လည်း နုသည်။ မြန်မာပြည် ရာသီဥတုဒဏ်
ကို သိပ်မခံနိုင်၊ ရောဂါဒဏ်ကိုလည်း သိပ်မခံနိုင်။ ဒါကြောင့် ရောဂါဒ
ဏ် ရာသီဥတုဒဏ်ကို ခံနိုင်သော မြန်မာမျိုးနှင့် စပ်လိုက်တော့ ဘက်စုံ
ကောင်းသော နွားအမျိုးအစားကို ရရှိလေသည်။

ထိုသို့သော မျိုးစပ်မှုကို ပျဉ်းမမြိုင်ကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့သော နီ
လာ၏ ဖခင်က ဦးစွာ တီထွင်ခဲ့ခြင်းပါ။

မိုးမြင့်ကို နွားမကောင်းကောင်း တစ်ကောင် ရွေးပေးလိုက်သလို သူ
မအတွက်လည်း နွားမ တစ်ကောင်ရွေးဝယ်လိုက်သည်။ ။

အပြန်ခရီးမှာ မိုးမြင့်က နီလာနှင့်အတူ လိုက်၍ ပြန်ခဲ့သည်။ ။ မြင်း
ကိုယ်စီနှင့် နွားတွေဆွဲပြီး ဖြည်းဖြည်းလေး မြင်းကို နှင်လာခဲ့သည်။ ။ လှ
ပနပျိုလွန်းသော မျက်နှာချောလေးကို ငဲ့ကြည့်ပြီး မိုးမြင့်က ပြောလိုက်
သည်။ ။

"ခုလို ကူညီတာ ကျေးဇူးနော်"

"မလိုပါဘူး ကိုမိုးမြင့်"

"နီလာ"

နီလာ၏ မျက်နှာလေးကို တရှိုက်မက်မက်ကြည့်ပြီး မိုးမြင့်က ခေါ်လို
က်သည်။ ။

"ဟင် ..."

"ဘယ်တော့ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်မှာ လဲ"

"ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူး"

"ဟာကွာ ... နီလာရာ သိပ်ရက်စက်တယ်"

မျက်နှာထားတည်တည်လေးနှင့် နီလာ့ကို ကြည့်ပြီး မိုးမြင့်က ဆွေး
ဆွေးကြီးပြောလိုက်သည်။ ။ နီလာ့ကို သူချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့သည် ကလည်း
အခါခါပါ။ နီလာကလည်း ငြင်းခဲ့သည် မှာ အခါခါပါ။ ဒါပေမဲ့ မိုးမြင့်ငွေမ
လျှော့ပါ။ နီလာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိနေသရွေ့ သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချ
က်တွေရှိနေသည် ဟု တွက်ထားသည်။ ။

သူ့ဘက်က မလျှော့သောငွေ၊ မတွန့်သော ဝိရိယတွေနှင့် အမြဲကြိုးစား

နေမည်သာ။ မိုးမြင့်တွင် ပျဉ်းမမြိုင်ခြံလောက် မကြီးသော်လည်း သူနီးပါးကြီးသောခြံ ရှိပါသည်။ သူ ... နီလာကို လက်ထပ်ချင်သည့် အဓိကဆန္ဒက နီလာ့အား ချစ်၍ လည်း ဖြစ်သည်။ နှစ်ခြံပေါင်းလိုက်လျှင် လည်း ဘယ်သူမျှ မပြိုင်နိုင်သည့် ခြံကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာမှာ ကိုလည်း စီးပွားရေးတွက်ကိန်းနှင့် တွက်ထားပြီးသားပါ။

"နီနီ ကိုမိုးမြင့်ကို ခင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်လောက်တဲ့ အထိ တော့ မခင်ဘူး၊ နီနီ့ဘဝထဲကို ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ အဝင်မခံတော့ဘူး"

"ဒီဆုံးဖြတ်ချက် မပြင်တော့ဘူးလား"

"အင်း ... မပြင်တော့ဘူး"

"နီလာ့အသက် ငယ်ပါသေးတယ်ကွာ"

"ဒါပေမဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်က ပြတ်သားတယ်၊ ရှင်းတယ်"

မိုးမြင့်က နုနုငယ်ငယ် မျက်နှာထားတင်းတင်းလေးကို လွမ်းမောတသစွာ ကြည့်နေသည်။

"တင့်တင့်နဲ့ နီနီက လုံးဝ မတည့်မှန်းသိလျက်နဲ့ ကိုမိုးမြင့်မို့ နီလာ့ကို စိတ်ကူးတယ်"

"ဟာ ... တင့်တင့်နဲ့ မတည့်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ ကိုယ်က နီလာ့ကိုချစ်လို့ ချစ်တယ် ပြောတာပဲ"

"မတည့်တဲ့ သူနဲ့ ယောက်မ မတော်နိုင်ပါဘူး"

"လက်ထပ်ပြီးရင် သူနဲ့ အတူတူ မနေဘူးပေါ့ ... နီလာ့ရဲ့ "

လေးလေးနက်နက်ကြီးပြောနေသော ကိုမိုးမြင့်ကို ကြည့်ပြီး နီလာက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလိုက်သည်။

"အဟင်း ... ရယ်ရတယ်၊ သူ ... သိပ်ချစ်ရတဲ့ ညီမကို နီနီကြောင့် အိမ်က နှင်ချမယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ... နီလာကို တည့်အောင် မပေါင်းရင် ဂျောင်းပဲ"

"တော်တော်အားကိုးရတဲ့ အစ်ကိုပဲ၊ တင့်တင့်သာ ကြားရင် ဒေါကန်ပြီး ထမင်းချက်မကျွေးဘဲ နေလိမ့်မယ်"

"ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ချက်စားမှာ ပေါ့"

"ဒီမှာ ကိုမိုးမြင့် နီနီ ရှင့်ကို ခင်တယ်၊ နောက်ထပ် ချစ်စကားတွေ ထပ်မပြောနဲ့ တော့၊ ခုလောက်ထိ သည်းခံတာ ရှင့်ကို ခင်လို့ ဆိုတာ နားလည်ထားပါ"

"ကိုယ်က အမြဲကြိုးစားနေမှာ ပါ"

"မောတာသာ အဖတ်တင်မယ် ကိုမိုးမြင့်"

"မောစမ်းပါစေဗျာ"

ရုပ်ရည်မချောမွေ့သော်လည်း ယောက်ျားပီသသော မိုးမြင့်ကို ပြုံးလဲ့လဲ့နှင့်ကြည့်ပြီး နီလာက မြင်းကိုသော့လိုက်သည်။ ။

"ကဲ ... နီနီမှာ အချိန်မရှိဘူး၊ သွားမယ် ကိုမိုးမြင့်"

မိုးမြင့်ကို လမ်းခွဲခဲ့သည်။ ။ ပျဉ်းမမြိုင်သို့လာရင်း လမ်းမှာ ခြံတစ်ခုကို ဖြတ်ခဲ့သည်။ ။ ခြောက်သွေ့နေသော ခြံကြီးကိုကြည့်ပြီး တစ်ပတ်လောက်က ဝယ်လိုက်သော ပိုင်ရှင်သစ်ကိုလည်း နီလာ ကရုဏာသက်မိသည်။ ။ ပိုင်ရှင်ဟောင်းက ခြံရှိ နွားတွေကိုရော ခြံကိုပါ ရောင်းခဲ့သည်။ ။ ထိုခြံမှ နွားတွေက မျိုးမကောင်းသလို သန်သန်မာမာတွေလည်း မဟုတ်။ ။ ခြံအကြောင်း နားမလည်သော သူကို နွားမရွံ့ပိတ်လုပ်ပြီး

ရောင်းခဲ့ခြင်းပါ။

ခြံပိုင်ရှင်သစ်ရဲသွေးဆိုသော သူကို အလွန်နံ့လွန်းသည် ဟု နီလာက ထင်မြင်ချက် မညှာမတာကြီး ပေးလိုက်သည်။ ။

ရဲသွေးဆိုသော သူကို ယနေ့အထိ နီလာ မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးသေးပါ။ ခြံရှေ့က ဖြတ်ရင်း လမ်းနှင့် မနီးမဝေးမှာ ရှိနေသော သစ်သားတစ်ထပ် အိမ်လေးဆီသို့ နီလာ၏ အကြည့်က ရောက်သွားသည်။ ။

အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်မှာ လမ်းဘက်သို့ လှည့်နေသောသူကို တွေ့ရသည်။ ။ တစ်ယောက်က လမ်းကို ကျောခိုင်းနေသည်။ ။ သူတို့ နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောနေကြတာ ဖြစ်မည်။

လမ်းဘက်ကို မျက်နှာမူနေသော အသားဖြူဖြူနှင့် လူချောချောက နီလာ့ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ။ ကြည့်တာမှ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီးပါ။ စူးရှစွာ ထိတွေ့လာသော အကြည့်စူးစူးကြောင့် နီလာ၏ ရင်ထဲမှာ တစ်ချက် သိမ့်ခနဲ ခုန်သွားသည်။ ။

ယောက်ျားပီသချောမွေ့သော သူဟု နီလာက စိတ်ထဲက သတ်မှတ်လိုက်သည်။ ။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောနေသော သူကို နောက်ကျောခိုင်းထား၍ ရုတ်တရက် ဘယ်သူမှန်း မသိ။

နောက်မှာ နီလာ၏ အသိအာရုံထဲမှာ ကွင်းခနဲ ကွက်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ ။

ဘယ်သူရှိရမှာ လဲ ခင်မောင်ပေါ့၊ နီလာ စိတ်ဆိုးပြီး အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်သော ခင်မောင်ပါ။ နီလာ၏ မျက်ခုံးလေးတွေ ပို၍ အတွန့်ချိုးသွားသည်။ ။

ခင်မောင်သည် ခြံမှာ အလုပ်ဝင်နေပြီလား။ ဒါဆို ကံမကောင်းသော

ပိုင်ရှင်အတွက် ထပ်ပြီး ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပေတော့မည်။

ဆတ်ခနဲ မျက်နှာကို လွဲပြီး နီလာက အကြည့်ကို ဖယ်လိုက်သည် ။
ထိုခြောက်သို့ လုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့ပါ။

ဒါပေမဲ့ ခြံထဲက ယောက်ျားနှစ်ဦးလုံးကတော့ သူမကို မျက်တောင်မ
ခတ် စိုက်ကြည့်နေကြသည် ။

"အဲဒီ ယောက်ျားမိန်းမပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ထုတ်လိုက်တာ"

"ဟုတ်လား ..."

"မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ ၊ ပျော့ညံ့ညံ့ထဲက မထင်နဲ့ ခင်ဗျ၊ တကယ်မာ
တဲ့ သံမဏိစိတ်ဗျ"

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို ဝတ်စားထားသော နုနုငယ်ငယ်မျှ
က်နှာလေးကို ရဲသွေးက မျက်စိတစ်ဆုံးလိုက်ကြည့်မိသည် ။ သည်
ထူးခြားလွန်းသော မိန်းကလေးကို မြင်မြင်ချင်းမှာ ပဲ သူ၏ ရင်က လှိုက်
ဖိုခဲ့သည် ။ သူ၏ အသည်းထဲမှာ မျက်နှာကြောတင်းတင်းလေးနှင့် မျက်
နှာချော မှုန်မှုန်လေးက စွဲထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

BOOKS RAIN

(၄)

မိုးဦးကျ ဝသန်ချိန်ခါမို့ မိုးတွေက တစ်ပတ်ခန့် ဆက်ရွာနေသည်။ ပင်လယ်မှာ မုန်တိုင်းရှိနေသည် မို့ မိုးမှောင်ကြီး ကျနေသည်။

နီလာ တစ်ယောက်ကတော့ မိုးထဲလေထဲ မရှောင်ခြံထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေသည်။ နွားမ တစ်ကောင် သားကျတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် နီလာ ပိုပြီး မအားမလပ် ဖြစ်နေသည်။

မိုးတွေ သည်းထန်လွန်းသော ညမှာ ပဲ နွားမကြီးက ခြံအတွက် နို့ထွက်တိုးစေမည့် နွားမလေး တစ်ကောင်ကို မွေးဖွားပေးခဲ့သည်။

သားပေါက်တိုင်း၊ နွားမတစ်ကောင်တိုးတိုင်း နီလာ တစ်အားတက်ခဲ့ရသည်။ ပျော်ခဲ့ရသည်။ နွားမကြီးနှင့် နွားမလေးကို မှက် ခြင်တို့ ၏ ရန်မှ ကင်းအောင် နီလာက စိမ့်ပေးရပြန်သည်။

တစ်ညလုံး မအိပ်ရသော နီလာ တစ်နေ့လုံးလည်း မနားဖြစ်တော့ပါ။ အလုပ်တွေ မအားမလပ် ဖြစ်ပြီး ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် နီလာ၏ မျက်တွင်းလေးတွေပင် ချောင်နေသည်။

ထမင်းကို ကသောကမျော စားနေသော နီလာကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်မယ် သုန် စိတ်မရှည်ချင်တော့ပါ။

"နီနီရယ် ... ထမင်း နင်ပျံမယ်ကွယ်၊ ဖြည်းဖြည်း စားတာ မဟုတ်ဘူး "

"ငိမ်ဆွဲစားလို့ မရဘူး၊ အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်"

"နီနီအလုပ်တွေက ဘယ်တော့မှ ပြီးတယ်လို့ မရှိတာ ထားလိုက်ပါ၊ စားတဲ့ အခါ အေးအေး ဆေးဆေးလေး စားစမ်းပါကွယ်"

"ခုလို စားတော့လည်း ဗိုက်ပြည့်တာပဲ ဖြည်းဖြည်းစားတော့လည်း ဗိုက်ပြည့်တာပဲ"

"အေး ... ဗိုက်ပြည့်ပေမယ့် ကောင်းကောင်း မစားလို့ အစာမကြေဖြစ်မယ်၊ ဒေါ်သုန် ချက်ထားတာ အရသာရှိရှိရယ်၊ အရသာခံ စားမှ ပေါ့ကွယ်"

"ကဲပါ ... သုန်သုန်ရယ်၊ နီနီ ဖြည်းဖြည်းပဲ စားပါတော့မယ်"

နီလာက ဒေါ်မယ်သုန် ကျေနပ်ရန် အပြုံးလေးနှင့် ချွေးသိပ်လိုက်သည် ၊ သည် တော့မှ ဒေါ်မယ်သုန်၏ မျက်နှာကလည်း ကြည်လင်သွားပါတော့သည်။ ။

"နီနီရယ်၊ ခဏလောက် နားပါလားကွယ်၊ ကလေးကို ကြည့်ရတာ သုန်သုန်ဖြင့် မောနေပြီ"

"နားရင် အလုပ်တွေ လစ်ဟင်းကုန်မှာ ပေါ့"

"တစ်ခါတစ်လေ လွှတ်လိုက်၊ ဒါလောက်တောင် ဘာလို့ လောဘကြီးနေတာလဲကွယ်"

"နီနီ အလုပ်ကြိုးစားတာပါ၊ လောဘကြီးတာ မဟုတ်ပါဘူး"

"နီနီဟာ တော်တော်ချမ်းသာနေတဲ့ သူဌေးမလေးပါကွယ်၊ အလုပ်ကို လျှော့လုပ်လိုက်လို့ မွဲ မသွားနိုင်ပါဘူးကွယ်"

နီလာ ပင်ပန်းနေတာ မကြည့်ရက်၍ ဒေါ်မယ်သုန်က စေတနာနှင့်

ပြောလိုက်ခြင်းပါ။

"နီနီတို့ အရွယ်ဟာ အလုပ်ကို အားတက်သရော ကြိုးစားလုပ်ရမယ့် အရွယ်ပါ သုန်သုန်ရယ်"

"အေး ... လုပ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ နီနီက ဘယ်သူ့အတွက် လုပ်နေတာလဲ၊ နီနီမှာ မောင်နှမလည်း မရှိ၊ သားသမီးလည်း မရှိ၊ နီနီ ဘာလို့ ဒါလောက် ဇောကပ်ပြီး ရှာနေမှန်း သုန်သုန် မတွေးတတ်ဘူး"

ကရုဏာဒေါသောနှင့် ပြောလိုက်သော ဒေါ်မယ်သုန်၏ စကားကြောင့် နီလာ၏ မျက်နှာလေး ချက်ချင်းညှိုးငယ်သွားသည်။ ။

နီလာတစ်ယောက် ဖိလင်တွေ တအားဝင်သွားသည်။ ။ ဒေါ်မယ်သုန်၏ စကားက လွန်စွာ သဘာဝကျလှသည်။ ။ ဒေါ်မယ်သုန်၏ စကားက သိပ်ကို မှန်လွန်းသည် မဟုတ်လား။

"နီနီရဲ့ လုပ်ဆောင်မှု၊ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ဒီပျဉ်းမမြိုင်ခြံကြီးက သိပ်ကိုကြီးကျယ်အောင်မြင် နေပြီဆိုတာ နီနီ သိတယ်နော်"

"သိပ်သိတာပေါ့"

မျက်နှာလေး ပြုံးစိစိနှင့် နီလာက ပြောသည်။ ။

"နီနီ မရှိတဲ့ နောက် ဒီပျဉ်းမမြိုင်ခြံကြီး ဘယ်သူ့ဆီ ရောက်သွားမလဲ၊ ဘယ်သူမျိုးဆက်ခံ လုပ်မလဲ၊ ဒါကိုကော နီနီ တွေးမိရဲ့ လား"

နီလာ၏ မျက်ကြောလေး စင်းခနဲ ကျသွားသည်။ ။ နီလာ၏ ရင်ထဲမှ ဒေါ်မယ်သုန်၏ အမေးက အရှိန်ပြင်းစွာ ရိုက်ခတ်သွားပါသည်။ ။

"ပျဉ်းမမြိုင်ရဲ့ မျိုးဆက်ခံ၊ ပျဉ်းမမြိုင်ရဲ့ မျိုးဆက်ခံ"

သည် စကားတွေ နီလာ၏ ရင်ထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ ။

"ပျဉ်းမမြိုင်ရဲ့ မျိုးဆက်ခံက ဘယ်မှာ လဲ နီနီ ဘယ်မှာ လဲ ..."

ချောက်ချားတုန်လှန်စွာ နီလာ အပြေးအလွှား တွေးတောနေမိသည်
။ သည် မေးခွန်းကိုလည်း ထပ်တလဲလဲ မေးနေမိသည် ။ ချောမွတ်နေ
သော နဖူးပြန်ပြန်လေးပေါ်မှာ ချွေးမှုန်ချွေးသီးလေးတွေပင် ဥလာချေပြီ။

နီလာ့ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်မယ်သုန်က ကရုဏာသက်စွာ ထပ်ပြောလိုက်
သည် ။

"ကလေးရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို လိုလို့ ၊ သုန်သုန် အကြံတစ်ခု ပေးပါရ
စေကွယ်၊ နီနီ အခုလိုပဲ တစ်သက်လုံး နေသွားတော့မှာ လား"

"ဟုတ် ..."

"နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘူးလား"

"နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဟုတ်လား သုန်သုန်"

"အေးလေ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ပေါ့ကွယ်"

နီလာ၏ ရင်ထဲတွင် နာကျင် စူးနစ်စွာ ခံစားလိုက်ရပါသည် ။ နောက်
ထပ် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဆိုသော စကားစုက နီလာ၏ အသည်းနှလုံး
တွေကို ပြင်းထန်စွာ ထိုးနှက်ခြေမှုနေပါသည် ။

နောက်ထပ်အိမ်ထောင်ပြုလို့ ပြောလိုက်သော စကားစု၏ အနောက်
မှာ ယခင်က အိမ်ထောင် ရှိခဲ့သည် ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်က ပေါ်လွင်နေပြီ
လေ။

နီလာ့မှာ အလျင်က အိမ်ထောင်ရှိခဲ့သည် ပေါ့၊ သည် အိမ်ထောင်ဖ
က်က ... သည် အိမ်ထောင်ဖက်က ...

နီလာက ဆက်လက် မတွေးတော့ဘဲ၊ လေပူပြင်းပြင်းတစ်ချက်ကို မှု

တ်ထုတ်လိုက်သည် ။ နီလာ့ရင်ထဲမှာ ကွဲအက်နာကျင်လွန်း၍ သည်
အကြောင်းတွေကိုလည်း ဆက်လက် မတွေးတော့ချင်ပါ။

ထမင်းကိုလည်း ဆက်မစားချင်တော့၍ လက်စသတ်လိုက်သည် ။

"နီနီဟာ သိပ်ငယ်သေးတယ်ကွယ်၊ ခုလို တစ်ယောက်တည်းနေတာ
မသင့်တော်ဘူး၊ နီနီနဲ့ လက်တွဲလို့ ဖြစ်မယ့် လူတစ်ယောက်ကို ယူလိုက်
ပါလားကွယ်"

"တော်ပါပြီ သုန်သုန်ရာ"

"မောင်မိုးမြင့်က မဆိုးပါဘူး၊ စိတ်လည်း ရှည်တယ်၊ သဘောလည်း
ကောင်းတယ်၊ သုန်သုန်က သူ့ကို ရွေးစေချင်တယ်ကွယ်"

"ကိုမိုးမြင့်ကို ကြိုက်တောင် သူ့ညီမ တင့်တင့်ကို အမြင်ကတ်တာနဲ့
နီနီ ယူမှာ မဟုတ်ဘူး "

"မောင်မိုးမြင့်ကို ယူမှာ တင့်တင့်ကို ယူမှာ မှ မဟုတ်တာပဲကွယ်"

"တော်ပါပြီ၊ တင့်တင့်ကိုရော ယောက်မတော်ဖို့ နီနီ မစဉ်းစားဘူး သိ
လား"

"တင့်တင့်နဲ့ ကလေးက ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် ရန်သူကျ နေတာပဲ"

"သူက အမြဲ နီနီကို ရန်လိုနေတာပါ"

"တယ်ခက်ကြတာပဲ"

"ကဲ ... နီနီ သွားမယ်"

ခြံထဲသို့ နီလာ ပြန်ဆင်းခဲ့လေသည် ။ နွားပေါက်လေးရှိရာ နွားတင်း
ကုပ်ဆီသို့ လှမ်းခဲ့သည် ။ ချစ်စရာကောင်းလွန်းသော နွားဖြူလေး၏ ဦး

ခေါင်းကို ပွေ့ဖက်လိုက်သည် ။ ကတ္တီပါသားလေးလို ချောမွတ်နေသော
ဝမ်းခိုက်မွေးတွေကို ပွတ်သပ်နေမိသည် ။

စောစောတုန်းက ဒေါ်မယ်သုန် ပြောလိုက်သော စကားများ နီလာ၏
နားထဲမှာ ပြန်လည် ကြားယောင်လာသည် ။

"ပျဉ်းမမြိုင်ကို အမွေဆက်ခံမယ့်လူ ဘယ်မှာ လဲ"

သည် လို ထပ်တလဲလဲ အမေးအတွက် ဖြေစရာ အဖြေ နီလာမှာ မရှိ
ပါ။ သည် အမေးကို နီလာ ဘယ်လိုမှ မဖြေနိုင်ပါ။

နီလာ၏ ဦးနှောက်ထဲမှာ ထိုအမေးလို အတွေးမျိုး တစ်ခါမှ လည်း မ
ရှိခဲ့ဖူးပါ။ ပျဉ်းမမြိုင်ရဲ့ မျိုးဆက်ခံဆိုတာကို နီလာ လုံးဝ မေ့လျော့ခဲ့သ
ည် ပဲ။

ဖခင်ကြီး လက်ထက်ကရော မိမိ လက်ထက်မှာ ပါ။
ကြီးကျယ်ပြန့်ပွားစွာ အောင်အောင် မြင်မြင် ထူထောင်ခဲ့သော ပျဉ်းမမြိုင်
ခြံကြီး၏ မိမိနှောက်ဖြစ်ရမည့် အရှင်သခင်ဆိုတာ ဘယ်မှာ လဲ။

ပျဉ်းမမြိုင်ခြံကြီးကို သားသမီးတစ်ယောက်လို အရိပ်တကြည့်ကြည့်
နဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်မယ့် သူက ဘယ်မှာ လဲ။

ငေးဝိုင်းစွာ နီလာ တွေးနေပါသည် ။ နွားပေါက်လေးကို ငုံ့ကြည့်နေ
သော်လည်း နီလာ၏ အမြင်မှာ နွားပေါက်လေး မရှိတော့ပါ။

အမြင်အာရုံမှာ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သော ယခင်က ဖြစ်ခဲ့သည့် အ
တိတ်ကာလဆီသို့ နီလာ၏ အတွေးတွေ ပြေးလွှား၍ သွားနေပါသည် ။

(၅)

နီလာဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ဂုဏ်ထူးတစ်လုံးမှ မပါ အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ အောင်စာရင်း ကြည့်ပြီး အိမ်သို့ ဒုန်းဆိုင်း၍ ပြန်ခဲ့သည်။

ပျဉ်းမမြိုင်ခြံမှာ ဦးတင်က သမီးကို စောင့်ကြိုနေသည်။ သူပုံသွင်းခဲ့သလို သမီးလေးက ယောက်ျားလေးတမျှ အားကိုးနေရသည် မဟုတ်လား။

အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်နှင့်မလိုက်အောင် နီလာက ခြံအလုပ်တွေကို နိုင်နင်းစွာ လုပ်ကိုင်နေလေပြီ။ သူလိုချင်သော ပုံစံကို နီလာက ကွက်တီ ဝင်လေသည်။ ခြံသမားမှ တော်ရုံတန်ရုံ ခြံသမား မဟုတ် အရည်အသွေးတွေ တောက်ပြောင်နေသော ခြံသမား။

ဦးတင်က စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးဘွဲ့ကို ရခဲ့သော်လည်း အစိုးရအလုပ် ဝင်မလုပ်ခဲ့ပါ။ ခြံသမားဘဝနှင့် သူ့ကိုယ်သူ ဘဝကို မြှုပ်နှံခဲ့သည်။ မွေးမြူရေးကို ဝါသနာပါသဖြင့် သိပ္ပံနည်းကျကျ စနစ်တကျ လုပ်ကိုင်မှုကြောင့် ပို၍ သူများ ခြံတွေထက် အောင်မြင် ကျော်ကြားခဲ့သည်။

သူ၏ ဆုံးမသွန်သင်မှုကြောင့် သမီးလေးက မိန်းကလေးတန်မဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို အရည်အချင်းတွေ ရှိနေသည်။ သူ၏ ခြေရာကို ထက်ကြပ်မကွာ နင်းနိုင်သူလေးပါ။

သမီးငယ်စဉ်ကတည်းက ဇနီးသည် ကွယ်လွန်ခဲ့သည် မို့ သူ၏ စိတ်ကြိုက် သမီးငယ်ကို ပုံသွင်းခဲ့သည်။ ကန့်ကွက်မယ့်သူလည်း မရှိခဲ့ပါ။

"ဖေကြီးရေ၊ သမီးအောင်ပြီ သိလား"

သမီးငယ်က လှမ်းပြီး ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။ ။ ဖခင်ဆီသို့ ပြေးသွားပြီး၊ ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ ။ ဦးတင်က သမီးကို ဆီးပွေ့လိုက်သည်။ ။

"ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးရာ၊ ဖေဖေ သမီးအတွက် သိပ်ဂုဏ်ယူမိတယ်ကွာ၊ ဘက်စုံတော်တဲ့ သမီးလေးကို ရထားတာ ဖေဖေ ကံကောင်းလိုက်တာ"

ဦးတင်က ဝမ်းပမ်းတသာ ပြောသည်။ ။ သမီးငယ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်နူးမှုတွေ လက်ဖြာနေသော မျက်ဝန်းနှင့်ကြည့်ပြီး ပြောနေသည်။ ။

ဖွေးဖွေးနုနု မျက်နှာလေးကလည်း ဝမ်းသာမှုကြောင့် ပို၍ ဝင်းပကြည်လင်နေပါသည်။ ။

"သမီး တက္ကသိုလ်သွားမှာ နော် ဖေကြီး"

"သွားရမှာ ပေါ့ကွယ် ..."

"ဖေကြီးလိုပဲ၊ ဘွဲ့ရအောင် သမီးကြိုးစားမယ်၊ ပြီးတော့ ဒီပျဉ်းမမြိုင်ခြံကြီးကို တိုးတက်သထက် တိုးတက်၊ ကြီးသထက် ကြီးအောင် သမီး လုပ်မယ် သိလား"

"သမီးလေး စကားကြားရတာ ဖေဖေ အားရှိလိုက်တာ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ"

ဦးတင်က ဝမ်းသာလွန်း၍ လှိုက်တုန်နေသော အသံဖြင့် ပြောသည်။ ။

သမီး၏ ပခုံးကို ဖက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ယှဉ်တွဲပြီး ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။ ။

"သုန်သုန်ရေ၊ နီနီ စာမေးပွဲ အောင်တယ်"

နီလာက အသံကျယ်ကြီးနှင့် အော်ပြီး ဒေါ်မယ်သုန်နားသို့ ပြေးသွားသည်။ ။ ပြီးတော့ ဒေါ်မယ်သုန်၏ ကိုယ်ကို မ ချီလိုက်ပြီး မွှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ ။

"အမယ်လေး နီနီရယ်၊ မူးတယ်၊ တော်ပါတော့ဟယ်"

ဒေါ်မယ်သုန်က မျက်လုံးတွေ ပိတ်အောင်ပင် ရယ်ပြီး နီလာကို ပြောသည်။ ။

"နီနီကို ဘာဆုချမလဲ ပြော"

ဒေါ်မယ်သုန်အား ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချရင်း မောဟိုက်ရွှင်မြူးသော လေသံနှင့် နီလာက မေးသည်။ ။

"နီနီ ဘာလိုချင်လဲ၊ သုန်သုန် ပေးမှာ ပေါ့"

"အင်း ... နေဦး၊ စဉ်းစားဦးမယ်"

နီလာက မျက်နှာလေးမော့ မေးကို လက်ညှိုးနှင့်ထောက်ပြီး မချို့မချ ည်မျက်နှာလေး လုပ်နေသည်။ ။ ချစ်ရည်ရွန်းသော အကြည့်တွေနှင့် ဒေါ်မယ်သုန်က ကြည့်နေသည်။ ။

"ကဲ ... ပြောလေ"

"သုန်သုန်ကလေ၊ နီနီ လုပ်ချင်တာ တစ်ခုကို လုပ်ပေးရမယ်၊ ဒါပါပဲ၊ နီနီ ဘာပစ္စည်းမှ မလိုချင်ဘူး"

"သုန်သုန်က ဘာလုပ်ပေးရမှာ လဲကွယ် ..."

"သုန်သုန် စိတ်မဆိုးရပါဘူးနော် ..."

ပြုံးစေ့စေ့ မျက်နှာနှင့် နီလာက ပြောသည်။ ။

"အင်းပါဆို ..."

"ဟိုလေ ... သုန်သုန်ရယ်၊ နီနီအတွက် ဦးလေးတစ်ယောက်ရအောင် သုန်သုန် ယောက်ျား ယူလိုက်ပါလားဟင် ..."

"ဟင် ... ဒီကောင်မလေးတော့ နာတော့မယ်"

အပျိုကြီး ဒေါ်မယ်သုန်က မျက်နှာကြီးရဲပြီး ရှက်သွားသည်။ ။ ဒေါ်မယ်သုန်၏ လက်ဝါး ဒဏ်က လွတ်အောင် နီလာက တဟားဟားနှင့် ရယ်မောရင်း ထွက်ပြေးလေသည်။ ။ ဒေါ်မယ်သုန်ကလည်း အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် သူမကို လိုက်ရိုက်သည်။ ။

နီလာက ထမင်းစားပွဲကို ပတ်ချာလည်ပတ်ပြီး ပြေးနေသည်။ ။ ဒေါ်မယ်သုန်ကို နောက်ရ ပြောင်ရတာ နီလာ အလွန်ပျော်သည်။ ။

သည် လိုပါပဲ နီလာက ဒေါ်မယ်သုန်ကို စတတ်နောက်တတ်သည်။ ။ ယောက်ျားတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောင်လျှင် ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ရှက်တတ် စိတ်ဆိုးတတ်လေသည်။ ။

သာယာချမ်းမြေ့ပြီး ပြည့်စုံနေသော နီလာ၏ ဘဝအတွင်းသို့ ကံဆိုးမိုးမှောင် မုန်တိုင်းကြီး တစ်ခုက မမျှော်လင့်ဘဲ ဝင်ရောက်ထိခွေလိုက်သည်။ ။

အသက်ငါးဆယ်ကျော်ကျော်လေးသာ ရှိသေးသော သန်မာဖျတ်လတ်တုန်းရှိနေသော ဦးတင်အား သေမင်းတမန်က မညှာမတာ

ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။ ။

ရုတ်တရက် ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်သောရောဂါနှင့် ဦးတင် ကွယ်လွန်သွားပါသည်။ ။ အမိလို တစ်မျိုး အဖလို တစ်မျိုး အားကိုးနေရသော ဖခင်ကြီး ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သဖြင့် နီလာခမျာ ဆောက်တည်ရာ မရဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ဘယ်လိုပင် ယောက်ျားလေးဆန်နေပေမယ့် အတွင်းက နီလာ၏ နှလုံးသားက မိန်းကလေး ပီသစွာ နုနယ်လှပါသည်။ ။ နှလုံးသားတွေ ကြေမွပျက်စီးကုန်ပါသည်။ ။

ဖခင်ကြီး၏ ကိစ္စတွေ ပြီးဆုံးတော့ သုညအထိ ကျဆင်းနေသော သူမ၏ စိတ်ဓာတ်တွေကို နီလာ ပြုပြင်လိုက်သည်။ ။ နီလာက သည် လိုပါပဲ တွေဝေငေးမောပြီး အချိန် မဖြန်းတတ်သူပါ လုပ်သင့် လုပ်ထိုက် လုပ်ရမည့်ကိစ္စတွေကို ပြတ်သားစွာ လုပ်တတ်တာ နီလာရဲ့ အကျင့်ပါ။

ဖခင် မရှိတော့သည့်နောက် ပျဉ်းမမြိုင်၏ အရှင်သခင်ဆိုလို့ မိမိ တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။ တွေဝေငေးမောနေပြီး ခြံအလုပ်တွေ လစ်ဟင်းမှာ နီလာ လုံးဝ မလိုလားပါ။

ဖခင်ကြီး တည်ဆောက်ခဲ့သော ခြံကြီးကို မတိုးလာရင်တောင်မှ အရေးမဟုတ်ပေမယ့် ပျက်စီး ဆုတ်ယုတ်သွားမှာ ကိုတော့ နီလာ လုံးဝ မလိုလားပါ။ ဒါကြောင့် ရက်လည်ပြီးသည် နှင့် နီလာက ခြံကို ဦးစီးပြီး လုပ်ကိုင်သည်။ ။

ငွေကြေးပြည့်စုံသော်လည်း ခြံတာဝန်တွေကြောင့် နီလာ ရည်မှန်းခဲ့သော တက္ကသိုလ်နှင့် အလှမ်းဝေးခဲ့ရသည်။ ။ နီလာကျောင်းကို လုံးဝမတက်တော့ဘဲ သူမ၏ ဘဝကို ပျဉ်းမမြိုင်ကြီးထဲမှာ ပဲ နှစ်မြှုပ်လိုက်ပါတော့သည်။ ။

(၆)

နီလာ၏ ဘဝကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲစေမည့်သူတစ်ဦးက မမျှော်လင့်ဘဲ မြို့သို့ ရောက်လာသည်။ သူက အကောက်ခွန်ဌာနမှ အရာရှိလေး ကိုထွန်းနိုင် ဖြစ်သည်။

အသက်ငယ်ငယ် ရာထူး အတော်အတန်နှင့်ချောမောသော ကိုထွန်းနိုင်ကို တင့်တင့်က အကြီး အကျယ်သဘောကျနေသည်။ ထွန်းနိုင်ကို အတင်းဝင်ရောသည်။

"တင့်တင့် နင် ... ဣန္ဒြေနဲ့ နေစမ်း၊ ဘာလို့ ဒါလောက်တောင် ကိုထွန်းနိုင်နဲ့ ရောနေရတာလဲ"

ရွက်ကြမ်းရည်ကို ရုပ်ရည်သာရှိရှာသော တင့်တင့်က ထွန်းနိုင်ကို အတော်ကြီး သဘောကျနေသည်။ တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ ထွန်းနိုင်ကို သူက မြို့ခံပါဆိုပြီး လောကွတ်က ပိုသည် ထက် ပိုလျှံနေအောင် များနေသည်။

ဒါကို အစ်ကိုဖြစ်သူက ရှက်လှသည်။ ဣန္ဒြေမဲ့လှသော ညီမ၏ လုပ်ရပ်တွေကို မျက်နှာပူနေသည်။ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်ပြီး ဆုံးမခဲ့သည်။

တင့်တင့်က ထွန်းနိုင်ကို ပစ်ခတ်ပြီး သဘောကျနေသလို ထွန်းနိုင်ကလည်း တစ်မူထူးပြီး လှသွေးတွေကြွယ်နေသော နီလာကို

မြင်မြင်ချင်း အရမ်းသဘောကျသွားသည်။ ။

တင့်တင့်ကို ခင်တော့ ခင်ပါသည်။ ဒါကြောင့် ရောရောနှောနှောနေ ခဲ့သော် တင့်တင့်အပေါ်မှာ လုံးဝ မဖောက်ပြန်ခဲ့ပါ။

တစ်ဖက်က လိုက်လျောလွန်းသော်လည်း ထွန်းနိုင် အနေတည်ခဲ့သည်။ ။

နီလာကိုသာ အခွင့်သင့်လျှင် သင့်တိုင်း ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။ ။ ချစ်ရေးဆို ခဲ့သည်။ ။ အပျံသင်စအရွယ် နီလာ၊ အချစ်အကြောင်း မသိသေးသော စိမ်းဆတ်ဆတ်မလေး၊ ထွန်းနိုင်နှင့် အချိန်တို အတွင်းမှာ ပဲ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ။

သည် အကြောင်းကိုသိတော့ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။ ။ သူမ၏ ချစ်သူကို လူလုခံရခြင်းက အသည်းအူနုကို ကျွဲရိုင်းကြီး ဝင် ခတ်သလိုပါ။ ဆံလည်း တစ်ပင်မက တင်းခဲ့ပြီး မျက်စိထဲသို့ ဝင်ခဲ့ သော ပိုးကလည်း သေးသေးကွေးကွေး မဟုတ်။

နီလာအား အစိမ်းလိုက် ဝါးစားချင်လောက်အောင် ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ တင့်တင့် ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပါ။ မေတ္တာဆိုတာ ဓားပြတိုက်ယူလို့ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ထွန်းနိုင်က သူမကို မှ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားတော့ တင့်တင့်မှာ နီလာအပေါ် မနာလို မရှုစိမ့် တွေနှင့် လက်ပိုက်ပြီး ကြည့်နေရတော့သည်။ ။

ချစ်သူတို့ သဘာဝချစ်ကြသည် ဆိုပြန်တော့၊ အတူတူ နေချင်တာ၊ ဓမ္မတာပဲ မဟုတ်လား၊ ထွန်းနိုင်က အသက်တွေ ကြီးရင့်ပြီး ခရီးမသွားနိုင် သော မိဘများ ဆီသို့ နီလာကို ခေါ်သည်။ ။

နီလာလည်း ဒေါ်မယ်သုန်ထံမှာ ခွင့်ပန်ပြီး၊ မန္တလေးမြို့သို့ ထွန်းနိုင်နှင့်

င့်အတူ လိုက်ခဲ့သည် ။ ထွန်းနိုင်၏ အိုမင်းနေသော မိဘတွေနှင့် တွေ့ရသည် ။

နီလာလည်း ဒေါ်မယ်သုန်ထံမှာ ခွင့်ပန်ပြီး၊ မန္တလေးမြို့သို့ ထွန်းနိုင်နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့သည် ။ ထွန်းနိုင်၏ အိုမင်းနေသော မိဘတွေနှင့် တွေ့ရသည် ။

နီလာ ချောတာ လှာတာကို ချီးကျူးကြသည် ။ နီလာ၏ မိဘမျိုးရိုးဇာတိကို မေးကြ မြန်းကြသည် ။ ပျဉ်းမမြိုင်မွေးမြူရေးခြံကြီးကို နီလာက ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်နေသည် ကို သိတော့ အံ့သြကြသည် ။ မျက်နှာထားတွေ ပြောင်းကုန်ကြသည် ။

သူတို့ ၏ မျက်နှာတွေ ဘာကြောင့် ပျက်ကုန်ပါလိမ့်ဟု နီလာ စဉ်းစား၍ မရပါ။ ဒါပေမဲ့ ထိုနေ့ညမှာ ပဲ နီလာက ထွန်းနိုင်၏ မိဘတွေ စိတ်ထားကို သိလိုက်ရပါသည် ။

"နီလာကို ပြောစရာရှိတယ်ကွယ်၊ စိတ်တော့ မဆိုးနဲ့ နော် ..."

"ဘာများ လဲ ကိုနိုင်"

"ကိုနိုင်ရဲ့ မိဘတွေက ရှေးရိုးကျလွန်းတယ်ကွာ၊ အခု နီလာ လုပ်နေတဲ့ မွေးမြူရေးခြံအလုပ်ကို မကြိုက်ကြဘူး၊ အကုသိုလ်အလုပ်လို့ သူတို့က သတ်မှတ်ကြတယ်ကွယ်"

"ဘယ်လို ကိုနိုင်၊ နီနီအလုပ်က အကုသိုလ်အလုပ် ဟုတ်လား"

နီလာက အံ့သြ ဒေါသဖြင့် မေးသည် ။

"အေးကွယ် ... ဒါကြောင့် သူတို့ က အဲဒီအလုပ်ကို မလုပ်စေချင်ဘူးတဲ့ ၊ နောက်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင် ကိုယ့်ခင်ပွန်းနဲ့ ပဲ အတူနေစေချင်တာတဲ့ ၊ ကိုနိုင်က တစ်နယ်ပြီးတစ်နယ် ပြောင်းနေရတဲ့ လူ မဟုတ်လား"

၊ နိနိရဲ့ ခြံအလုပ်ကြီးနဲ့ မဖြစ်လို့ ပြောနေကြတယ်"

နိလာ၏ မျက်နှာလေး တင်းသွားသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးလည်း တင်းတင်းစေ့သွားသည်။

"ကိုနိုင်သဘောကကော"

"ကိုနိုင်လဲ နိနိနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး၊ ကိုနိုင်သွားတဲ့ နောက်ကို နိနိကို လိုက်စေချင်တယ်၊ တင့်တောင့် တင့်တယ် ကိုနိုင် ထားနိုင်ပါတယ်ကွာ၊ ကိုနိုင်က ယောက်ျားပါ၊ နိနိကို ရှာကျွေးရမှာ ပေါ့၊ နိနိ စီးပွားရှာစရာ မလိုပါဘူးကွယ်"

ပျဉ်းမမြိုင်ခြံကို စွန့်လွှတ်ရမည်ဆိုသော စကားက အိပ်ပျော်နေသော မြွေဟောက်ကို ကုပ်ပုတ် နှိုးလိုက်သလိုပါ။ နိလာ၏ ငုံ့လျှိုးနေသော မာနတွေ ရုတ်တရက် ပါးပျဉ်းထောင်လာသည်။

မျက်နှာလေးက ဆတ်ခနဲ မော့သွားသလို၊ မျက်နှာကြောတွေလည်း တအားတင်းသွားသည်။

"ဘာပြောတယ် ကိုနိုင်၊ နိနိက ပျဉ်းမမြိုင်ကို စွန့်လွှတ်ရမယ် ဟုတ်လား"

ထွန်းနိုင်၏ မျက်နှာလည်း လွန်စွာပျက်၍ ညှိုးငယ်နေသည်။

"ဖေဖေတို့ မေမေတို့ ဆန္ဒအရကော၊ ကိုနိုင် ဆန္ဒအရပါ၊ စွန့်လွှတ်စေချင်ပါတယ်"

"နိနိက မစွန့်လွှတ်ဘူး ဆိုရင်ကော"

"နိနိရယ်၊ ဘာပြုလို့ ပြဿနာကို ကြီးထွားအောင် လုပ်နေတာလဲကွယ်"

ဒေါသမျက်ဝန်းတွေ ထွန်းနိုင်ပေါ့သို့ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ကျရောက် နေပါသည်။ ။

"ပျဉ်းမမြိုင်ကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ကိစ္စက အသေးအဖွဲလား ကိုနိုင်"

"ကိုနိုင်တို့ ရဲ့ အချစ်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် အသေးအဖွဲပေါ့ နီနီရယ်"

နီလာက မဲ့ပြုံးလေးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။ ။

"ဒီမှာ ကိုနိုင်၊ ပျဉ်းမမြိုင်ဟာ နီနီရဲ့ ဘဝ၊ နီနီရဲ့ အသက်၊ ပျဉ်းမမြိုင် နဲ့ ကင်းကွာပြီး နီနီ မနေနိုင်ဘူး၊ နီနီဖေဖေ ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တဲ့ ခြံကြီးကို မျက်နှာလွဲခဲ့ပစ်၊ ပစ်စလက်ခတ် မလွှင့်ပစ်နိုင်ဘူး"

"ဪ ... နီနီရယ်"

ထွန်းနိုင်က မသက်မသာကြီး ညည်းတွားလိုက်သည်။ ။

"ကိုနိုင်နဲ့ ပျဉ်းမမြိုင်ကို ရွေးရမယ့်အရေးကြုံလာရင် နီနီ ပျဉ်းမမြိုင် ကိုပဲ ရွေးရလိမ့်မယ်"

နီလာက ဒေါသသံတွေစွက်နေသော အသံဖြင့် ပြတ်ပြတ်သားသားကြီးပင် ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဒီစကားက တကယ်ပဲလား နီနီ"

"တကယ်ထက် ဟိုးဘက်ကို ကျော်သေးတယ်"

"ဒါဆို နီနီ စိတ်ဓာတ်ကို မပြင်ဘူးပေါ့"

"ဟင့်အင်း ..."

အသက်ပင် ငယ်သော်လည်း ပြတ်သားလွန်းသော နီလာကို ကိုထွန်း နိုင် အံ့ဩရပါသည်။ ။

"ကိုနိုင်ဘက်ကရော ..."

ထွန်းနိုင်က သက်ပြင်းနက်နက် ရှိုက်လိုက်သည် ။ ရီဝေသောမျက်
လုံးတွေနှင့် နီလာကို ကြည့် နေပါသည် ။

"ကိုနိုင်ရဲ့ မိဘတွေကို ကိုနိုင် မလွန်ဆန်ရဲဘူး"

ခနဲ သောမျက်နှာ မည်းမည်းလေးနှင့် ထွန်းနိုင်ကို ကြည့်ပြီး နီလာ
ပြောလိုက်ပါသည် ။

"ဒါဆို ကိုနိုင်နဲ့ လမ်းခွဲရမှာ ပဲ"

"နီနီရယ်၊ နီနီဘက်က နည်းနည်းလေးကို လျှော့လိုက်ပါလားကွယ်"

"အဟင်း ... ဟင်း"

နီလာက မခိုးမခန့် အမူအရာလေးနှင့် ရယ်လိုက်သည် ။

"နီနီကတော့ လျှော့၊ ကိုနိုင်တို့ ဘက်ကတော့ နည်းနည်းမှ မလျှော့
ဘူး ဟုတ်လား၊ တရား လိုက်ကြတာ နည်းနည်းပါးပါးလဲ မျှတဦးမှ ပေါ့
ဦးကိုနိုင် ..."

"နီနီကို ကိုနိုင် သိပ်ချစ်တယ်၊ နီနီနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး"

ညှိုးလျလွန်းသော မျက်နှာနှင့် ထွန်းနိုင်က ကြည့်ပြီး ပြောသည် ။

"ဒါဆို မျှမျှတတလေး စဉ်းစားပေါ့ ကိုနိုင်ရယ်"

"နီနီရော၊ ကိုနိုင်ကို ချစ်ရဲ့ လား"

"ချစ်သားပဲ"

"ဒါဆို ... နီနီဘက်က လျှော့လိုက်ပါလားကွယ်"

နီလာ၏ မျက်နှာက ရုတ်တရက် ဖြူဖွေးသွားသည် ။ ပြီးတော့ တဖြ

ည်းဖြည်း နိမြန်းလာသည်။ ။

"ဒီမှာ ကိုနိုင်၊ နီနီ ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ပြောလိုက်မယ်၊ ပျဉ်းမမြိုင်နဲ့ ကိုနိုင်ကို ယှဉ်ရွေးရမယ်ဆိုရင် ပျဉ်းမမြိုင်ကိုပဲ နီနီ ရွေးလိုက်ပြီဆိုတာ သေသေချာချာ သိထားလိုက်ပါ။"

"နီနီ သိပ်ရက်စက်တယ်"

"ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်ပါတယ်"

နီလာက ဆတ်ခနဲ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး သူမကို ပေးထားသော အခန်းဆီသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ။ အဝတ်အစားတွေကို သိမ်းကျုံးပြီး သေတ္တာထဲ သို့ ထည့်သည်။ ။ နောက်က ထွန်းနိုင် ရောက်လာသည်။ ။

"ဒါဘာလုပ်တာလဲ နီနီ"

ဒေါသတကြီးနှင့် ထွန်းနိုင်က မေးသည်။ ။

"ကိုနိုင်နဲ့ လမ်းခွဲကြပြီပဲ၊ နီလာ ဒီမှာ ဆက်နေစရာအကြောင်း မရှိ တော့ဘူး မဟုတ်လား"

"စဉ်းစားပါဦးလား နီနီရယ်"

နီလာ၏ လက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ထွန်းနိုင်က ခေယယ တောင်း ပန်သည်။ ။

"ပြတ်သားတဲ့ အဖြေရှိပြီးသားကို ဘယ်လို စဉ်းစားရမှာလဲ ..."

အားလုံးက ပြီးဆုံးခဲ့ပြီပဲ၊ ကိုနိုင်နဲ့ နီနီက လုံးဝ အသွင်မှ မတူကြတာ စောစောလမ်းခွဲကြတာ ကောင်းပါတယ်။"

"နီနီရယ်၊ အသည်းမာလှချည်လား"

"နီနီ အသည်း မမာပါဘူး ကိုနိုင်၊ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေအရ လုပ်သင့်"

တာကို လုပ်ရမှာပဲ"

ထွန်းနိုင်က ဆွေးမြည့်လွန်းသော အကြည့်နှင့် နီလာကို ကြည့်နေပါသည်။ နီလာသည် လောက် ပြတ်သားလိမ့်မည်ဟု သူ မထင်ခဲ့ပါ။

"နီနီဘဝထဲကို ဝင်လာရဲရင် လာခဲ့ပါ။ နီနီ ဝမ်းပန်းတသာကြီး ကြိုနေပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုနှင့်ဘဝထဲကို နီနီ ဘယ်တော့မှ မဝင်လာဘူးဆိုတာ သိထားလိုက်ပါ"

နီလာက သေတ္တာကိုပိတ်ပြီး လက်မှာ ဆွဲယူလိုက်သည်။

"နေပါဦး ... နီနီရယ်"

ခြေလှမ်းတွေ စတင်လှမ်းနေပြီဖြစ်သော နီလာကို ထွန်းနိုင်က လက်ကာတားလိုက်သည်။

"နေစရာမလိုတော့ပါဘူး၊ စကားကို အပြတ်ပြောခဲ့ပြီးပဲ"

"နီနီကို ကိုနိုင် မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး"

"နီနီစကား အဆုံးပြောပြီးပြီပဲ၊ နီနီ တအားထိန်းချုပ်နေရတဲ့ ဒေါသတွေ မပေါက်ကွဲခင် သွားပါရစေ"

နီလာက ပိတ်ကာပြီး ရပ်နေသော ထွန်းနိုင်၏ ကိုယ်ကို တွန်းတိုက်ဖယ်ရှားပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ နီလာ၏ နှလုံးသားနုနုထဲမှာ ကြေကွဲမှုတွေ ကြီးစိုးနေပါသည်။

နီလာ၏ အသည်းတွေ အက်ကွဲကုန်ပါပြီ။ ခံပြင်းစိတ်၊ နာကြည်းစိတ်တွေ နီလာ၏ ရင်မှာ ပြည့်လျှမ်းနေသည်။ ထွန်းနိုင်တို့ ဘက်က မိမိအပေါ် သက်သက် မတရား အနိုင်ယူလိုက်သည် ဟု စွပ်စွဲလိုက်ပါသည်။

ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ကျောက်ကြီးကို ပြန်ရမလဲ ဆိုတာ နီလာ မတွေး

တတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ။ လောလောဆယ် ဘာမှ မဆုံးဖြတ်နိုင်သေး
သည် မို့ တည်းခိုခန်းဆီသို့ နီလာ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ။

နီလာ ရှက်လည်း ရှက်၊ ဝမ်းလည်း နည်း၊ အားလည်း ငယ်မိပါသည်
။ ဘယ်ကိုမျှ မစဉ်းစားဘဲ ထွန်းနိုင်နောက်သို့ ချစ်သည့်စိတ် တစ်ခုတည်း
နှင့် လိုက်ခဲ့မိတာ အမှားကြီးမှားမှန်း သိရလေပြီ။

နောင်တရခြင်းများ စွာနှင့် ယူကျုံးမရစွာ နီလာ ခံစားနေရပါသည်။ ။
စူးရှစွာ နာကျင်နေသော ရင်ခွင်ကိုပိုက်ပြီး တည်းခိုခန်းဆီသို့ နီလာ တ
က်ခဲ့ပါသည်။ ။

မိမိကိုယ်ကို မိမိ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သည် ဟု အမြဲတမ်းကြွေးကြော်ခဲ့
သော နီလာ ယခု စိတ်ဓာတ်တွေ အလဲလဲ အပြုပြု ဖြစ်နေပါသည်။ ။

ကျောက်ကြီးမြို့သို့ ဘယ်လိုပြန်ပြီး ထိုမြို့က သူတွေကို ဘယ်လိုရင်
ဆိုင်ရမှန်း မသိတော့ပါ။ ။ သည် လိုနှင့် တည်းခိုခန်းမှာ အခန်းအောင်းပြီး
သုံးလေးရက် နေပစ်လိုက်သည်။ ။

တည်းခိုခန်းမှာ နေရတာ ငြီးငွေ့တော့ ပြင်ဦးလွင်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ။
ပြင်ဦးလွင်မှာ တစ်စစ် လွင့်ပျံ့နေသော မိမိ၏ နှလုံးသားတွေကို စုစည်း
လိုက်သည်။ ။ သူမထံမှ ပျောက်ဆုံးခဲ့သော သတ္တိတွေ အင်အားတွေကို ပြ
န်လည် မွေးဖွားလိုက်သည်။ ။

ပြင်ဦးလွင်မှာ နှစ်ပတ်ကျော်ကျော် ကြာနေသည်။ ။ တစ်နေ့ နီလာက
သတင်းစာကို ကောက် လှန်မိခိုက်၊ နာရေးကြော်ငြာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်
ရတော့ နီလာ၏ နှလုံးသွေးတွေ ရုတ်တရက် ရပ်တန့် သွားသည် ဟု ထ
င်ရသည်။ ။

ထွန်းနိုင်ဆိုသော အမည်နှင့် နာရေးသတင်းက နီလာအတွက် မယုံနိ

င်စရာပါ။ ထွန်းနိုင်အား ချစ်သည့်စိတ်ကို နာကြည်းသည့်စိတ်နှင့် ချေဖျက်ခဲ့ပြီး အနည်ထိုင်စပြုနေသော သူမ၏ ဘဝကို သည် သတင်းက မွေနှောက်ပစ်လိုက်သည်။ ။

နီလာက ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်သည်။ ။ ကျောက်ကြီးသို့ ပြန်ပါမည်။ ထွန်းနိုင်နှင့် ဆုံစည်းခဲ့သည့်ဘဝကို တစ်ကဏ္ဍနှင့် တစ်ခန်းရပ်လိုက်ရပါတော့မည်။

ဒေါသစိတ်၊ နာကြည်းစိတ်၊ ခံပြင်းစိတ်တွေနှင့် ထွန်းနိုင်အား ခွဲခွာခဲ့ရသော်လည်း သံယောဇဉ်အမျှင်လေးက ထွန်းနိုင်အပေါ်မှာ နည်းနည်းတန်းနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

တစ်ဖက်သတ်ဆန်လွန်းနေသော ထွန်းနိုင်တို့ ၏ မိသားစုအကြောင်း တွေးမိလေတိုင်း နီလာ၏ ရင်ထဲမှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် ခံစားရပါသည်။ ။

နောက်ဆုံးတော့ မိမိသည် လည်း ထွန်းနိုင်အပေါ် အလိုမလိုက်ခြင်းက၊ ကိုယ်ကျိုးမစွန့်နိုင်ခြင်းက ထွန်းနိုင်အပေါ် မိမိအသည်းနှင့်အောင် နှစ်နှစ်ကာကာ မချစ်ခဲ့လို့ ပဲ ဆိုသော အဖြေကို ရလိုက် ပါသည်။ ။

ထွန်းနိုင်နှင့်ကွေ့ကွင်းရ၍ မိမိ အလူးအလဲ မခံစားရပါ။ ဘဝပျက်မတတ် မထိခိုက်ခဲ့ပါ။

ပြင်ဦးလွင်မှ တိုက်ရိုက် နီလာ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ။ အပြန်လမ်းမှာ နီလာ၏ စိတ်တွေ အသွား တုန်းကနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။ အသွားတုန်းက ထွန်းနိုင်နှင့်လက်တွဲပြီး ဘဝရှေ့ရေးကိုမျှော်မှန်းကာ ပျော်မဆုံးမော်မဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ယခု အပြန်လမ်းမှာ ထွန်းနိုင်နှင့် သူမ လမ်းခွဲခဲ့ရပြီး တစ်ဦးတည်း

ဆုံးရှုံးမှုကို ရင်မှာ ပိုက်ပြီး ပြန်ခဲ့ရခြင်းပါ။ ယခု ကိုထွန်းနိုင်
ရတ်တရက်ကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့သည့်အတွက် နီလာ စိတ်ထိခိုက်သည် မှာ
အမှန်ပါ။

တွေငေးငေးနှင့် နီလာ တစ်ဦးတည်း ပြန်ခဲ့ရပါလေသည် ။

(၇)

ပျဉ်းမမြိုင်သို့ ခြေချလိုက်သည် နှင့် နီလာ၏ ရင်ထဲမှာ စူးနှင့်အောင့်သက်သော ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ။

သည် ပျဉ်းမမြိုင်သည် မိမိ၏ အသွေး၊ မိမိ၏ အသက် ဖြစ်ပါသည်။ ။
သည် ပျဉ်းမမြိုင်နှင့် ကင်းကွာ၍ ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်သည့် ဘဝပါ။

ဒါပေမဲ့ နီလာ၏ ရင်ထဲ ကြီးမားစွာ ဆုံးရှုံးစွန့်လွှတ်ရလိုက်သည် ဟု မထင်ပါ။ နီလာ သေသေချာချာ ဆန်းစစ်မိတော့ ဘဝတစ်ခုလုံးနှင့်ရင်းပြီး ထွန်းနိုင်ကို မချစ်ခဲ့ပါလားဆိုသော အဖြေကို ရရှိလိုက်ပါသည်။ ။

ဒေါ်မယ်သုန်က အိမ်ဝမှ ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုသည်။ ။

"နီနီရယ် သုန်သုန်ဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာကွယ်၊ နီနီဆီကို ဘယ်လိုက်လာရမှန်းမသိလို့ ကွယ်"

နီလာအား ဆီးကြိုပိုက်ထွေးပြီး ချွေးသိပ်သည်။ ။

"မောင်ထွန်းနိုင် ဆုံးသွားတယ်ဆို၊ သုန်သုန်ရဲ့ တူမလေး ကံဆိုးလိုက်တာကွယ်၊ ခုတော့ နီနီ အိမ်ထောင်ကျပြီး ချက်ချင်းလို မုဆိုးမလေး ဖြစ်သွားပြီနော်"

နီလာက တအံ့တဩနှင့် ဒေါ်မယ်သုန်ကို ကြည့်သည်။ ။

"ဘာပြောတယ် သုန်သုန်၊ နီနီက မုဆိုးမလေး ဟုတ်လား ..."

"မောင်ထွန်းနိုင်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးမှ ဟိုက ဆုံးသွားတာ မဟုတ်လား နီနီရယ်၊ ဒီတစ်မြို့လုံးက နီနီ မုဆိုးမလေးဖြစ်သွားပြီဆိုပြီး သတင်းစာဖတ်ပြီး ပြောနေလိုက်ကြတာကွယ်"

"ဒါဆို ဒီသတင်းက တစ်မြို့လုံး ကျော်နေပြီပေါ့"

"အေးပေါ့ကွယ်၊ နီနီကို ဝိုင်းသနားနေကြတယ်၊ သိပ်ပြီးလည်း နီနီနဲ့ တွေ့ချင်နေကြတယ်"

နီလာ စိတ်ဓာတ်တွေ တအားကျသွားသည် ။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည် ။ နီလာ၏ ရင်ထဲမှာ မသက်မသာကြီး တွေးလိုက်သည် ။

"ငါနဲ့ ကိုနိုင် လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူးလို့ ပြောရင် အခုအချိန်မှာ ဘယ်သူ ယုံတော့မှာ လဲ၊ မုဆိုးမ ဆိုတဲ့ အဖြစ်ကို ရင်မဆိုင်ရဲလို့ သက်သက်ညာတယ် ထင်ကြမှာ "

"လာ ... ကလေး ခရီးပန်းလာတယ်၊ အခန်းထဲမှာ နားချေဦးနော်"

နီလာအား ကရုဏာသက်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ဒေါ်မယ်သုန်က ကြည့်လာသည် ။ နီလာလည်း ဘာမှ မဖြေရှင်းချင်တော့ပါ။ ဖြေရှင်းတော့ကော ယုံကြည်မလား။ မယုံသည့်အပြင် အထင်အမြင် သေးတာ သာ အဖတ်တင်ဦးတော့မယ်။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်၏ နောက် တစ်မြို့တစ်ရွာသို့ လိုက်သွားခဲ့ပြီးမှ ... လက်ထပ်မည်ဟု လိုက်သွားခဲ့ပြီးမှ မိမိကိုယ်မိမိ အပျိုစင်သာ ရှိပါသေးသည် ဟု ဆိုလျှင် ယုံကြည်မည်လား။

တစ်မြို့လုံးက မိမိနှင့်ထွန်းနိုင် လက်ထပ်ပြီးပြီဟု ယူဆပြီးနေကြပြီ။

သည် တော့ နီလာ ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူတို့ အထင်အတိုင်း ဆက်နေလိုက် ရုံပေါ့။

"နာရေးမှ ငါ့နာမည် မပါသာ သူတို့ မသိကြဘူးလား မသိဘူး ..."

"ဪ ... သူတို့ လည်း ငါ့လိုပဲ နာမည်နဲ့ အသက်ပဲ ပတ်လို့ နေမှာ ပေါ့ ..."

"အင်း ... နေရင်းထိုင်ရင်း မုဆိုးမဖြစ်ရပြီ၊ မလွယ်ပါလား။"

နီလာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး တွေးလိုက်ပါသည်။

"အို ... မုဆိုးမ မကလို့ ဘာကြီးဖြစ်ဖြစ် ငါ ဘယ်သူကို ဂရုစိုက်ရမှာ လဲ၊ ယောက်ျားတွေက ငါ့ကို မုဆိုးမဆိုပြီး စိတ်ဝင်စားရင် သာကောင်း သေး၊ ငါကလည်း ဒီတစ်သက် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စိတ်ဝင်စားတော့မှာ မှ မဟုတ်ဘဲ"

ထွန်းနိုင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး နီလာက တကယ်ပဲ ယောက်ျားတွေကို စိတ်ကုန်ခမ်းနေပါသည်။ အစကတည်းက ယောက်ျားလေးဆန်စွာ နေခဲ့ သည်။ ဆန်ကျင်ဘက်တွေကို စိတ်ဝင်စားမှုနည်းခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

လူကသာ သက်သောင့်သက်သာ ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲနေသော်လည်း နီလာ့စိတ်တွေက နားနေမှု တည်ငြိမ်မှု မရှိရဘဲ လွန်စွာမှ လှုပ်ရှားနေပါ သည်။

ဒါပေမဲ့ တခြားလူမှ မဟုတ်တာ နီလာပဲ၊ မတွန့်မဆုတ် ဘာမဆို ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်တတ်သော နီလာပါ။ ယခုလည်း တကယ့်ကို ပြတ်သားလိုက်ပါပြီ။

"ဘယ်သူတွေ ဘာထင်ထင်၊ ငါ့ဘဝနဲ့ ငါ၊ သူတို့ ဘဝနဲ့ သူတို့ ပဲ၊ ဘာမှ ဂရုစိုက်စရာ မလိုပါဘူး၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး၊ ငါ ပျဉ်းမမြိုင်မှာ ထုံးစံအ

တိုင်း လှုပ်ရှားမယ်"

နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းစေ့ပြီး နီလာက ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်
လိုက်ပါသည်။ ။

နီလာ၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပိုက်ထားသော နွားပေါက်လေးက လူး
လွန်ပြီး ရုန်းထသည်။ ။ သည် တော့မှ အဝေးအတိတ်ဆီသို့ ပျံ့လွင့်နေ
သော နီလာ၏ စိတ်တွေ ရုတ်တရက် သူမထံသို့ ပြေးဝင် လာသည်။ ။

နွားပေါက်ကလေးကို လွတ်ပေးလိုက်သည်။ ။ ဒယ်ဒယ်နှင့် နွား
လေးက ထလျှောက်သည်။ ။ နွားလေး၏ လှုပ်ရှားဟန်ကိုကြည့်ပြီး နီလာ
သဘောတွေကျနေသည်။ ။

မည်းနက်သောမျက်ဝန်းလက်လက်တွေက ဖျတ်ခနဲ ရှေ့ကွင်းပြင်ဆီ
သို့ ပြေးသွားသည်။ ။ မသဲ မကွဲ မိုးရေထဲမှာ လှုပ်ရှားနေသော အရာဝတ္ထု
လေးတွေနှင့် သူမ၏ မြင်ကွင်းမှာ ထင်ဟပ်သွားသည်။ ။

"ဟင် ... ဟိုမှာ ကလေးသုံးယောက်ပါလား"

နီလာ နေရာမှ ရုတ်ခြည်းထပြီး နွားတင်းကုတ်ဝဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်
။

"အုန်းမောင်"

"ဗျာ ... မမလေး"

နွားစာစဉ်းနေသော အလုပ်သမားတစ်ဦးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ။

"ဟိုမှာ ကလေးသုံးယောက် တို့ ခြံထဲက ဖြတ်နေပါလား၊ သွားခေါ်"

လိုက်စမ်းပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

အုန်းမောင်က မိုးရေထဲသို့ သွက်သွက်ကြီး ပြေးပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်နေသော ကလေး သုံးယောက်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ ။ ကလေးသုံးယောက် အုန်းမောင်နှင့်အတူ ပါလာသည်။ ။

မျက်လုံးလေး ပေကလက် ပေကလက်နှင့် သနားစရာကလေး သုံးယောက်ကို နီလာ ငုံ့ကြည့် လိုက်သည်။ ။

"ဘယ်သူကလေးတွေလဲ အုန်းမောင်"

"ဒီကို မကြာခင်က ပြောင်းလာတဲ့ ဦးရဲသွေးရဲ့ ကလေးတွေပါ မမလေး"

"ဘာ ... ဦးရဲသွေးရဲ့ ကလေးတွေ"

နီလာ၏ မျက်ခုံးလေး နှစ်ခု အတွန်ချိုးပြီး ပို၍ နီးကပ်သွားသည်။ ။ မိုးရေတွေ ရွဲရွဲစိုနေသော ကလေးငယ်သုံးဦးက ချမ်းလွန်း၍ ခိုက်ခိုက်တုန်နေကြသည်။ ။

"မင်းတို့ ငါ့ခြံမှာ ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ"

"ဟို ဟို စိုးတို့ ၊ မှီ ခူးတာပါ"

ကလေးတွေ၏ လက်ထဲရှိ ပလတ်စတစ်ခြင်းတောင်းကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဟုတ်ပါသည် သူမလေး ပြောသလို မှီပွင့်တွေကို တွေ့ရသည်။ ။

"ဒီခြံထဲ ဝင်ခူးလို့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ နော် ..."

အကြီးဆုံးမလေးက သနားစဖွယ် မျက်နှာလေးနှင့် တောင်းပန်သည်။

။ ရည်မှန်သန်ပြန်သော သည် ကလေးတွေ၏ ရုပ်ရည်ကိုကြည့်ပြီး ဆူ
တော့ မာန်တော့မည်ဟု ကြိုးဝါးထားသော နီလာ ချက်ချင်း
စိတ်ပြေသွားသည်။ ။

နှုတ်ခမ်းတွေပါ ချမ်းလွန်းအေးလွန်း၍ ခရမ်းပြာရောင်သမ်းနေ
သော ကလေးသုံးယောက်ကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်မိသည်။ ။ အငယ်
ဆုံးကောင်လေးက ချောင်းတွေ တအားဆိုးနေသည်။ ။

"ကဲလာ ... မင်းတို့ သိပ်အေးနေပြီ"

နီလာက ကလေးသုံးယောက်ကို အိမ်ကြီးဆီသို့ ခေါ်ခဲ့သည်။ ။

ကလေးသုံးယောက်လည်း မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနှင့်
ကြောက်ရွံ့နေဟန်ဖြင့် နီလာ၏ နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ။

"သုန်သုန်ရေ ဒီကို ခဏ လာပါဦး"

အိမ်ကြီးဆီသို့ရောက်တော့ နီလာက ဒေါ်မယ်သုန်အား လှမ်း၍ ခေါ်
လိုက်သည်။ ။ ချက်ချင်းလိုပင် ဒေါ်မယ်သုန်က သုတ်သုတ်ကြီး ထွက်လာ
သည်။ ။

"အလိုတော် ... ဒီကလေးတွေက ဘယ်က ..."

တန်းစီရပ်နေပြီး ရေစိုထားသဖြင့် ကြွက်စုတ်တွေလိုဖြစ်နေသော က
လေးတွေကိုကြည့်ပြီး တအံ့တဩမေးသည်။ ။

"ကိုရဲသွေးရဲ့ ကလေးတွေပါ"

"ဘယ်က ရဲသွေးလဲ၊ ကျုပ် မသိပါလားတော်"

"ကဲပါ သုန်သုန်ရယ်၊ သိတာတွေ မသိတာတွေ အသာထားပါ၊ ဒီက
လေးတွေကို အဝတ်အစားတွေ လဲပေးပြီး၊ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိအောင်

လုပ်ပေးပါ"

"ဘယ်က အဝတ်တွေ လဲရမှာ လဲ"

"နီနီရဲ့ ရုပ်တွေ လဲပေးလိုက်ပါ"

ဒေါ်မယ်သုန်က ကလေးတွေ၏ ရေစိုအဝတ်တွေကို ချွတ်ပြီး ရုပ်အင်္ကျီတွေကို လဲပေးလိုက်သည်။ ။ အင်္ကျီတွေ ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် သူတို့ ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကိုပင် ဖုံးနေသည်။ ။ အငယ်ဆုံးလေးက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ တောင် အင်္ကျီက ပုံနေသေး။

"အဟား ... ရယ်စရာကြီး ကြည့်ပါဦး"

အကြီးဆုံးမလေးက အငယ်ဆုံးလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ရယ်သည်။ ။ နီလာက ရယ်စရာ ကောင်းနေသော ကလေးတွေ၏ ရုပ်သွင်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်မိပါသည်။ ။

ဒေါ်မယ်သုန်က ကလေးတွေ နွေးစေရန် မီးသွေးဖို ဖိုပေးသည်။ ။ နီလာက မုန့်ဘူးကို ဖောက်သည်။ ။ မာလ်တိုဗာနှင့် ကလေးတွေကို ကျွေးသည်။ ။

"နေပါဦး၊ ကလေးတို့ ရဲ့ နာမည်ကို ပြောပါဦး"

"မီး မီးက စိုး၊ သူက တိုး"

အကြီးဆုံးမလေးက သွက်လက်စွာ ပြောသည်။ ။ အငယ်ဆုံးလေးက

...

"တားတားက မိုး"

မပီကလာ ပီကလာနှင့် အငယ်ဆုံးလေးကပင် ပြောသည်။ ။

"အမယ် ... သားက လူသွက်လေးပဲ"

"တားက တို့ နာမည်ကို တိတာပေါ့ အန်ကြည်ရေးရ"

နီလာက ချစ်စရာ ဖြူနုနုမျက်နှာလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"နေပါဦး မိုးက အန်တီလေးလို့ ဘယ်သူ့ကို ခေါ်တာလဲ"

"ဒီသဘောကောင်းနဲ့ အန်ကြည်ရေးကိုပေါ့"

"ဟား ... ဟား ... မင်းက လူလည်ပဲ"

ပါးလေးကို မချင့်မရဲ ဆွဲလိမ်ပြီး နီလာက ချစ်စနိုးပြောသည်။ ။

"ဟားဟား တို့ ကို မုန့်လည်း ကျွေးရယ်၊ ကော်ကော်လည်း တိုက်ရယ်၊ ဒါကြောင့် ရှစ်တာ"

"အဟင်း ... ဟင်း ... တော်တော်လာတဲ့ ဟာလေး"

နီလာက ချစ်စရာ မိုးလေး၏ ဆံပင်ကို ဆွဲ၍ ဖွတ်ပစ်သည်။ ။

"စိုးက ဘာမှိုတွေ ခူးတာလဲ၊ ပြပါဦးကွယ်"

အသက်ဆယ်နှစ်ခန့်လောက်ရှိမည့်စိုးက ပြေးပြီး သူမ၏ ပလက်စတစ်ခြင်းနီလေးကို ယူသည်။ ။

"ဒီမှာ လေ ... အန်တီလေး၊ စိုးတို့ ခူးတဲ့ မှိုတွေ"

နေပူလိုက် မိုးရွာလိုက်မို့ နီလာတို့ ၏ ခြံထဲမှာ မှိုတွေ တအားကို ဖြစ်ထွန်းနေသည်။ ။ ဒါကြောင့် ကလေးတွေက မျက်စိကျပြီး လာခူးခြင်းပါ။ ။

နီလာက ခြင်းထဲက မှိုတွေကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။ နီလာ၏ မျက်လုံးလေး ပိုင်းသွားသည်။ ။

"ဒီမှိုတွေက ဘာလုပ်ဖို့ လဲ စိုး"

"ဦးဦး ဖေဖေ ညစာ စားဖို့ လေ"

"ဟာ၊ ဒုက္ခပါပဲ"

နီလာ စိတ်ပျက် လက်ပျက် ညည်းလိုက်သည်။ ။

"သုန်သုန်ရယ်၊ သူတို့ ခူးလာတဲ့ မှိုတွေကို ကြည့်ပါဦး"

ဒေါ်မယ်သုန်ကပါ ခြင်းတောင်းထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"အလိုလေး ... ဒုက္ခတွေတော့ ရောက်ကုန်တော့မှာ ပဲ"

စားကောင်းသော တောင်ပို့မှိုတွေနှင့်ရောပြီး အဆိပ်အတောက်ဖြစ် စေသော ခြေကျင်းမှိုတွေကို တွေ့ရသည်။ ။

ဒေါ်မယ်သုန်က ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ဖိပြီး အထိတ်တလန့် ရေရွတ် လိုက်သည်။ ။

"စိုးက ဒီမှိုမျိုး စားဖူးလား"

"ခါတိုင်းတော့ ဦးဦးဖေဖေ ယူလာတယ်လေ၊ စိုးတို့ ဘာသာ တစ်ခါ မှ မခူးဖူးပါဘူး"

"နောက်ဆိုရင် အဲလို မသိဘဲ မခူးရဘူးကွယ်၊ ဒီထဲမှာ အဆိပ်ဖြစ်တဲ့ မှိုတွေပါတယ် သိလား"

သည် တော့မှ စိုး၏ မျက်နှာလေးက ငယ်သွားသည်။ ။

"အဆိပ်ဖြစ်တာ စားရင် သေတာပေါ့နော်"

"သေတာပေါ့ ကလေးရဲ့ "

စိုး၏ မျက်နှာလေးက ငိုတော့မလို မဲ့သွားသည်။ ။

"ဟင် ... ဒါဆို စိုးကြောင့် ဦးဦး ဖေဖေ သေတော့မလို ပေါ့နော်"

မျက်ရည်လေး တလည်လည်နှင့် စိုးက ပြောသည် ။ စိုး၏ ညှိုးငယ် နေသော မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး နီလာရော ဒေါ်မယ်သုန်ပါ လွန်စွာပဲ သနားကရဏာ သက်မိသည် ။

"စိုးရယ် ... စိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့ လေ၊ ခု စားမှ မစားရသေးတာ မ ဟုတ်လား"

နီလာက စိုး၏ ပခုံးလေးကို ညှစ်ပြီး ချောလိုက်သည် ။

"ဦးရဲသွေးက စိုးတို့ ဖေဖေနော်၊ မေမေကရော ..."

"ဟင်း ... ဟင်း ...၊ ဦးဦး ဖေဖေက ဦးဦး ဖေဖေပါ"

နီလာက မျက်မှောင်လေး ကြုတ်သွားသည် ။

"စိုး ပြောတာ အန်တီလေး နားမလည်ဘူးကွာ"

ကလေးတွေက သူမကို ခေါ်သလို နီလာက သူမကိုယ်သူမ အန်တီ လေးဟု သုံးလိုက်သည် ။

"စိုးတို့ မေမေရော ..."

"စိုးတို့ မှာ ဖေဖေရော၊ မေမေရော မရှိတော့ဘူး"

"ဒါဖြင့် ဦးရဲသွေးက ဘာတော်လဲ"

"မေမေရဲ့ မောင်လေးပါ၊ ဒါကြောင့် စိုးတို့ က ဦးဦး ဖေဖေလို့ ခေါ် တာပေါ့"

သွက်လက်ချက်ချာသော စိုး၏ အပြောကို သဘောကျပြီး နီလာက ပါးလေး ခွက်အောင်ပင် ရယ်လိုက်သည် ။

"စိုးက ထမင်းချက်တတ်လို့ လား"

"တစ်ခါတလေ ဦးလေး ဖေဖေ မရှိရင် စိုး ချက်တယ်၊ ဒီနေ့လည်း သူ
မလာခင် စားရအောင် စိုးက ချက်မလို့ ပါ"

"ဟင် ... ဒါဆို စိုးတို့ မှာ ထမင်းချက်ကျွေးမယ့်သူ မရှိဘူးပေါ့"

"ဦးဦးဖေဖေပဲ ချက်တာပါပဲ"

နီလာ၏ ရင်ထဲမှာ လွန်စွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည် ။ လူမမ
ယ် ကလေးမလေးက ထမင်းချက်ရသည် ဆိုသော အသိက နီလာ၏ ရင်
ထဲမှာ နှင့်အောင် နာကျင်စေပါသည် ။

"အပူတွေ ဘာတွေ လောင်ကုန်မှ စိုးရယ် ... ခက်မယ်"

"စိုးက လုပ်တတ်ပါတယ်၊ တိုးကလည်း ကူတယ်လေ"

"မိုးရဲတူဒယ်"

မိုးက ကြားဝင်ပြီး ပြောသည် ။ ချစ်စရာ မိုး၏ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး နီလာက ရယ်သည် ။

"မိုးက ဘာကူလဲ ပြောပါဦးကွယ်"

"အရွက်လုပ်ပေးဒယ်ရေ"

ဟင်းရွက်သင်ပေးတာကို မိုးက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ပြောသည် ။

သူ၏ အပြစ်ကင်းစင်းစွာ မာန်လေးဝင့်ပြောနေသော ပုံကို ကြည့်ပြီး နီလာရော ဒေါ်မယ်သုန် ပါ ရယ်လိုက်မိပါသည် ။

"ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ၊ မိုးက အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီး လုပ်တတ်နေတာကိုး"

"မမစိုးကို မိုးတူဒယ်နော်"

စိုးမျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး သူက စစ်ကူတောင်းလိုက်သေးသည်။ ။

"အန်ကြည်ရေ၊ မုန့်တွေ တိတ်စားကောင်းဒယ်"

"စားကောင်းရင် အဝ စားပေါ့ မိုးရယ်"

တသွေးတမွှေး ဖြူစင်သန့်စင်နေသော ကလေးငယ်သုံးဦးကို မြင်မြင်ချင်း နီလာက ခင်သွားပါသည်။ ။ အပြစ်ကင်းစင်သော သူတို့ လေးတွေ၏ မျက်နှာက သနားစရာလေးတွေပါ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အပြင်ဘက်မှာ မှောင်ရိပ်ပျိုး လာပြီကို နီလာတို့ တစ်သိုက် သတိမပြုမိကြပေ။

ချစ်စရာကလေးတွေနှင့် စကားကို နားထောင်ရင်း နီလာမှာ ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေသည်။ ။

(၈)

ရဲသွေးက ခင်မောင်နှင့်အပြင်သွားပြီး မှောင်မှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည် ။ အိမ်ထဲတွင် ကလေး သုံးယောက်လုံးကို မတွေ့သဖြင့် ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့သည် ။

ရဲသွေးမှာ ခြံအလုပ်သမားက နှစ်ယောက်တည်းပါ။ ခင်မောင်နှင့် အခြားတစ်ယောက်ကိုသာ ခန့်ထားနိုင်သည် ။ မိမိပါ ရောပြီး မအားမလပ် ခြံမှာ ဝင်ကူ၍ လုပ်ကိုင်နေရသည် ။

ခြံထဲရှိ အလုပ်သမားကို မေးကြည့်တော့ ကလေးတွေ ဘယ်မှာ ဆိုတာ တိကျစွာ မဖြေနိုင်ပါ။ ရဲသွေးစိတ်ထဲမှာ အရမ်းပူသွားသည် ။ ခြံပြင်သို့ ထွက်လေ့မရှိသော ကလေးများ ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေပြီလဲဟု ပူပန်မိသည် ။

စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်နှင့် ခြံထဲက အလျင်အမြန် ထွက်သည် ။ ဘယ်ကိုသွား၍ ဘယ်မှာ ရှာရမှန်း မသိ။

"အင်း ... တင့်တင့်ဆီ သွားအကူအညီ တောင်းမှ ပဲ"

မိမိအပေါ် လိုက်လျော ဆက်ဆံသော တင့်တင့်ကို မျက်စိထဲ ကွက်ခဲ နဲ့ မြင်လိုက်သည် ။ ခြံနီးချင်း တင့်တင့်ထံသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် ထွက်ခဲ့သည် ။

ခြံထဲမှာ ကြက်တွေကို သိမ်းနေသော တင့်တင့်က ရဲသွေးကို တွေ့ရ

၍ စိတ်ထဲ အထူးအဆန်း ဖြစ်သွားသည်။ သူမကသာ ရဲသွေးခြံသို့ သွား
ခဲ့သော်လည်း ရဲသွေးက တစ်ခါမျှ သူမခြံသို့ မသွားခဲ့ဖူးပါ။

"ဟင် ... ကိုရဲသွေး၊ တင့်တင့်ဆီ လာတာလား။"

မျက်နှာ မကြည်မလင် ဖြစ်နေသော ရဲသွေးကို ကြည့်ပြီး တင့်တင့်က
အချို့သာဆုံး အပြုံးတွေနှင့် မေးသည်။

"ဟုတ်တယ် တင့်တင့်ရယ်၊ ကလေးတွေ ရှာမတွေ့လို့
တင့်တင့်ဆီများ လာသလားလို့ "

"မလာပါဘူး၊ ကိုရဲသွေးရဲ့ "

"ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ မသိဘူး၊ မှောင်
တောင်နေပြီ"

ရဲသွေးက စိတ်ပျက်စွာ လက်ငါးချောင်းကို ဆံပင်ထဲ
ထိုးသွင်းဆွဲဖွပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။ စွဲမက်စရာကောင်းသော ရဲသွေး၏
မျက်နှာကို တင့်တင့်က အရည်လဲသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေသည်
။

"ဒီနေရာလည်း ကျွန်တော်က ကျွမ်းသေးတာ မဟုတ်တော့ ဘယ်ရှာ
ရမှန်း မသိဘူးဗျာ"

"ကဲပါ ကိုရဲသွေးရယ် ... ညည်းမနေပါနဲ့၊ တင့်တင့် တစ်ယောက်လုံး
ရှိတာ ကူရှာပေးမှာ ပေါ့"

"ဒါဆိုလဲ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ"

"ခဏနော် ... ကြက်ခြံတွေ ပိတ်လိုက်ဦးမယ်"

တင့်တင့်က ကြက်ခြံကိုပိတ်ပြီး ရဲသွေးနှင့်အတူ ထွက်ခဲ့သည်။ ။

"စိုးက ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ မမှာ သွားဘူးလား"

"ခြံအလုပ်သမားကို မပြောခဲ့ဘူး၊ ဪ ... ဒါပေမဲ့ မနက်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်၊ မှီခူးမယ်တဲ့ "

"ဘယ်သွားခူးမယ် ပြောလဲဟင်"

"မပြောဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ခြံထဲမှာ ပဲ ခူးမယ်ထင်ပြီး ဘာမှ မမှာ ခဲ့ဘူး"

ရဲသွေးကို ကြည့်ရတာ ကလေးတွေအတွက် လွန်စွာ ပူပန်နေပုံရသည်။ ။

"ဝေးဝေးမသွားနိုင်ပါဘူး ကိုရဲသွေးရယ်၊ စိတ်ထဲ သိပ်ပူမနေပါနဲ့ "

တင့်တင့်က ချေသိပ်သည်။ ။

"တစ်ခါမှ ဒီလို မသွားဖူးတော့ စိတ်ပူတယ်ဗျာ"

သူတို့ နှစ်ဦး သွက်သွက်လေး ခြံမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ။ နီလာ၏ ခြံရှိရာဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ။ ထိုစဉ် မျက်နှာချင်း တူရုဘက်မှ ခြံသမားတစ်ဦး လျှောက်လာသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

"ဟော ... ဟိုမှာ နီလာခြံက အလုပ်သမား၊ မေးကြည့်ဦးမယ်"

တင့်တင့်က ခြံအလုပ်သမားကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ။

"ဦးကြီး ... အဲဒီဘက်မှာ ကလေးသုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်လားဟင် "

"မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"မနီလာ အိမ်ထဲကို ခေါ်သွားတာတွေ့တာပဲ"

ရဲသွေးမျက်နှာ သည် တော့မှ ကြည်လင်သွားသည် ။ ကလေးတွေအတွက် စိတ်အေးသွားပုံ ပေါက်သွားသည် ။

"ကျေးဇူးပဲ ဦးကြီး"

တင့်တင့်က ဦးကြီးကို ကျေးဇူးတင်လိုက်သည် ။ ဒါပေမဲ့ တင့်တင့်မျက်နှာက ရွာတော့မည့် မိုးလို ညိုမှိုင်းသွားသည် ။ ရဲသွေးက သိလိုက်ပုံ မပေါ်ပါ။

"တင့်တင့်ရယ် ... လိုက်ခဲ့ပါဦးဗျာ၊ နီလာဆိုတာ ကျွန်တော် မသိသေးဘူး"

"လိုက်ခဲ့မှာ ပေါ့ ကိုရဲသွေးရယ်"

တင့်တင့်က ရဲသွေး မခေါ်လည်း လိုက်မည့်သူပါ။ နီလာနှင့်ရဲသွေးတွေ့ဆုံရင်းနှီးသွားမှာ သူမ လုံးဝ မလိုလားပါ။

ပျဉ်းမမြိုင်ခြံကြီးဆီသို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ရဲသွေး ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩရပါသည် ။ များ ပြားသော နွားတင်းကုပ်များ ၊ ဝက်ခြံများကို တွေ့ရသောကြောင့်ပါ။

"ဟာ ... ခြံကြီးက ကျယ်လိုက်တာဗျာ"

"ဟုတ်ပါရင့် ... ဒါကြောင့်လည်း နီလာက ဘဝင်မြင့်ပြီး သွေးနားထင် ရောက်နေတာပေါ့"

"ဒီမိန်းကလေးက မာနသိပ်ကြီးလို့ လား"

"ပြောမနေနဲ့ ၊ မုဆိုးမဖြစ်လို့ တော်တော့တယ်၊ လက်မ တထောင်ထောင်နဲ့ လေ"

ရဲသွေး ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နီလာအား တစ်ခါသာ မြင်ဖူးသည်။ သူ၏ ရင်ထဲမှာ နီလာ၏ လှပသော မျက်နှာလေးက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ စွဲကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

တင့်တင့်က ခြံထဲသို့ သူမက ရှေ့က ဝင်လိုက်သည်။ ပိတ်ထားသော ကျွန်တံခါးကြီးမှ ကြေးကွင်းကို နာနာရိုက်ခေါက်လိုက်သည်။

ရဲသွေးက ကြီးမားသော အိမ်မည်းမည်းကြီးကို တအံ့တဩ မော့ကြည့်နေသည်။ သူတို့ အိမ်သည် ဤအိမ်ကြီး၏ နှစ်ခန်းစာလောက်သာ ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်းတံခါးရွက်ကြီးနှစ်ချပ် လှစ်ခနဲ ပွင့်သွားသည်။ တံခါးရွက်နှစ်ခုကြားမှ ပေါ်လာသော ဖြူနုချောစင်နေသော မျက်နှာချောချောလေးကို ရဲသွေးက မှ င်တက်မိစွာ ငေးကြည့်နေသည်။

"ဪ ... တင့်တင့်"

နီလာကပင် စတင်၍ မျက်နှာထား တည်တည်နှင့် တင့်တင့်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

"ဒီမှာ ကိုရဲသွေး ကလေးတွေ ရောက်နေလား"

"ဪ ... ရောက်နေတယ်၊ လာ အထဲဝင်ပါဦး"

နီလာက တံခါးနှစ်ရွက်ကို ဟင်းလင်းဖွင့်ပြီး တင့်တင့်ကို ကျော်၍ ရဲသွေးကို ခေါ်လိုက်သည်။

တင့်တင့်ကို ကြည့်မရသော်လည်း သူစိမ်း ရဲသွေးက ပါနေတော့ နီလာက ယဉ်ယဉ် ကျေးကျေး ဆက်ဆံလိုက်ခြင်းပါ။

တင့်တင့်က ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ရဲသွေးလ

ည်း နောက်က ပါလာသည်။ ။

ဧည့်ခန်းဆီသို့ ရောက်လာသည်။ ။ ကလေးသုံးယောက်ကို ရဲသွေး
တွေ့ရပါသည်။ ။ ကလေးတွေကလည်း ရဲသွေးကို တွေ့လိုက်သည်။ ။ အား
လုံး ကုလားထိုင်ပေါ်က ပြေးဆင်းလာသည်။ ။

"ဦးဦး ... ဖေဖေ"

ရဲသွေးထံသို့ ပြေး လာပြီး ဝိုင်းဖက်ကြသည်။ ။ သုံးယောက်လုံး ရှုပ်အ
ကျိပ်ပွကြီးတွေနှင့် မိုးရိုးဖားရား ဖြစ်နေပုံက ရဲသွေးပင် ရယ်ချင်သွားသ
ည်။ ။

"မင်းတို့ ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ၊ မင်းတို့ ဦးဦးက စိတ်ပူ
နေတာ သိလား"

တင့်တင့်က မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ကလေးတွေကို ကြည့်ပြီး
ပြောသည်။ ။

"မီးမီးတို့ ၊ ဦးဦး ဖေဖေအတွက် မှီရူးရင်း ဒီကို ရောက်လာတာပါ၊
ဦးဦး ဖေဖေ မီးမီးတို့ ပျောက်သွားလို့ စိတ်ပူလားဟင်"

ရဲသွေး၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး စိုးက မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ တော
င်းပန်သည်။ ။ ရဲသွေးက စိုး၏ မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး မဆူရက်အော
င် ဖြစ်သွားသည်။ ။

"စိတ်ပူသွားတာပေါ့ကွာ"

"မီးမီးတို့ ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဦးဦး ဖေဖေရယ်"

စိုးက မျက်ရည်လေးက တဝဲဝဲနှင့် တောင်းပန်သည်။ ။

"တိုးကိုလည်း စိတ်မဆိုးနဲ့ နော် ..."

"မိုးကိုလည်း စိတ်အစိုးနဲ့ နော် ..."

မိုးလေးကလည်း အကြီးတွေပြောသလို လိုက်ပြောသည်။ ။ လေးနှစ်သာ ရှိသေးသော မိုးလေးကို ရဲသွေးက ကောက်ချီပြီး ပါးပြင်လေးကို မွေးလိုက်သည်။ ။

"မဆူပါဘူး သားသားရယ်"

သည် တော့မှ မိုးက ကျေနပ်သွားသည်။ ။ တိုးက ချောင်း တဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေသည်။ ။

"ဟော ... အအေးမိလို့ တိုး ချောင်းဆိုးနေပြီ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကလေးနှစ်ယောက်စလုံး တအားချောင်းဆိုးနေလို့ နီနီ ဆေးတိုက်ထားပါတယ်"

ရဲသွေးက နီလာ၏ မျက်နှာကို ရှုန်းလဲ့သော အပြုံးတွေနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ကလေးတွေ မိုးတွေစိုရွဲပြီး၊ အေးနေကြလို့ အိမ်ထဲခေါ်ပြီး၊ နွေးထွေးအောင် လုပ်ပေးထားတာပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မနီလာ"

"ဦးဦး ဖေဖေ၊ မီးမီးတို့ အန်တီလေး ခြံက မှီတွေ လာခူးရင်း အန်တီလေးက ခေါ်ပြီး၊ နွေးအောင် အဝတ်တွေလည်း လဲပေးတယ်၊ မုန့်တွေလည်း ကျွေးတယ်"

စိုးက သွက်သွက်လေး ဝင်ပြီး ဖြေရှင်းသည်။ ။

"နီလာ ဒါ ကလေးတွေရဲ့ ဦးလေး ကိုရဲသွေးပါ"

တင့်တင့်က သူတို့ နှစ်ယောက်ကို မကြည့်မလင်သော မျက်နှာနှင့်

ကြည့်ရင်းက စောစောက မိတ်ဆက်ပေးဖို့ မေ့ခဲ့သော မလိုအပ်တော့သည့်ကိစ္စကို ပြုလုပ်လိုက်သည်။

"ထိုင်ပါဦးလား၊ ကိုရဲသွေး"

"မထိုင်တော့ပါဘူးဗျာ၊ မိုးလည်း ချုပ်နေပါပြီ"

"မနီလာရယ်၊ ခြံထဲ ကလေးတွေ ရောက်နေရင်လည်း လူလွတ်ပြီး ပြောခိုင်းလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုရဲသွေးက စိတ် အရမ်းပူနေတာ"

နီလာ၏ ရင်ထဲ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားသည်။

"ဒီလောက်ငယ်တဲ့ ကလေးတွေကို လွတ်ချင်ရာ လွတ်ထားပြီးမှ စိတ်ပူနေမယ်ဆိုတာ တို့ ဘယ်လို သိမှာလဲ"

နီလာက ဒေါပွပွနှင့် စွတ်ပြောလိုက်ပုံက ရဲသွေးကိုပါ အဖျားခတ်သွားမှန်း သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ကြက်တူရွေးက တော်တော် မယ်ဘော်က ကဲနေတာမို့ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် စွတ်တင်လိုက်ခြင်းပါ။

ရဲသွေး၏ မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားတာကို မြင်ရပြီး နီလာက အားနာသလိုလို ဖြစ်သွားရပါ သည်။

"ကျွန်တော် ကလေးတွေကို ခြံထဲမှာ ပဲ နေခိုင်းထားတာပါ။ တစ်ခါမှ သူတို့ ဒီလို ထွက် မသွားတတ်ပါဘူး"

"ကျွန်မလည်း ကလေးတွေကို ပြန်လိုက်ပို့မလို့ လုပ်နေတုန်း ကိုရဲသွေးတို့ ရောက်လာတာပါ"

"ပြန်စို့လား ... ကိုရဲသွေး၊ တင့်တင့်မှာ အလုပ်တွေ လုပ်စရာရှိသေးတယ်"

နီလာက မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် တင့်တင့်ကို ကြည့်လိုက်သည်

။

"ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် သူတင် အလုပ်ရှိတာ ကျနေတာပဲ၊ ဒီက သူ့ထက်တောင် အလုပ်များ သေး"

ရဲသွေးကို အားနာ၍ နှုတ်က ဖွင့်မပြောလိုက်သော်လည်း မျက်လုံးတွေနှင့် တင့်တင့်ကို ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကဲ ... မိုးတို့ အဝတ်တွေ ပြန်ဝတ် လိုက်လေ၊ အန်တီရဲ့ အင်္ကျီတွေ လဲပေးရအောင်"

"အဝတ်တွေက စိုနေတယ်၊ ဒါတွေပဲ ဝတ်သွားပါ ကိုရဲသွေး"

"အားနာစရာဗျာ"

"ရပါတယ်"

"နောက်နေ့ လျှော်ဖွပ်ပြီး ပြန်ပေးလိုက်ပါ့မယ်"

"ဒီတိုင်း ပြန်ပေးလဲ ရပါတယ်"

နီလာက တင့်တင့်ရှေ့မို့ ရဲသွေးကို အားနာပါးနာလေးတောင် ပြုံးမပြပါ။ မျက်နှာထားတည် တည်လေးနှင့်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ။

"သုန်သုန်ရေ ... ကလေးတွေ အဝတ်တွေ ပြန်ပေးလိုက်ပါ"

ဒေါ်မယ်သုန်က ကလေးတွေ၏ အဝတ်စိုထုပ်ကို ယူပြီး ရဲသွေးအား ပေးလိုက်သည်။ ။

"ကဲ ... အန်တီကို နှုတ်ဆက်ကြဦးလေ"

"အန်တီလေး စိုး ပြန်တော့မယ်နော်"

"အေးကွယ်"

"တိုးလဲ ပြန်မယ်နော်"

"မိုးရဲ ကျန်မယ်နော်၊ နောက်ရာရယ် ဦးမယ်နော်၊ အန်ကြည်ရေး"

မိုးက သွက်သွက်ကြီး ဝင်ပြောသည် ။ မိုးက အပြောကို သဘောကျပြီး နီလာက ပြုံးမိသည် ။ သည် လိုပြုံးလိုက်တော့ ချိုရီပြီလှ လွန်းနေသော မျက်နှာလေးကို ရဲသွေးက ငေးခနဲ ကြည့်နေမိပါ သည် ။

"လာလည်ပါ မိုးရယ်"

"မုန့်တွေ ကျွေးဦးနော်"

"ကျွေးမှာ ပေါ့ကွယ်"

"ကဲ ... မနီလာ၊ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦးနော်"

"ဟုတ် ..."

"တုတု၊ အန်ကြည်လေး၊ တုတု၊ ကြီးကြီးတုန်"

မိုးက နီလာနှင့် ဒေါ်မယ်သုန်ကို လက်ကလေးပြပြီး နှုတ်ဆက်သွား သည် ။ တင့်တင့်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မနှုတ်ဆက်၊ ရှေ့ဆုံးမှ သုတ်ခြေ တင်သွားလေပြီ။

ကလေးတွေနှင့် ဒေါ်မယ်သုန်က မျက်နှာပြုံးပြုံးကြီးနှင့်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

"ကလေးလေးတွေက ချစ်စရာလေးတွေကွယ်"

"တသွေးတမွေးလေးတွေနော်၊ သုန်သုန်"

"မိဘတွေ ဘာဖြစ်ကုန်လို့ ဦးလေးနဲ့ နေရရှာတာလဲ မသိဘူးနော်"

"အင်း ... နီနီလည်း သိချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုမိန်းမရှေ့မှာ မပေးချင်"

လို့ မမေးလိုက်တာ"

"အေးကွယ် ... တင့်တင့်က စူပုပ်နေတာပဲ၊ မလှတဲ့ ရုပ်၊ စူပုပ်နေ
တော့ ပစ်ရရော"

ဒေါ်မယ်သုန်စကားကို သဘောကျ၍ နီလာက ပြုံးမိပါသည်။ ။

"ကြားထဲက သူက ဘာဖြစ်နေတာလဲ မသိပါဘူး"

"မောင်ရဲသွေးကို တို့ နဲ့ မခင်စေချင်လို့ ထင်တယ်"

"အဟင်း ... သံသရာတစ်ပတ်လည်ဦးမလား၊ မသိဘူး"

နီလာက မဲ့ပြုံးလေးပြုံးရင်း ပြောလိုက်သည်။ ။

"နီနီနဲ့ သူက ကျောင်းတော်က ရန်စ ရှိခဲ့တာကိုး"

"နီနီက ဘယ်တုန်းကမှ သူ့အပေါ် ရန်စလည်း မရှိခဲ့ဖူးဘူး၊ ရန်ဆုံး
လည်း မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး သုန်သုန်ရယ်"

"ဟုတ်ပါ့တော်၊ နီနီကို တမင်သက်သက် မနာလို မရှုဆိတ်ဖြစ်နေ
တာ"

ဒေါ်မယ်သုန်က မဲ့ရွဲကြီး ပြောသည်။ ။

"ဒါပေမဲ့ကွယ်၊ မိုးမြင့်ကတော့ သဘောကောင်းရှာပါတယ်"

"ဟုတ်တယ် သုန်သုန်၊ မောင်နှမလို့ တောင် မထင်ရဘူး၊ ရုပ်ရော၊ စိ
တ်ရော တခြားစိပဲ"

"နီနီလေး ကိုမိုးမြင့်ကို ခင်သလောက်၊ တင့်တင့်ကို ကြည့်မရဘူး"

"အေး ... သုန်သုန်လည်း တစ်စေ့မှ ကြည့်မရဘူး"

ကြည့်ကောင်းရော၊ လူငယ်က စိတ်လိုက်မာန်ပါ၊ ပြောလို့ ဖျောင်းဖျ

မလား အောက်မေ့ပါတယ်၊ ဒေါ်မယ်သုန်က ဝင်ပင့်လိုက်သည်။ ။

တင့်တင့်ကလည်း တင့်တင့်ပါပဲ၊ လူကြီးမှန်းမသိ၊ နီလာမှန်းသည် နှင့် ရောင်ပြန်ဟပ်ပြီး ဒေါ်မယ်သုန်ကိုပါ မချေမငံဆက်ဆံခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

(၉)

ရဲသွေး၏ မျက်ဝန်းထဲမှာ နီလာ၏ ချောမွေ့သန့်စင်သော ရုပ်ကလေးက စွဲငြိကပ်ပါသွားသည်။ ။

"တင့်တင့်က နီလာ့ကို မုဆိုးမလေးလို့ ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ ကြည့်ရတာ တကယ့်ကို အပျိုစင်လိုလေးပါပဲ၊ အရမ်းသန့်စင်ချောမွတ်နေတာပဲ"

ရဲသွေးက တင့်တင့်ကိုပင် မကျေမနပ် ဖြစ်ချစ်သလိုပင်။

"ဒီမိန်းကလေးကို မြင်မြင်ချင်း ငါ့ရင်တွေက တအားခုန်သွားတယ်၊ သူ့ကို မြင်ဖူးတာ နှစ်ခါရှိပေမယ့် ငါ့ရင်ထဲမှာ သူကလေးက စိုးမိုးလွန်းနေပြီ"

"ဦးဦး ဖေဖေ၊ စိုးမေးတာ ဖြေဦးလေ"

နီလာ၏ အကြောင်းကို တွေးနေသော ရဲသွေး၊ သူ့နားလာရပ်ပြီး တဂျီဂျီမေးနေသော စိုး၏ အမေးကို မကြားမိပါ။ စိုး မျက်နှာလေးကို ရဲသွေး ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဘာလဲ စိုးရယ်"

"ဟော ... ဦးဦး ဖေဖေကလည်း စိုး ပြောတာ သုံးခါရှိပြီ၊ မကြားဘူးလား"

"မကြားမိဘူးကွာ"

"စိုးတို့ နောက်နေ့ အန်တီလေးဆီ သွားလည်မယ်နော်"

"သူက အားတဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး ၊ အလကား သူများကို သွားဒုက္ခပေးရ ဘူး စိုးရဲ့ "

"အန်တီလေးက လာလည်လို့ ပြောလို့ ပါ"

"ဒါဆို သွားလည်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နေ့တိုင်း မသွားရဘူးနော်"

"အင်းပါ၊ ဦးဦး ဖေဖေရဲ့ "

"ကဲ ... မိုးချုပ်ပြီ၊ သွားအိပ်တော့ စိုးရဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့၊ တိုးနဲ့ မိုးကိုလည်း သိပ်လိုက်မယ်နော်"

စိုးက လူကြီးလေးလိုပါပင်။ မောင်လေးနှစ်ယောက်ကို အမြဲအိပ်ရာ ထဲမှာ အိပ်စေပြီးမှ သူမက အိပ်သည် ။

"အေး ... သွားသိပ်ချေ၊ ဦးဦး ဒီမှာ စာရင်းတွေ တွက်ဦးမယ်"

"တိုးနဲ့ မိုး၊ လာ ... အိပ်တော့မယ်"

"ရာပြီ ..."

မိုးက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ငိုက်နေရာမှ ငေါက်ခနဲ ထပြီး ထိုင်သည် ။ စိုး၏ စကားကို မိုးရော တိုးပါ နားထောင်သည် ။ စိုးခမျာ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လူကြီးလုပ်နေရလေသည် ။

ကလေးတွေ ထွက်သွားပြီး ရဲသွေးက သူ၏ စိတ်အာရုံကို စာရင်းစာအုပ်ထဲသို့ နှစ်လိုက်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ရဲသွေး၏ မျက်ဝန်းထဲမှာ ကိန်းဂဏန်းတွေကို မမြင်ပါ။

ချစ်စရာကောင်းလွန်း၊ စွဲမက်စရာ ကောင်းလွန်းသော နီလာ၏ မျက်နှာ ပြောင်ချောချောလေးကို တွေ့နေရပါသည်။ ဘယ်လိုပင် ယောက်ျားလေးလို ဝတ်ထားပါစေ ဖုံးဖိ၍ မရသော နီလာ၏ အလှတွေက ပီပီပြင်ပြင်ကြီးကို ပေါ်လွင်နေပါသည်။

"မိန်းကလေးရယ် မြင်မြင်ချင်းပဲ မင်းကို ငါ ချစ်မိပြီကွယ်"

ရဲသွေးက အသံထွက်အောင်ပင် ညည်းတွားလိုက်ပါသည်။

"ဒါပေမဲ့ နီလာရယ်၊ မင်းကို တစ်သက်ချစ်ခွင့်ပန်ခွင့် ငါမှာ ပျောက်ဆုံးနေပါပြီ၊ ငါက မင်းထက် အခြေအနေနိမ့်တယ်၊ ပြီးတော့ တိုးလိုးတွဲလောင်း ကလေးသုံးယောက်နဲ့ ..."

ပြုထွက်လာသော အချစ်၊ အစို့အညှောင့်လေးကို ရဲသွေး ဘယ်လိုမှ ကြီးသွားအောင် မြေတောင် မမြှောက်နိုင်ပါ။ မိမိဘဝနှင့် နီလာ၏ ဘဝက အစစ အရာရာ အခြေအနေချင်း လွန်စွာ ကွာခြားနေသည် မဟုတ်ပါလား။

နီလာ၏ ဂုဏ်သတင်း၊ နီလာ၏ သတ္တိတွေကို ကြားဖူးနားဝ ရှိနေပြီမို့ သာလို့ သာ ရဲသွေး ရှေ့ မတိုးရဲပါ။

"မင်းကို အသည်းပေါက်အောင် ချစ်နေတာတောင် ရင်ထဲမှာ ပဲ မျှိုသိပ်ထားရမယ် ရဲသွေး ဘဝပါကွယ်"

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ရဲသွေးက တွေးလိုက်သည်။ ။ တော်တော်ကြာအောင် နီလာ၏ အကြောင်းတွေ တွေးပြီးမှ အတွေးစကို ဖြတ်လိုက်သည်။

ကလေးတွေ၏ အခန်းသို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့သည်။ ။

ကလေးသုံးယောက်လုံး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေတာကို တွေ့ရသ

ည် ။ သူတို့ လေးတွေကို ကြည့်ပြီး ရဲသွေး၏ ရင်ထဲမှာ နင့်သွားသည် ။
ကလေးငယ် နှစ်ယောက်က အတူအိပ်သည် မို့ သူတို့ ကိုသာ ခြင်ထောင်
ချပေးပြီး စိုးက သူမကိုယ် သူမတော့ ခြင်ထောင် မချထား။

ပိုးလိုးပက်လက် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေလေသည် ။ စိုးကိုကြည့်ပြီး
ရဲသွေး၏ ရင်ထဲ ကျင်ခနဲ နာသွားရပါသည် ။ အရွယ်နှင့်မလိုက် သိပ်ပင်
ပန်းနေရရှာသော တူမငယ်လေးကိုကြည့်ပြီး သနားနေသည် ။

အိမ်တာဝန်ကိုလည်း လူကြီးလေးတစ်ယောက်လို တတ်စွမ်းသည့်ဘ
က်က ကူညီနေရရှာသည် ။

"စိုးလေး ... အရွယ်မတိုင်ခင် အသက်ကြီးတဲ့ ပုံလေး ဖြစ်ရတော့မ
ယ်"

သူမကိုယ်တိုင် ကလေးသာ ရှိသေးသော်လည်း အငယ်နှစ်ယောက်
ကို လူကြီးတစ်ယောက်လို ထိန်းကျောင်းနေရတာကို ရဲသွေးရင်ထဲမှာ မ
ချိုအောင် ခံစားနေရပါသည် ။

"အင်း ... သူတို့ လေးတွေအပေါ်မှာ ငါ့ရဲ့ ဟာကွက်တွေက
အများကြီးပါလား"

စိတ်မသက်မသာနှင့် ရဲသွေးက တွေးလိုက်သည် ။ စိုးအား ခြင်ထော
င်ချပြီး ဖိညှပ်ပေးပြီး ကလေးတွေ၏ အခန်းမှ ထွက်ခဲ့သည် ။

ခုတင်ပေါ်ရောက်တော့ မအိပ်နိုင်သေး၊ တွေးရင်းနှင့်
သက်ပြင်းရည်ကြီးကို ချလိုက်သည် ။

"ကလေးတွေအတွက် ငါ လုပ်စရာတွေ အများကြီး၊ ငါ့အတွက်က
တော့ ဟိုး နောက်ဆုံးတကာ့ နောက်ဆုံးမှာ ..."

ရုတ်တရက် ရင်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာသော အချစ်စိတ်တွေ

ကို လွင့်နေအောင် ရဲသွေးက မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ။

ရဲသွေးကိုယ်တိုင်ပဲ နောက်တစ်နေ့မှာ ကလေးတွေ ဝတ်လာသော အဝတ်အစားများကို လျှော်ဖွပ်ပြီး မီးပူတိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ ညနေဘက်တွင် ရဲသွေးတစ်ယောက်တည်း ပျဉ်းမမြိုင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ။

ပျဉ်းမမြိုင်ဂေဟာ၏ ဧည့်ခန်းထဲမှာ နီလာအား တွေ့ရသည်။ ။ ရှေးဆန်ပြီး ခမ်းနားနေသော ဧည့်ခန်းဆောင်ကို ရဲသွေးက အားကျစွာ ကြည့်နေပါသည်။ ။ ကုလားထိုင်ကြီးများက ရှေးကျွန်း ကုလားထိုင်ကြီးတွေပါ။

မိမိလို ကိုယ်ခန္ဓာဖွံ့ဖြိုးသူတောင်မှ သည် ကုလားထိုင်ကြီးထဲမှာ ချောင်ချောင်ချိချိကြီးပါ။ ။ ဧည့်ခန်းဆောင်တာထဲတွင် ခေတ်မီသော ပစ္စည်းဆိုလို့ ဗီဒီယိုဒက်တစ်လုံးနှင့် တီဗွီတစ်လုံးပါ။ မီးစက်နှင့် ဖွင့်ပုံပေါ်သည်။ ။

ကြမ်းပြင်တွေက တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပနေပုံက ပျဉ်းမမြိုင်၏ အရှင်သခင်မလေး ဘယ်လောက် သန့်ပြန့်တာ ကြိုက်သည် ကို ဖော်ကျူးနေသလိုပါ။

ရဲသွေးတစ်ယောက်တည်း လာတာမြင်တော့ နီလာ အလွန်ပဲ အံ့ဩသွားသည်။ ။

"ကိုရဲသွေး တစ်ယောက်တည်းလား၊ ကလေးတွေရော ..."

နီလာ၏ ချစ်စဖွယ် မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်သာ စိုက်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး ရဲသွေးက သူ၏ အကြည့်ကို လွဲလိုက်သည်။ ။

"နီလာ့ကို အားနာလို့ ကလေးတွေ ထားခဲ့တယ်"

"အို ... မဟုတ်တာဘဲ ကိုရဲသွေးရယ်၊ ခေါ်ခဲ့ရောပေါ့"

ယောက်ျားပီသချောမွေ့ပြီး မြို့သားဟန်ပေါက်နေသော ရဲသွေးကို နီလာက ရဲရဲတင်းတင်းပင် ကြည့်နေမိသည်။ ။

"ထိုင်ပါဦး ကိုရဲသွေး"

နီလာက မိုးတိုးမတ်တတ်ရပ်နေသော ရဲသွေးကို ဧည့်ဝတ်ပြုလိုက်သည်။ ။

ဒေါ်မယ်သုန်အား ကော်ဖီဖျော်ခဲ့ရန် နီလာက မှာ လိုက်သည်။ ။

"စိုးတို့ သုံးယောက်လုံးက ချစ်စရာလေးတွေနော်"

နီလာက ကလေးတွေအကြောင်းကို သိပ်စိတ်မဝင်စားနေ၍ စပြီး မေးသည်။ ။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတို့ လေးတွေရဲ့ ဘဝက သိပ်သနားဖို့ ကောင်းပါတယ် နီလာ"

"ဒါနဲ့ စပ်စုတယ်လို့ မထင်နဲ့ နော်၊ ကိုရဲသွေး ဘာလို့ ကျောက်ကြီးကို ပြောင်းခဲ့တာလဲ၊ ဘာလို့ ခြံလုပ်ငန်းကို လုပ်ချင်တာလဲ"

နီလာက ရဲရဲတင်းတင်းပင် ရဲသွေးကို မေးလိုက်သည်။ ။

"ဒီအကြောင်းတွေ နီလာသိချင်ရင် ကျွန်တော်ပြောပြပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်လမ်းက ရှည်တော့ နီလာ အချိန်ပေးနိုင်ပါ့မလား"

"အခု ကျွန်မ အားနေပါတယ်၊ ရဲသွေးကို ကျွန်မ သိပ် စိတ်ဝင်စားမိ"

တယ်"

"ခင်ဗျာ ..."

နီလာ၏ စကားကြောင့် ရဲသွေး အလန့်တကြားကြီးကို ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဒီလိုလေ ... ကိုရဲသွေး၊ အသုံးမကျတဲ့ ခြံ၊ ပျက်စီးခြင်းဒုက္ခဘုံကို ဆိုက်ရောက်နေတဲ့ ခြံကို ကိုရဲသွေး ဝယ်လိုက်လို့ ပါ"

"ဗျာ ... ကျွန်တော် ဝယ်လိုက်တဲ့ ခြံကြီးက ဒီလောက်တောင်ပဲ အခြေအနေ ဆိုးလို့ လား"

"ဒီထက်တောင် အခြေအနေ ဆိုးနေပါသေးတယ်"

ရဲသွေး၏ မျက်နှာ လွန်စွာ ညှိုးကျသွားတာကို နီလာ တွေ့ရသည်။ ။

"ကျွန်တော်လည်း ဗျာ၊ ပွဲစားတစ်ယောက်က ကောင်းတယ်ဆိုတာနဲ့ ဝယ်လိုက်တာပါ"

"ဘာမှ ကို မစုံစမ်းဘဲ ဝယ်ပစ်လိုက်တယ်ပေါ့"

"ရှင်းရှင်းပြောရရင် စုံစမ်းလဲ ခြံအကြောင်းကို ကျွန်တော် သိပ် နားမလည်ဘူးလေ"

နီလာက မျက်မှောင်လေးကြုတ်ပြီး မေးလိုက်သည်။ ။

"ခြံအကြောင်းကို သိပ်နားမလည်ဘဲ ခြံလုပ်မလို့ ဟုတ်လား"

"ကျွန်တော်က စိုက်ပျိုးရေးနဲ့ ဘွဲ့ရထားတဲ့ သူပါ နီလာ"

"ဪ ..."

"နီလာ စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် ဒီကို ရောက်လာရတဲ့ အကြောင်းကို

ကျွန်တော် ပြောပြချင်ပါတယ်"

"ကျွန်မ သိချင်ပါတယ်၊ ကိုရဲသွေး ..."

"ခုလို မကျွမ်းကျင်တဲ့ အလုပ်ကို စလုပ်မိတာကတော့၊ ကလေးတွေကြောင့်ပါပဲ။ သူတို့ လေးတွေက ကျွန်တော့်အစ်မရဲ့ ကလေးတွေပါ။ ကျွန်တော့်အစ်မနဲ့ ယောက်ဖက လေယာဉ် ပျက်ပြီး နှစ်ယောက်လုံး ဆုံးပါးသွားတာ၊ နှစ်နှစ် ရှိပါပြီ"

"အို ... ဟုတ်လား"

နီလာ၏ ရင်ထဲမှာ ကလေးတွေအတွက် နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

"ကျွန်တော့်အစ်မ အိမ်ထောင်ကျကတည်းက ကျွန်တော်အစ်မနဲ့ တူတူ နေခဲ့တာပါ။ မောင်နှမကလည်း ဒီနှစ်ယောက်တည်းရှိတာပါ။ ကလေးတွေက ကျွန်တော့်လက်ပေါ်မှာ ကြီးတာပါ။ ကျွန်တော်က လယ်ယာနဲ့ သစ်တောမှာ ၊ အထွေထွေမန်နေဂျာတစ်ယောက်ပါ နီလာ"

"ဪ ... အစိုးရ အရာရှိလေးဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခြံအကြောင်း နားလည်နိုင်မှာ လဲ"

နီလာက သည် တော့မှ သဘော နည်းနည်းပေါက်လာသည်။ ။

"အစ်မတို့ နှစ်ယောက် ဆုံးသွားတော့ ဒီကလေးတွေရဲ့ တာဝန်က ကျွန်တော့်အပေါ်ပေါ်မှာ လုံးလုံးကြီး ကျနေပါပြီ။ ဒါကြောင့် ဆေးပင်စင်တင်ပြီး ကျွန်တော် အလုပ်ထွက်လိုက်တယ်။ လခစား ဘဝနဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မရုန်းကန် နိုင်တော့လို့ ပါ။ ပြီးတော့ ... အစ်မတို့ ထားခဲ့တဲ့ ငွေနဲ့ ၊ ကျွန်တော့်ငွေ တချို့ ပေါင်းပြီး၊ ခြံလုပ်ငန်း လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်တာပါ"

ရဲသွေးက သူ၏ စကားကို စူးစိုက်နားထောင်နေသော နီလာကို တစ်

ချက်ကြည့်ပြီး စကား ဆက်လိုက်ပြန်သည်။ ။

"ပွဲစားကလည်း အပြောကောင်း အဆွယ်ကောင်းဆိုတော့ သူ ပထမ ဦးဆုံး ပြတဲ့ ခြံကိုလည်း ကျွန်တော် ဝယ်လိုက်တာပါ"

"မဝယ်ခင်၊ ဒီမှာ လာပြီး နည်းနည်းပါးပါး စနည်းနာကြည့်ရင် ဘယ် လောက် ကောင်းလိုက်မလဲ"

နီလာက ကြားထဲက မခံချင်စိတ်နှင့် ပြောမိသည်။ ။

"ကျွန်တော်က လက်တွေ့ မလုပ်ဖူးပေမယ့် ခြံလုပ်ငန်းအကြောင်းကို တော်တော်လေး လေ့လာထားပါတယ်"

"ကိုရဲသွေးရဲ့ ပညာကို အထင်မသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခုခြံက တော် တော့်ကို ယိုင်နေပြီ ကိုရဲသွေး"

'အေးဗျာ ... ကျွန်တော်လည်း ဒါကို ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်နေတာ ရှုံးရ င် ရှုံးပါစေ၊ ပြန်ရောင်းပြီး ဒီအပြင်အလုပ်တစ်ခုလုပ်မလား စိတ်ကူးနေ တယ်"

ရဲသွေး၏ စကားကြောင့် နီလာ၏ ရင်ထဲ ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။ ရဲ သွေးကိုလည်း ယောက်ျား မဆန်လိုက်တာဟု ပြစ်တင်ရှုတ်ချလိုက်သည် ။

"ကိုရဲသွေးကလည်း ဒီခြံကို သေသေချာချာ အားစိုက်ပြီး ကြိုးစားလို က်ရင် အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်"

"အဲဒီအခြေအနေရောက်ဖို့ က တော်တော်လိုပါဦးမယ် နီလာ"

"ယောက်ျားပဲ ကြိုးစားရင် ဘုရားတောင် ဖြစ်သေးတာပဲ"

"နီလာ ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်"

"ကလေးတွေကို ကျောင်း မထားဘူးလား ဟင်"

"ထားပါတယ်၊ အခု ကျောင်းထုတ်ပြီး ခေါ်ခဲ့တာပါ"

"ကိုရဲသွေး ကလေးတွေကို ထိန်းဖို့ လူမရှာဘူးလား၊ မနေ့ကလေ ...
စိုးက အဆိပ်အတောက် ဖြစ်တဲ့ မှိုတွေကို နီးပြီး ခင်ဗျားကို ချက်ကျွေးမ
လို့ တဲ့ "

ရဲသွေး၏ မျက်နှာ ပို၍ ညိုမှိုင်းသွားသည်။ ။

"စိုးက အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် အလုပ်လုပ်နေရတာ၊ ကျွန်တော်
မကြည့်ရက်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်မောင်ကို လူငှားရှာခိုင်းတာ၊ အခုထိ မ
ရသေးပါဘူး"

"ဪ ... ကိုရဲသွေးကို တစ်ခု သတိပေးရဦးမယ်"

"ဘာများ လဲ နီလာ"

"ခင်မောင်က ကျွန်မ အလုပ်ထုတ်ပစ်ထားတဲ့ လူပါ"

"သူပြောပါတယ်"

"အင်း ... သူ့ကိုတော့ သတိထားဖို့ ကျွန်မ ပြောချင်တယ်"

"နီလာ စေတနာနဲ့ ပြောတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ရဲသွေးက သူ၏ ပေါင်ပေါ်သို့ အထုပ်ကို ယခုထိ နီလာအား မပေး
သေးပါ။

"ဪ ... နီလာရဲ့ အဝတ်တွေ ဒီမှာ ပါ"

"ဒုက္ခရှာလို့၊ ဒီတိုင်းလည်း ပြန်ပေးရင် ရရဲ့ သားနဲ့ "

"ဟာဗျာ ... မဟုတ်တာ"

"ကော်ဖီ သောက်လိုက်ပါဦး"

ရဲသွေးက ကော်ဖီကိုယူ၍ သောက်လိုက်သည်။ ။

"တစ်နေ့လောက် နီလာရဲ့ ခြံကို လာလေ့လာပါရစေ"

"ရပါတယ် ... လာခဲ့ပါ"

"ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး"

"ကောင်းပါပြီ၊ ကလေးတွေကို လွှတ်လိုက်ပါ ကိုရဲသွေး"

"သူတို့ သိပ်လာချင်နေတာပါ"

"လာခဲ့ပါစေလေ"

ရဲသွေးက ထည်ဝါခဲညားလှသော ပျဉ်းမမြိုင်ခြံကြီးထဲမှ ပြန်၍ ထွက်ခဲ့သည်။ ။ သူ၏ စိတ်တွေက ချစ်စရာ၊ စွဲမက်စရာ ကောင်းလွန်းသော နီလာ၏ အနားမှာ ပဲ ဝဲပျံ့ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

သူ၏ ခြံဝမှာ တင့်တင့်နှင့်ရဲသွေး ဆုံလေသည်။ တင့်တင့်၏ မျက်နှာက သိပ်ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် မရှိတော့ ရဲသွေး တွေ့ရသည်။

"ကိုရဲသွေး နီလာ့ဆီက ပြန်လာတာလား"

"ဟုတ်တယ် တင့်တင့်၊ သူ့အဝတ်တွေ သွားပေးတာပါ"

"တင့်တင့်ကို ပေးခိုင်းလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး "

"ရပါတယ်ဗျာ"

"နီလာက ချေချေငံငံမှ ဆက်ဆံလိုက်ရဲ့ လား"

"ခင်ဗျာ ..."

တင့်တင့်၏ အမေးကို နားမလည်စွာနှင့် ရဲသွေးဖြစ်သွားရပါသည်။

"နီလာက ယောက်ျားလိုလို မိန်းမလိုလိုနဲ့ သိပ်ဘုကန့်လန့်နိုင်တာကိုရဲသွေးရဲ့ "

"ကျွန်တော့်ကိုတော့ ကောင်းကောင်း စကားပြောပါတယ်"

"ဒါဆို ဂုဏ်ယူလိုက်ပေတော့ ကိုရဲသွေး၊ သူနဲ့ အစေးကပ်သူက ခပ်ရှားရှားရယ်၊ အစ်ကို မိုးမြင့်တောင် သူ့ဒစ်ခံနိုင်လွန်းလို့ တည့်တာ"

တင့်တင့်က မလှမပသောမျက်နှာကို မဲရွဲပြီး ပြောလိုက်သည်။

"ကိုမိုးမြင့်နဲ့ နီလာက ခင်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ကိုမိုးမြင့်က နီလာကို ကြိုက်လိုက်တာမှ တစ်ပိုင်းကို သေနေတာပဲလေ၊ ဒါလောက် အကြာမှာပြီး ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ နှစ်ပိုင်း တစ်ပိုင်းကို သူမို့ ချစ်တယ်"

ရဲသွေး၏ ရင်ထဲနှင့်အောင် ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ။ သူ၏ ရင်ထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်လိုက်မိသော မိန်းကလေးကို ကြံရွယ်နှင့်ပြီးသားသူက ရှိနေပြီကိုး။

"သူ့ကိုသူ မှဆိုးမဆိုတာ မေ့နေသလား မသိဘူး ကိုမိုးမြင့်ကို သူက သိပ်အဖက်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး သိလား၊ တင့်တင့်အစ်ကိုက လူပျိုစစ်စစ်၊ နာခြင်းနာ အစ်ကိုက နာရမှာ "

နီလာ့ကို အခုလို မညှာမတာ ပြောလိုက်သော တင့်တင့်ကိုပင် ရဲသွေးက ဒေါပွသွားသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ တင့်တင့်က သူ့အပေါ် လိုက်လျော လွန်းတာရော ကူညီပြီး သူက သည် မြို့မှာ လူစိမ်းဖြစ်တာရောကြောင့် ဒေါသကို မျှိုသိပ်လိုက်ရပါသည်။ ။

"မိန်းကလေးက မိန်းကလေးပဲပေါ့ ကိုရဲသွေးရယ်၊ ခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကြည့်လိုက်ရင် ဘောင်းဘီခါးက မချဘူး၊ မိန်းမကို ပီပီသသများ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့မိပါဘူး"

တင့်တင့်က မကျေမနပ်နှင့် နီလာ၏ အပုပ်တွေကို ချနေလေသည်။ ။

"ခြံအလုပ်လုပ်တယ်ဆိုပြီး ယောက်ျားတွေနဲ့ လဲ တရုန်းရုန်းလေ ...

လျစ်ကန်ကန်ကလည်း နိုင်လိုက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ဘာပီယဆေးကောင်းရှိလည်း မသိဘူး၊ ယောက်ျားတော်တော်များများက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားကြတယ်"

"သူကလည်း သိပ်လှတာကိုး"

ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားက ရဲသွေး၏ ပါးစပ် လွတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။ ။

"ဒါလောက်ကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ"

တင့်တင့်က နီလာ လှတာချောတာ သိသိကြီးနှင့် သည် အသိကို လက်မခံချင်၍ ဇွတ်ပင် ငြင်းလိုက်သည်။ ။

"တင့်တင့်က နီလာ့ကို မခင်ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း"

ပြောင်တင်းတင်းပင် သူမ၏ ဆန္ဒကို တင့်တင့်က ပြောသည်။ ။

"အိမ်ထဲ ဝင်ပါဦးလား တင့်တင့်"

ရဲသွေးနှင့်အတူ တင့်တင့်က လိုက်ခဲ့သည်။ ။ အိမ်မှာ ကလေးတွေ၏ ဆော့ကစားသံက ဆူညံနေသည်။ ။ ရဲသွေးနှင့်အတူ တင့်တင့်ကို တွေ့လိုက်တော့ ကလေးတွေ မျက်နှာမှ ချက်ချင်းလို အရယ်လေးတွေ ပျောက်သွားသည်။ ။

"ဟော ... စိုး၊ ခုနကပဲ ဒေါ်လေးတင့်တင့် ပြောခဲ့တယ်၊ တိုးနဲ့ မိုးကို အကျီလဲပေးလို့ ဆိုတာ"

"လဲပေးမလို့ ပါပဲ၊ သူတို့ က ထွက်ပြေးလို့ စိုးလိုက်ဖမ်းနေတာပါ"

တိုးနှင့်မိုးက မျက်နှာငယ်ငယ်လေးတွေဖြင့် စိုးကိုကြည့်လိုက်သည်။ ။

"တိုးတို့ က မစိုးလိုက်အောင် ပျော်လို့ စိတ်ပြေးတမ်းကစားတာပါ"

"မင်းတို့ စိုးစကားကို နားထောင်မှ ပေါ့"

"တိုးရော မိုးပါ နားထောင်ပါတယ် ဒေါ်လေးတင့်"

စိုးက မောင်ငယ်လေးတွေဘက်က ကာကွယ်ပြီး ပြောသည် ။ တင့်
တင့်ကို စိုး သိပ်မခင်ပါ။ အိမ်မှာ လာကူညီတာ မှန်ပေမယ့် တင့်တင့်က
သူတို့ လေးတွေအပေါ် ဆက်ဆံမှုက ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း မရှိလှပါ။

"ကဲ ... သားတို့ အဝတ်လဲကြလေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးဦးဖေဖေ"

ရဲသွေးက ဝင်ပြောလိုက်သည် ။ တင့်တင့်က အိမ်မှာ လာကူညီလုပ်
ကိုင်ပေးတတ်သည် မို့ တင့်တင့်၏ စေတနာကိုတော့ ရဲသွေး တန်ဖိုး
ထားရမည် မဟုတ်လား။

"တင့်တင့် ထမင်းစားပြီးပြီလား"

"မစားသေးဘူး၊ အစ်ကို မလာသေးလို့ "

"ဒီမှာ စားသွားပါလား၊ ဘဲသားဟင်း ချက်ထားတယ်"

"တင့်တင့်က ငါးကျည်းကျပ်တင်ဟင်း လာပေးထားတယ် ကိုရဲသွေး"

"

"ကျေးဇူးပါပဲ"

နေ့တိုင်းလိုလို တင့်တင့်ထံမှ ဟင်းတစ်ခွက် ရောက်လာတတ်သည်
မို့ ရဲသွေးက ကျေးဇူးတင် လိုက်ရပါသည် ။ မပို့ပါနှင့်ဆိုလည်း ပြောမရ၊
ငွတ်အတင်းကြီးကို ပို့နေသဖြင့် ရဲသွေးမှာ အားနာနာနှင့် လက်ခံနေရပါ
သည် ။

"မနက်ဖြန် အိမ်ကအလုပ်တွေ ပြီးရင် ကိုရဲသွေးခြံကို လာကူမယ်"

"ကျွန်တော်တို့ နိုင်ပါတယ် တင့်တင့်ရယ်"

"ကိုရဲသွေးက ခြံအလုပ် သိပ်မကျွမ်းသေးဘူးမို့လား၊ တင့်တင့်ကူညီ
မှာ ပေါ့"

ရေလာမြောင်းပေးလွန်းလို့ ချောင်းတောင် ရေရေးကြီး ပေါ်နေသော
အဖြစ်ကို ရဲသွေးက သိသိကြီးနှင့် နေနေရပါသည်။ ။ တင့်တင့်ဘက်က
သိပ်ကို လိုက်လျောနေတာကို ရဲသွေး ရိပ်မိသင့် သလောက် ရိပ်မိပါသ
ည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ရဲသွေးက သိပ်အားနာတတ်တဲ့ လူယဉ်ကျေးတစ်ယောက်ပါ
။ တင့်တင့်အား ပြတ်ပြတ်တောက်တောက် မဆက်ဆံရဲ၍ အလိုက်အထို
က်သာ နေလိုက်ပါသည်။ ။

"ကဲ ... တင့်တင့် ပြန်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မနက်ဖြန် နွားတွေ ဆေးထိုးဖို့ ဆရာဝန်လာမယ်၊ တင့်တင့် ကိုရဲ
သွေးရဲ့ ခြံကိုလဲ ခေါ်ခဲ့မယ်နော်"

"ကျေးဇူးပါပဲ တင့်တင့်ရယ်"

"အို ... လာပြန်ပြီလား ဒီကျေးဇူး၊ ကိုရဲသွေးနဲ့ တင့်တင့်ရဲ့ ကြားမှာ
ကျေးဇူးဆိုတာ မရှိသင့်တဲ့ စကားပါ"

ရဲသွေး ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးပြ၍ သာ နေလိုက်ပါသည်။ ။

နောက်တစ်နေ့နံနက် နီလာက သူမ၏ ဇီလီဂျစ်ကားလေးကို ကိုယ်
တိုင်မောင်းပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ နတ်သံကွင်းကို သွားမည်ဖြစ်ပါသည်။
ကူးတို့ ဆိပ်မှာ ပစ္စည်းများ သွားယူမည် ဖြစ်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း နီလာက ကားကို ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်းလေးပဲ မောင်းခဲ့
သည်။ ။ ကားရှေ့မှ တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားသွားနေသော
မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် နီလာက စူးစူးစိုက်စိုက်ပင် ကြည့်နေမိသည်။

မြင့်မှားသောအရပ်၊ ကျစ်လျစ်သော ကိုယ်လုံး၊ လှိုင်းတွန့်ဆံပင်လေး
တွေကို နောက်ကျောက မြင်လိုက်ပေမယ့် သူ ဘယ်သူဆိုတာ နီလာ သိ
လိုက်ပါသည်။

ဂျင်းဘောင်းဘီပြာ၊ ဂျင်းရှပ်နှင့် ရဲသွေးက ရှေ့သို့ တစိုက်မတ်မတ်ပ
င် လျှောက်နေသည်။ ။ တဖြည်းဖြည်း နီလာ၏ ကားက သူ့ကျောနားဆီ
သို့ နီးကပ်သွားသည်။ သူ့နောက်နားမှာ ကားရဲ့ လေးဘီးစလုံးကို တိခနဲ
ရပ်လိုက်သည်။

ကားသံကြား၍ ရဲသွေးလည်း နောက်သို့လှည့်အကြည့် သူ့ကို
လှမ်းကြည့်နေသော နီလာကို တွေ့ရသည်။

"ဘယ်သွားမလို့ လဲ ကိုရဲသွေး"

"နတ်သံကွင်းကိုပါ"

"ကျွန်မလည်း သွားမလို့ ၊ လိုက်ခဲ့ပါလား"

ရဲသွေးရင်ထဲမှာ ချစ်စိတ်တွေ ရုတ်တရက် လှိုက်ခုန်သွားသည် ။ ချစ်ရလွန်းသူလေးနှင့် တစ်ခရီးတည်း သွားရမည်ဆိုသောကြောင့် ရဲသွေး၏ စိတ်ထဲမှာ အရမ်းကို ဝမ်းသာကျေနပ်နေသည် ။

"လမ်းကြိုလို့ ခေါ်ရင်တော့ လိုက်ချင်တာပေါ့ဗျာ"

"ကြိုပါတယ် ... လိုက်ခဲ့ပါ"

သည် လို ပျူပျူငှာငှာ နီလာက ခေါ်လိုက်ပေမယ့် နီလာ၏ မျက်နှာပေါ်ဝယ် ပြုံးငွေ့လေး သဲ့သဲ့တောင် မသန်းခဲ့ပါ။ မျက်နှာထားတည်လွန်းသော သည် မိန်းကလေးကို ရဲသွေး အံ့ဩရပါသည် ။

ရဲသွေးက သွက်လက်စွာ ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည် ။ နီလာကလည်း ကားကို တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းထွက်ခဲ့သည် ။ နီလာ ကားမောင်းတာကိုကြည့်ပြီး ရဲသွေး အံ့ဩရပါသည် ။ တကယ့်ကို ကြမ်းကြမ်း ရမ်းရမ်းလေးပါလားဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည် ။

"နီလာက နတ်သံကွင်းကို ဘာသွားလုပ်မှာ လဲ"

"ပစ္စည်းတွေမှာ လိုက်တာ သွားယူမလို့ "

"ကျွန်တော်လည်း ပစ္စည်းသွားယူမလို့ ပါ"

"စိုးတို့ နေကောင်းလား"

"ကောင်းပါတယ်၊ နီလာ့ဆီတောင် ဒီနေ့ သူတို့ လာမယ်လို့ ပြောနေကြတယ်"

"ဟာ ... ဒါဆို လွဲပြီပေါ့"

နီလာက ကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းနေရာမှ ရဲသွေးကို တစ်ချက်

လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ ရဲသွေး၏ ရုပ်ရည်က နူးညံ့ပြီး မင်းသားတစ်
ယောက်လို ချောမွေ့တာတွေ့ရသည် ။

"အင်း ... မြို့သားကြီးတော့ ခြံအလုပ်နဲ့ ဒုက္ခလှလှတွေ့နေပြီ"

စိတ်ထဲက ရဲသွေးကို စာစာနာနာ တွေးပေးလိုက်သည် ။

"ကိုရဲသွေးရဲ့ နွားတွေကို ကာကွယ်ဆေးထိုးပြီးပြီလား"

"မထိုးရသေးဘူး"

"ထိုးထားလိုက်ဦးလေ၊ တော်ကြာ နွားတွေက မသန်စွမ်းတော့ ရော
ဂါဒဏ်ကို ခံနိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး "

"မနက်ဖြန် တင့်တင့်က သူတို့ ဆီ လာတဲ့ ဆရာဝန်ဆီကို ပို့ပေးမယ်
ပြောတာပဲ"

"တင့်တင့်က ကိုရဲသွေးကို တော်တော်ကူညီပုံရသားပဲ ..."

မျက်လုံးလေးကို တစ်ချက်စွေကြည့်ပြီး နီလာက ပြောလိုက်သည် ။

"ဟုတ်ပါတယ် ... တင့်တင့်က သိပ်အကူအညီ ပေးပါတယ်"

နီလာက ရင်ထဲက ကျိတ်ပြီး ရယ်လိုက်သည် ။ တင့်တင့်အကျိုးလိုလို
ညောင်ရေလောင်း နေတာဟု လည်း စိတ်ထဲက မညှာမတာကြီး ဝေဖန်
လိုက်လေသည် ။

"မနေ့ညကစပြီး ကျွန်တော်လေ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်တ
ယ်"

စကားသံတွေ တိတ်ဆိတ်နေမှုကို ရဲသွေးက စတင်ပြီး မြို့ခွင်းလိုက်
သည် ။

"ဘာကိုလဲ"

"ဪ ... ဒီခြံကို ကျွန်တော် မရောင်းတော့ဘူး၊ အောင်မြင်အောင် လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ"

"ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ၊ ကိုရဲသွေးက ယောက်ျားတော့ နည်းနည်းဆန်သားပဲ"

စိတ်ထဲက နီလာက ပြောပါသည်။ ။

"ကောင်းတာပေါ့ ကိုရဲသွေးရယ်၊ ကြိုးစားရင် ဘာမဆိုဖြစ်တာပဲ"

ဇွဲရှိသောရဲသွေးကို တစ်ချက်တော့ နီလာ အထင်ကြီးလိုက်ပါသည်။ ။

တစ်လမ်းလုံး နီလာနှင့်ရဲသွေး သိပ်စကားမပြောမိကြပေ။ သည် လိုနှင့် နတ်သံကွင်းကို ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ။ မော်တော်ပေါ်မှ ရဲသွေးက သူ၏ ပစ္စည်းများကို သွားယူသည်။ ။ နီလာကလည်း သူမ၏ ပစ္စည်းများကို သွားယူသည်။ ။

ပစ္စည်းနည်းသောရဲသွေးက ကိစ္စတွေ အရင်ပြီးနှင့်နေသည် မို့ ကားနားမှာ ရပ်စောင့်နေသည်။ ။ နီလာက သယ်တုန်းပါ။

"ကျွန်တော် ကူသယ်ပေးမယ် နီလာ"

ရဲသွေးက ပစ္စည်းများကို ကူညီပြီး သယ်ပေးသည်။ ။ ပြီးတော့ နတ်သံကွင်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ။

"နီလာရဲ့ ပစ္စည်းတွေက များ လိုက်တာပါလား"

"ဟုတ်တယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါရောက်ရင် မနည်းဘူး၊ စုံနေအောင် ရန်ကုန်ကို မှာ လိုက်ရတော့လေ"

ဘက်စုံတော်သော မိန်းကလေး ကိုရဲသွေးက ချစ်မြတ်နိုးစွာ ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ လှုပ်ရှားရလွန်း၍ နီလာ၏ မျက်နှာလေးမှာ ချွေးတွေစို့နေ

သည် ။ ပါးမို့မို့တွေကလည်း ရဲနေသည် ။ ဆင်စွယ်နှစ်ရောင် ချောမွတ်
နေသော မျက်နှာလေးကို မောလျှော့နှင့် ရဲသွေး ကြည့်နေပါသည် ။

မျက်ဝန်းနက်နက်လေးက စူးရှတောက်ပြောင်နေသည် ။ သူမ၏ သ
တ္တိနှင့် ရဲဝံ့ခြင်းကိုသည် မျက်ဝန်းတွေက ဖော်ပြနေသည် ။

နှုတ်ခမ်းလေးက ဘဘာဝသွေးရောင်တွေဖြင့် နီလျှမ်းနေသည် ။ စုစု
ထွေးထွေး နှုတ်ခမ်းလေးတွေက နမ်းလှည့်ပါဟု
ဖိတ်ခေါ်နေသယောင်ပါ။ ရဲသွေး၏ ရင်ထဲမှာ ချစ်သွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူ
သွားသည် ။ သူ၏ အကြည့်တွေကို နီလာ၏ မျက်နှာမှ မြန်မြန်လွှဲလိုက်
သည် ။

ကြာကြာကြည့်မိလျှင် ယိုဖိတ်နေသော ချစ်စိတ်တွေကို မထိန်းနိုင် မ
သိမ်းနိုင်မှာ စိုး၍ မျက်နှာကို လွှဲလိုက်ရပါသည် ။ သည် မိန်းကလေးကို
ရဲသွေးရင်ထဲမှာ မွတ်သိပ်ကျပ်မောအောင် ချစ်စိတ်တွေ ရွာသွန်းမိနေသ
ည် မဟုတ်လား။

သည် လောက်လှရက်သားနှင့် မိမိကိုယ်မိမိ ပစ်စလက်ခတ်ကြီးနေ
နေသော နီလာကို နှမြောတသစိတ်တွေ ဖြစ်မိသည် ။
မိန်းကလေးလိုများ ဝတ်လိုက် စားလိုက် ပြင်လိုက် ဆင်လိုက်လျှင် နတ်
သမီးတောင် ရှုံးရလိမ့်မည်ဟု ရဲသွေး တွေးနေမိပါသည် ။

တစ်ခါမှ မိန်းကလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားခဲ့သောရဲသွေး မိန်းမ မဆ
န်လွန်းသော နီလာကိုမှ အသည်းပေါက်မတတ် ချစ်သွားမိပါသည် ။

နီလာ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူးသည် ဆိုတဲ့ အသိက ရင်ထဲ ရဲသွေး၏ ရင်
ကို စူးစူးနစ်နစ်ကြီး နာကျင် စေပါသည် ။ နီလာသည် အလွန်ငယ်လွန်း
သောအရွယ်မှာ အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည် ကို နှမြောတသစွာ တွေးမိသည် ။

ဒါပေမဲ့ ... မုဆိုးမလေးဆိုတာ ရဲသွေးရဲ့ အချစ်မှာ မြူမှုန်လေးလော
က်တောင် ထိရမှု မရှိပါ။ နီလာသည် မုဆိုးမ မကလို့ ကလေးတွေပဲ တစ်
ဒါဇင်ရှိခဲ့ပါစေ မလျော့သောမေတ္တာတွေနှင့် ချစ်နေမိမှာ ပါ။

ကားကို အာရုံစိုက်မောင်းနေသော နီလာ၏ မျက်နှာကို ခိုး၍ ခိုး၍
ကြည့်နေမိသည် ။ ရင်ထဲမှာ တွန်းကန်ရုန်းထွက်နေသော
အချစ်စိတ်များကြောင့် နီလာအား အတင်းပွေ့ဖက်ချင်စိတ်တွေ ပေါ်နေ
သည် ။ စိတ်ရိုင်းများကို ရဲသွေးက တအားကို ချိုးနှိမ်နေရသည် ။

"စိုးတို့ ကို ကျောင်းဖွင့်အမိမှာ ပြန်ကျောင်းထားပါလား ကိုရဲသွေး"

"ထားရမှာ ပေါ့ နီလာ"

ရဲသွေးက သူမ၏ မျက်နှာကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ဖြေလိုက်သည် ။

"စိုးနဲ့ တိုး ကျောင်းသွားရင်း မိုးလေးကို ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင် မ
သိဘူး"

"ဟုတ်တယ်နော် မိုးက တစ်ယောက်ထိန်းမှ ဖြစ်မှာ "

"အင်း ... စိုး ကျောင်းတက်မှ ပဲ ကြည့်စိစဉ်ရမှာ ပဲ"

ဦးမနိုင် ပဲ့မနိုင် ကသောင်းကနင်းနှင့်ဖြစ်နေသော ရဲသွေး၏ ဘဝက
သနားစရာဖြစ်နေလေပြီ။ တစ်ကိုယ်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး နေ
ခဲ့ပြီးမှ ရုတ်တရက်ကြီး ကလေးသုံးယောက်၏ တာဝန်က ဘုတ်ခနဲ သူ
၏ ပခုံးပေါ်သို့ ပြုတ်ကျခဲ့လေပြီ။ အလေ့အကျင့်မရှိသော ရဲသွေးအတွက်
ကလေးများ ၏ တာဝန်က လွန်စွာ ဝန်ပိနေသည် ။

မြို့သို့ ကားက ဝင်ခဲ့လေပြီ။ ရဲသွေး၏ အိမ်သို့ နီလာက အလျင်ဝင်
လိုက်သည် ။ ရဲသွေးက ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး၊ ကားနောက်ဘက်မှ သူ၏
ပစ္စည်းများကို ချလိုက်သည် ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နီလာ"

"လမ်းကြိုလို့ ခေါ်ရတာပဲ၊ ရပါတယ်"

နီလာက စကားကို ပြတ်ပြတ်ကလေးပင်ပြောပြီး မောင်းထွက်ခဲ့သည် ။ ချစ်ရလွန်းသူ မျက်နှာလေးကို လွမ်းမောစွာ ကြည့်ရင်း ရဲသွေး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည် ။ အချစ်ဆုံးလေး၏ မျက်နှာလေးကို သူ၏ မြင်ကွင်းက ပျောက်သွားပေမယ့် သူ့အသည်းပြင်မှာ တော့ နီလာ၏ ရုပ်သွင်က ပုံရိပ်ထင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည် ။

နီလာက ယောက်ျားတွေနှင့် ပခုံးချင်းယှဉ် ရင်ပေါင်တန်းပြီး အလုပ် လုပ်နေသည် မို့ တော်ရုံ ပင်ပန်းလောက်သည် ကို မမှုသည့် မိန်းကလေး ပါ။

ကျန်းမာသန်စွမ်းသည့်အပြင် ခရီးပန်းသည် ဆိုတာလည်း သူမမှာ မ ရှိသလောက်ပါ။ ဝီလီ ဂျစ်ကားပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို အလုပ်သမားတွေ ကို ချခိုင်းပြီး ခြံထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

မနက်က နည်းနည်းခွေနေသော နွားပေါက်မလေးဆီသို့ လှမ်းခဲ့သ ည် ။ နီလာက နွားမလေးကို မနက်က ပုံစံထက် ပိုပြီး လန်းဆန်းနေတာ တွေ့ရသည်။ ။

"တော်ပါသေးရဲ့ ၊ နွားမလေး နေကောင်းသွားလို့ "

နွားမလေး၏ ခေါင်းကို သုံးလေးချက် ပွတ်သပ်ပြီး တင်းကုပ်မှ ပြန် ထွက်ခဲ့သည်။ ။ သားပေါက်နေသော ဘတ်ရဲယားဝက်မကြီးဆီသို့ လှမ်းခဲ့ သည်။ ။

ဝက်ပေါက်လေးသုံးကောင်နှင့် ခြံထဲမှာ မြူးထူးနေသော ဝက်သား အမိကို လှမ်းကြည့်ပြီး အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သ ည်။ ။

ကွန်ကရစ်ခင်းတွေ ညစ်ပတ်နေတာ တွေ့ရပြီး၊ နီလာ စိတ်တိုသွား

သည်။

"ဟေ့ ... ဒီမှာ အခင်းတွေ ညစ်ပတ်နေတာ မတွေ့ဘူးလား၊ ဒီနေ့ မဆေးသေးဘူး မဟုတ်လား"

"မအားလို့ မဆေးရသေးပါဘူး မမလေး"

"မင်းတို့ က သိပ်ပြီး အလုပ်ကို ပေါ့လျော့တာပဲ၊ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပါလို့ ပြောထားရက်သားနဲ့ တော်ကြာ ဝက်သားပေါက်လေးတွေ ရောဂါရကုန်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... အခုပဲ ဆေးလိုက်ပါမယ်"

"နောက်ကို ဒါမျိုးမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလေး"

နီလာက ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ပစ်ဟောက်ပြီး ပြောခဲ့သည်။ ။ ခြံထဲသို့ တစ်ပတ်ပတ်၍ ကြည့်ပြီးမှ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ။

"နီနီရယ် ... ခရီးက ပြန် လာပြီး အိမ်ပေါ်မှာ ခဏနားပါဦးတော့လား"

ဒေါ်မယ်သုန်က အပင်ပန်းသိပ်ခံလွန်းသော နီလာကို ဆီး၍ မကျေမနပ်နှင့် ပြောသည်။ ။

"မနားနိုင်သေးပါဘူး သုန်သုန်ရယ်၊ ခြံထဲမှာ နီနီ တစ်မနက် မရှိတာနဲ့ ထောင့်က မစေ့ချင်ဘူး"

"ဒီပြင် ခြံအလုပ်သမားတွေထက် ဒီခြံကလူတွေက တော်ရှာပါတယ်ကွယ်"

"တော်ရမှာ ပေါ့ သုန်သုန်၊ နီနီကလည်း သူများ ထက်ပိုပြီး သူတို့

ပေါ်မှာ အခပိုပေးထားတာ မဟုတ်လား"

"အင်း ... နီနီ မျှတတာ သုန်သုန် သိပါတယ်ကွယ်"

အလုပ်သမားတွေအပေါ် ကျောသားရင်သား မခွဲခြားဘဲ ကိုယ့်မိသားစုလို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့သော နီလာကို ဒေါ်မယ်သုန်က အထင်ကြီးမိပါသည်။ ။ အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် နေရာတကာ စီးပွားရေး ထောင့်စေ့လွန်းတဲ့ နီလာပါ။

"ကဲ ... နီနီ ကော်ဖီလေး ဘာလေး သောက်ဦး"

စားပွဲပေါ်မှာ အရန်သင့်ပြင်ထားသော ကော်ဖီနှင့်မှုန့်ကို နီလာက သွက်သွက်လေး စားလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ နွားစားများ စပ်သော အဆောင်ဆီသို့ လှမ်းခဲ့သည်။ ။

နီလာ၏ နောက်ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်မယ်သုန်က သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချလိုက်သည်။ ။

ပြောစကားလည်း နားမထောင်၊ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အလွန်လောဘကြီး၊ ဝီရိယ ကြီးလွန်းတဲ့ နီလာပါ။

ထိုနေ့က ညစာထမင်းကို မိုးချုပ်မှ နီလာ စားဖြစ်သည်။ ။ ယောက်ျားတွေကို စိတ်မဝင်စားခဲ့သော နီလာ။ ။ ရဲသွေးအကြောင်းကိုတော့ မကြာခဏ တွေးမိသည်။ ။ ရဲသွေးသည် သူမ၏ အတွေးထဲသို့ မကြာမကြာ အလည်ရောက်တတ်ပါသည်။ ။

"ဘာလို့ များ ဒီလူအကြောင်း ငါတွေးမိပါလိမ့်"

မကျေမနပ်ကြီး မိမိကိုယ်ကို ဖြစ်မိပါတော့သည်။ ။ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းခဲ့သော နီလာ အိပ်ရာ ပေါ်အရောက် ခေါင်းအုံးနှင့်ခေါင်း ထိတွေ့လိုက်သည် နှင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ဝေလီဝေလင်း ကျေးငှက်လေးတွေ၏ အိပ်တန်းမှ ထသံနှင့်အတူ နီလာ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ မျက်စိနှစ်လုံး ပွင့်သည် နှင့် နီလာက အိပ်ရာပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ နှပ်လေ့မရှိ ငေါက်ခနဲ ထခဲ့သည်။

ရေချိုးခန်းသို့ဝင် မျက်နှာသစ် ဆေးကြောပြီး ခြံထဲဆင်းဖို့ အဝတ်အစားကို လဲလိုက်သည်။ မှန်ရှေ့ကို တစ်ချက်လေးမှ မရောက်၊ အလှပြင်ခြင်း အလုပ်သည် မိမိနှင့် လုံးဝ မသက်ဆိုင်သည့် အလုပ်ဟု နီလာက သတ်မှတ်ထားပါသည်။

မျက်နှာပြောင်လေးနှင့်ပင် အမြဲရှိနေသော နီလာသည် ဘာလို့ များရက်ရက်စက်စက်ကြီးကို လှနေပါလိမ့်။

နံနက်စာကို ဒေါ်မယ်သုန်က ပြင်ဆင်ပေးသည်။ နီလာတစ်ယောက်တည်း သွက်သွက်လေးပင် စားလိုက်သည်။ ဗိုက်ကို အဝဖြည့်ပြီးမှ နီလာ ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့သည်။

နွားခြံ၊ ဝက်ခြံများ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသည် ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး နို့ချက်စက်ရုံသို့ လှမ်းခဲ့သည်။ နီလာ၏ လက်ထက်ရောက်မှ တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ခဲ့သော ချက်နို့ဆီလုပ်ငန်းကလည်း တော်တော်လေး အောင်မြင်နေလေပြီ။

"နို့ပုံးတွေကို သန့်ပါစေ နို့မို့ဆိုရင် နို့ဆီတွေ ချဉ်လို့ နာမည်ပျက်မယ်နော်"

နို့ဆီပုံးများကို ဆေးကြောသန့်စင်နေသော အလုပ်သမားများကို သတိပေးပြီး နို့ဆီချက်ရာ နေရာဆီသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ။

နို့ဆီချက်အလုပ်သမားများကို မီးအချိန်အဆကို အထူးဂရုစိုက်ရန် နီလာက မှာ လိုက်ပြန်သည်။ ။ ခြံရှိ ယောက်ျား အလုပ်သမားနှစ်ဆယ်ကျော်ကို နီလာက သူ၏ သေးငယ်နူးညံ့သော လက်ကလေးနှင့် နိုင်နင်းအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်သည် မှာ နည်းတဲ့ အရည်အချင်းမှ မဟုတ်တာ။

အားလုံးသော အလုပ်သမားတွေက အသက်ငယ်ပေမယ့် အရည်အချင်းတွေ ပြည့်ဝနေသော နီလာကို ကြောက်၊ ချစ်၊ ရိုသေ လေးစားကြသည်။ ။

"ဗျို ... ကိုစံခင် အလုပ်ဆင်းပြီလား"

မနေ့က အလုပ်မလာသော ကိုစံခင်ကို လှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။

"မိန်းမ နည်းနည်းသက်သာလို့ ဒီနေ့ ဆင်းတာပါ"

"နီနီ အိမ်ကို သွားလိုက်ပါ့မယ်၊ မနေ့က နတ်သံကွင်းကို သွားနေရလို့ မရောက်ဖြစ်ခဲ့ဘူး"

"ရပါတယ် မမလေး"

စံခင်၏ ဇနီး တော်တော်လေး ပြင်းပြင်းထန်ထန် နေမကောင်း၍ အလုပ်မဆင်းနိုင်သည် ကို နီလာက သိနေသည်။ ။ သွားကြည့်လိုပေမယ့် မနေ့က မအား၍ မသွားခဲ့ရပါ။

ခြံထဲတွင် လိုအပ်တာတွေကို ကြည့်ရှုဆောင်ရွက်ပြီးမှ နီလာက တိမ်လွှာကြီးကိုစီပြီး စံခင်၏ အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ။ နီလာ၏ လက်ထဲမှာ လ

ည်း စံခင်၏ ဇနီး လူမမာအတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပါလာသည်။ ။

စံခင်၏ တံသို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ သူ၏ ဇနီး အေးပုံက သင်ဖျူးတစ်ချပ် ပေါ်မှာ စောင်ခြုံပြီး လှဲနေသည်။ ။ အေးပုံ၏ မျက်နှာက ပြင်းထန်စွာ ဝေဒနာခံစားခဲ့ရပြီး လွန်စွာ နှမ်းနယ်ချောင်ကျနေသည်။ ။

"ဪ ... မမလေး လာပါ"

အလွန်တိုးတိမ်သော လေသံနှင့် အေးပုံက လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။

"ဘယ်လိုနေသေးလဲ မအေးပုံ"

"သက်သာသွားပါပြီ၊ မနေ့က မမလေး ပို့လိုက်တဲ့ ဆရာဝန်က ဒီနေ့ လယ်က လာကြည့်ပေးပါတယ်"

"ကောင်းသွားမှာ ပါ မအေးပုံ၊ ဒီမှာ စားစရာတွေ၊ အားရှိအောင် စားသိလား"

အေးပုံက သိပ်စာနာတတ်လွန်းသော နီလာကို ကျေးဇူးတင်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေသည်။ ။

"မမလေးရယ်၊ ခုလို ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"အမယ် ... ဘာ ကျေးဇူးတင်တာလဲ၊ နီနီတို့ က မိသားစုတွေပဲ၊ တစ်ယောက် နေမကောင်းရင် တစ်ယောက် ကြည့်ရမှာ ပေါ့"

နီလာ၏ ရင်းနှီးလွန်းသော စေတနာစကားကြောင့် အေးပုံ၏ ကျပ်စို့သော ရင်မှာ ချောင်ချောင်ချိုချိုလေး ဖြစ်သွားပါသည်။ ။

"ဆရာဝန်ပေးတဲ့ ဆေးတွေ မှန်မှန်သောက်နော်၊ နီနီ ပြန်ဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလေး"

တိမ်လွှာကြီးပေါ်လွှားခနဲ တက်ပြီး သွက်သွက်လေးနှင့်သွားသော နီလာကို ကြည့်ပြီး အေးပုံ၏ ရင်မှာ ကြည်နူးရပါသည်။ ။

ပျဉ်းမမြိုင်၏ အလုပ်သမားတွေတင်မက သူတို့ ၏ မိသားစု ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးကိုပါ ထောင့်စေ့အောင် ကြည့်ရှုစိမ့်တတ်သော နီလာကို အေးပုံ တကယ်ပဲ နှစ်နှစ်ကာကာကြီး ချိုးကျူးလိုက်မိပါသည်။ ။

ပျဉ်းမမြိုင်သို့ ပြန်ရောက်ချိန်က ထမင်းစားချိန် ဖြစ်နေသည် မို့ အိမ်ပေါ်သို့ နီလာ တက်ခဲ့သည်။ ။

"သုန်သုန်ရေ ထမင်းစားမယ်"

ဒေါ်မယ်သုန်ကြီးအား လှမ်းအော်ပြီး ထွက်လာသည်။ ။ စင်အောင်ဆေးလိုက်သည်။ ။

"လာပြီ နီနီရေ"

မီးဖိုဆောင်ထဲက ဒေါ်မယ်သုန် ထွက်လာသည်။ ။ ထမင်းစားပွဲကို ပြင်ပေးသည်။ ။

"သုန်သုန်ရေ ဘာဟင်းတွေလဲ"

"ငါးရနံ့ခြောက်ဖုန်၊ ငရုတ်သီးထောင်း၊ မှိုဟင်း နောက်ပြီး ပုစွန်ထုပ်ဆီပြန် ချက်ထားတယ်"

"ဟာ ... ဟင်းတွေက သိပ်ကောင်း၊ အပြတ်ကို လွေးလိုက်ဦးမယ်"

"စားစား၊ အလုပ်ချည်းဖိလုပ်နေတော့ အားရှိမှ ဖြစ်မှာ"

"သုန်သုန်ရော ဝင်စားလေ"

"နောက်မှ စားမယ်"

"ဟာ ... ဝင်စားပါ သုန်သုန်ရယ်"

"သိပ် မဆာသေးဘူး"

"နီနီ ပျင်းလို့ ဝင်စားပါ သုန်သုန်ရယ်"

ဒေါ်မယ်သုန်လည်း ၊ နီလာက ခေါ်လွန်းသဖြင့် ထမင်းဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"ကိုစံခင် မိန်းမ အေးပုံကို နီနီ သွားကြည့်ပြီး ပြန်လာတာ"

"အေး ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ဘယ်လိုနေသေးလဲ"

"နေကောင်းစ ပြုလာပါပြီ"

"အေးကွယ် ... ခုလို မိသားစု အရေးပါ ခေါင်းထဲမှာ ထားပြီး စီမံပေးတဲ့ နီနီကို သုန်သုန် သာဓုခေါ်တယ်ကွယ်"

"ဘယ်နှကြိမ်ခေါ်တာလဲ"

ပြုံးစစ မျက်နှာလေးနှင့် ဒေါ်မယ်သုန်အား ကျီစယ်လိုက်သည်။ ။

"အကြိမ်တွေအများကြီး၊ သတိရတိုင်း ခေါ်လို့ လည်း အခါခါပါပဲ နီနီရယ်"

"ဟား ... ဟား ... သုန်သုန်က တကယ်ရယ်ရတယ်"

"ဟဲ့ ... ဘာရယ်စရာ ကောင်းလို့ လဲ"

"နီနီကိုဆိုရင် အကောင်းချည်းပဲ အမြဲပြောလို့ "

"ဟောတော့ ... ကောင်းလို့ ကောင်းတယ် ပြောတာ ရယ်စရာလား"

"တစ်ခါလောက်၊ သုန်သုန် စိတ်ဆိုးပြီး ဆူအောင် နီနီ လုပ်ရင် ကောင်းမလား ဟင်"

မချိုမချင်မျက်နှာချောချောလေးကို ဒေါ်မယ်သုန်က မျက်စောင်းပစ်ထိုးလိုက်သည်။ ။

"နီနီနော် ... ဘာတွေ ပေါက်ကရ လုပ်ဦးမလို့ လဲ"

"မလုပ်ရသေးပါဘူး၊ လုပ်ရင်ကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူးနေတာ"

"ဟွန်း၊ ပေါက်ကရတော့ မလုပ်နဲ့ ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်သာ မြန်မြန်ယူလိုက်"

နီလာ၏ မျက်နှာလေးရှုံ့တွသွားပြီး ...

"ထမင်းစားမြိန်နေတာ ပျက်အောင် လုပ်ပြန်ပြီ သုန်သုန်ရာ"

"ဟဲ့ ... ယောက်ျားယူခိုင်းတာနဲ့ ထမင်းစားပျက်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ"

"နီနီမှ စိတ်မဝင်စားတာ၊ စိတ်ညစ်တော့ ပျက်တာပေါ့"

"အင်း ... နီနီ၊ ညည်းလေးတော့ ခက်သေးတယ်"

ဒေါ်မယ်သုန်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး၊ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။

"သုန်သုန်ရယ်၊ မှီဟင်းက စားလို့ ကောင်းလိုက်တာ"

"စားကောင်းရင် စားသာ စား"

"ဟော ... အိမ်ရှေ့မှာ ဘယ်သူတွေလဲ မသိဘူး"

အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းထဲ ခြေသံများကြား၍ နီလာက မျက်လုံးလေး ထောင့်ကပ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။

"အန်တီလေး ..."

အသံနှင့်အတူ ကလေးသုံးယောက် ထမင်းစားခန်းဆီသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည်။ ။

"ဟယ် ... စိုးတို့ မိုးတို့ ပါလား"

ကလေးသုံးယောက်လုံး ထမင်းစားပွဲဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။ ။

"အန်ကြည်ရေးဆီ ရာချင်တာ တူက ကြောလို့၊ အရာရဘူး"

မိုးက မျက်နှာစူပုပ်ပုပ်နှင့် ပြောသည်။ ။ နီလာ၏ ရင်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။ ရဲသွေးက ဘာကြောင့် ကလေးတွေကို မလာစေတာလည်း ဟု စိတ်ခုသွားသည်။ ။

"ဘာလဲ သားတို့ ဦးဦး ဖေဖေက၊ မလာစေချင်ဘူး ဟုတ်လား"

"ဦးဦးဖေဖေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို အန်တီ တင့်တင့်ကပါ"

စိုးက မျက်နှာလေး စူပုပ်ပုပ်နှင့် မကျေမနပ်ပြောသည်။ ။

"ဪ ... သူက ဘာဆိုင်လို့ စိုးတို့ ကို ပြောရတာလဲ"

"သိပါဘူး၊ သိပ် ဆရာလုပ်တယ်"

တင့်တင့်ကို ရင်ထဲက ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ ။

"တွေ့လား သုန်သုန်၊ အဲဒီမိန်းမက နီနီဆို သိပ်ရန်လိုနေတာ"

"သူ့အရှိန်နဲ့ သူ လွတ်ထားလိုက်စမ်းပါကွယ်"

"ကဲ ... စိုးတို့ ထမင်းစားပြီးပြီလား"

"ပြီးပါပြီ ..."

"ဘာဟင်းနဲ့ စားလဲ"

"ကြက်သားဟင်းနဲ့ ပါ အန်တီလေး"

"ခု ထပ်စားပါဦးလား"

"မစားတော့ပါဘူး၊ အန်တီလေး ..."

ကလေးတွေက ထမင်းစားပွဲပေါ်က ဟင်းတွေကို ကြည့်ပြီး မျက်လုံးလေးတွေ အရောင်လက် နေတာ နီလာ တွေ့ရသည်။ ။

"တိုးနဲ့ မိုးရော စားပါလား"

တိုးရော မိုးက တံတွေးကို ခွပ်ခနဲ မျိုချပြီး မျက်နှာငယ်လေးတွေနှင့် စိုးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။ သူတို့ စားချင်ပေမယ့် စိုးက စားဆိုမှ စားရဲကြသည် မဟုတ်လား။

"ကဲပါ စိုးရယ် စားပြီးလည်း ထပ်စားကြနော်၊ အန်တီလေးက ကျွေးချင်လို့ ပါ"

"ကြီးကြီးသန်ကလည်း ကလေးတို့ ကို သိပ် ကျွေးချင်တာကွဲ့"

"စိုးတို့ စားချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လေးတင့်သိရင် ဆူမှာ ကြောက်တယ်"

"သူနဲ့ ဘာဆိုင်လဲကွယ်၊ ကဲ ... လက်ဆေးကြ၊ အန်တီလေးနဲ့ တူတူ စားရအောင်လို့ "

တိုးနှင့်မိုး မျက်နှာလေးတွေ ဝင်းသွားသည်။ ။ အပြေးအလွှား လက်ကို ဆေးပြီး ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်သည်။ ။ မိုးက ပုလွန်းတော့ ထမင်းစားပွဲနှင့် ခေါင်းက တစ်ပြေးတည်း ဖြစ်နေသည်။ ။

"ဟယ် ... မိုး ဘယ်လိုစားမှာ လဲ"

မိုး၏ ဝတစ်တစ်မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး နီလာက စလိုက်သည်။ ။

"တိဘူး ..."

"ကဲ ... အန်တီလေး လုပ်ပေးမယ်"

နီလာက ကုလားထိုင်ပေါ် ဖင်ထိုင်ခုံ မြင့်မြင့်လေးကို ခုပြီး မိုးကို ထိုင်ခိုင်းသည်။ ။

"ကဲ ... ဆရာကြီး၊ အခု အဆင်ပြေသွားပြီ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

မိုးကို ကြည့်ပြီး အားလုံးက ပေါ့ပါးစွာ ရယ်လိုက်ကြသည်။ ။ အားရပါးရ စားနေသော သူတို့ လေးတွေကို ကြည့်ပြီး နီလာရော ဒေါ်မယ်သုန်ပါ သနားကရုဏာသက်မိသည်။ ။

"စိုးတို့ အိမ်က ဟင်းတွေထက် ကြီးကြီးသုန်ဟင်းက သိပ်ကောင်းတယ်နော်"

ရဲသွေးက မချက်တတ် ချက်တတ်နှင့် ချက်ကျွေးသောဟင်းတွေကို ကလေးတွေက နှစ်သက်ပုံ မပေါ်မှန်း နီလာတို့ သိလိုက်ရပါသည်။ ။

"ကြီးကြီးသုန်တို့ အိမ်မှာ ဟင်းတွေက အများကြီးချက်တာ၊ စားတာက နှစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ အများကြီး ပိုနေတယ်၊ သမီးတို့ သားတို့ ခဏ ခဏ လာစားကြနော်"

"ခဏ ခဏတော့ လာလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဦးဦးဖေဖေက ဆူမှာ ..."

တိုးက ထမင်းလုတ်ကို ပါးစပ်တွင်းသို့ သွင်းရင်းနှင့် ပြောလိုက်သည်။ ။

"မဆူအောင် ကြီးကြီးသုန် ပြောပေးမှာ ပေါ့"

"သူများက စေတနာနဲ့ ခင်လို့ ပေးတိုင်း မယူရဘူး၊ ကျွေးတိုင်းလည်း"

မစားရဘူးတဲ့ ၊ သားတို့ ကို ပြောထားတယ်"

"ဟုတ်တယ် အန်တီလေး ဦးဦးဖေဖေက ပြောတယ်၊ သူများ စေတနာအပေါ်မှာ အခွင့်အရေး မယူရဘူးတဲ့ "

ရဲသွေး၏ စကားကို တစ်သဝေမတိမ်း နားထောင်ကြသော ကလေးတွေကို ဒေါ်မယ်သုန်က ချီးကျူးမိသည် ။

"ဦးဦးဖေဖေကို၊ စိုးတို့ တိုးတို့ က သိပ်ချစ်တာပဲလား"

"ချစ်တာပေါ့ အန်တီလေးရာ၊ စိုးတို့ မှာ ဖေဖေနဲ့ မေမေမှ မရှိတာ၊ သူ့ကိုပဲ ချစ်ရတာပေါ့"

မျက်နှာငယ်ငယ်လေးနှင့် စိုးက ပြောသည် ။ နီလာ၏ ရင်ထဲ ကလေးတွေအတွက် လွန်စွာ ထိခိုက်ရှုနာမိပါသည် ။

"ကြီးကြီးသုန်ဆီတော့ ခဏခဏ လာကြပါကွယ်၊ ကလေးတို့ လာတာ ကြီးကြီးသုန် အပျင်းပြေတယ်"

"တီးတီးတုန်က မိုးတို့ ကို ချစ်လို့ လား"

မိုးက မျက်လုံးလေး လှန်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည် ။

"ချစ်တာပေါ့၊ ကလေးရဲ့ "

"ဒါရှိ၊ မိုးတို့ ထနထန လာမယ်"

"အေးကွယ် လာခဲ့ပါ၊ အန်တီလေးကလည်း မိုးတို့ သုံးယောက်လုံးကို ချစ်တယ် သိလား"

ကလေးလေးတွေ၏ မျက်နှာက ပြုံးရွှင်ချိုမြသွားသည် ။ မိဘမေတ္တာ ငတ်နေရရှာသော ကလေးတွေကို နီလာ ရင်ထဲမှာ စူးနစ်စွာ သနားနေမိသည် ။

"သားတို့ ထမင်းစားပြီး၊ ကာတွန်းကား ကြည့်မလား"

"အန်တီလေးမှာ ရှိလို့ လား"

"ရှိတာပေါ့ စိုးရဲ့ ၊ စိုးတို့ ကို ပြချင်လို့ အန်တီလေးက ဝယ်ထားတာ"

"ဟင် ... ဟုတ်လား"

တိုးက ဝမ်းသာအားရ မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့်ပြောသည် ။

"ဖေဖေတို့ နဲ့ နေတုန်းက တိုးတို့ အိမ်မှာ တီဗွီရော ဒက်(ခ)ပါ ရှိတယ် သိလား"

တိုးက မျက်နှာလေး ချိုပြီး ကြွားကြွားလေး ပြောလိုက်သည် ။ ခြောက်နှစ်သာသာလေး ရှိသေးသော တိုး၏ မျက်နှာနုနုလေးကို နီလာက အပြုံးနှင့်ကြည့်လိုက်သည် ။

"ကဲ ... ထမင်းစားပြီးရင် လာကြ၊ ကြီးကြီးသုန် ချောကလက် ကျွေးမယ်"

"ဝေး ... ဟေး ... ဟေး ... ဒါမှ ကြီးကြီးသုန်ကွ"

ကလေးနှစ်ယောက်က ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်သည် ။ စိုးကတော့ လူကြီးလေးလို ရယ်ရုံသာ ရယ်နေပါသည် ။

အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လူကြီးဆန်နေသော စိုးကို ကြည့်ပြီး နီလာ သနားမိသည် ။ အငယ် နှစ်ယောက်အတွက် စိုးခမျာ တာဝန်တွေ ပိနေရှာလေသည် ။

နီလာက ကာတွန်းကားကို ကလေးတွေအား ဖွင့်ပြလိုက်သည် ။ သုံးယောက်လုံး ကုလားထိုင် ကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်နေကြသည် ။

"ကဲ ... ကြည့်နေကြနော်၊ အန်တီလေး ခြံထဲ ပြန်ဆင်းရဦးမှာ "

"တိုးတို့ ကောင်းကောင်း နေပါ့မယ်၊ အန်တီလေး အ လုပ်သွားလုပ် နော်"

တိုးက သွက်သွက်လေး လှမ်းပြောသည် ။ တိုး၏ ခေါင်းလေးကို ချစ် စနိုးနှင့် ခပ်ဖွဖွလေး နီလာ ထုလိုက်သည် ။

"ကောင်းပါပြီရှင်၊ စိတ်ကြိုက်သာ ကြည့်ကြပေတော့"

ကလေးတွေကို ဒေါ်မယ်သုန်နှင့် ထားခဲ့ပြီး နီလာ ခြံထဲသို့ ပြန်ဆင်း ခဲ့သည် ။ အိမ်ထဲမှာ အမြဲတမ်း တစ်ယောက်တည်းနေရသော ဒေါ်မယ် သုန် ကလေးတွေနှင့် အဖော်ရနေတော့သည် ။ ကလေးသုံးယောက်နှင့် ရယ်လိုက် မောလိုက်နှင့် ဒေါ်မယ်သုန် အပျင်းပြေရပါတော့သည် ။

ထိုနေ့က ညနေစောင်းမှ ကလေးများ ပျဉ်းမမြိုင်ခြံမှ ပြန်သွားကြသည်။ တင့်တင့်၏ ခြံရှေ့မှ ဖြတ်လာစဉ် ခြံဝ၌ တင့်တင့်နှင့် ဆုံလေသည်။

"စိုးတို့ ဘယ်က ပြန်လာကြလဲ"

တင့်တင့်က မျက်နှာချိုချိုဖြင့် တမင်လုပ်ပြီး ကလေးတွေကို မေးလိုက်သည်။

"အန်တီလေးဆီက"

"နီလာဆီ သွားကြတာပေါ့၊ နင်တို့ ကို အော်မထုတ်လိုက်ဘူးလား"

ရုတ်ခြည်း တင့်တင့်ရဲ့ မျက်နှာက ညိုပုပ်သွားသည်။

"မအော်ပါဘူး၊ ထမင်းရော ချောကလက်ပါ ကျွေးတယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ကာတွန်းကား ကျဒယ်"

မိုးက မျက်နှာလေး ချိုပြီး ကြွားလိုက်သည်။ တင့်တင့်၏ မျက်နှာက ပိုပြီး ညိုမည်းသွားသည်။

"အဲဒီကို ကြပ်ကြပ်သွား၊ ဟိုမိန်းမက စိတ်မလိုတဲ့ အခါ ရိုက်ထုတ်လိမ့်မယ်"

"မထုတ်ဘူး ဒေါ်လေးတင့်ရဲ့ "

တိုးက မကျေနပ်၍ မျက်နှာလေးစူပြီး ပြောသည်။ ။

"အေး ... ရိုက်ခံရမှ ငိုပြီး ပြန်မလာကြနဲ့၊ ပြောစကားကို နည်းနည်းမှ နားမထောင်ကြဘူး"

စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ကလေးတွေကို ငေါက်ခဲ့ပြီး တင့်တင့်က ခြေဆောင့်ပြီး ခြံထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ။

"အဲဒီ ဒေါ်လေးတင့်က သိပ်မုန်းဖို့ ကောင်းတယ်"

"ဟဲ့ တိုး၊ ကြားသွားမယ်၊ အဲလို မပြောရဘူးလေ"

တင့်တင့်၏ နောက်ကျောကြည့်ပြီး မျက်စောင်းကြီးထိုးကာ ပြောလိုက်သော တိုးကို စိုးက လှမ်း၍ ဟန့်လိုက်သည်။ ။

အိမ်ထဲသို့ရောက်တော့ ရဲသွေးက သူတို့ ကို စောင့်နေတာ တွေ့ရသည်။ ။

"စိုးတို့ နီလာ့ဆီ သွားကြတာလား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဦးဦးဖေဖေ"

"တိုးတို့ ဗိုက်ကားအောင် စားရတယ် ဦးဦးဖေဖေရဲ့ "

"မိုးရဲကာတွန်းကား ကြည့်ရအယ်"

မိုးက ရဲသွေးကို ဖက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဗီဒီယို ကြည့်လာကြတယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ အန်တီလေးတို့ က သိပ်သဘောကောင်းကြတာပဲ"

စိုးကလည်း အားကျမခံ ပြောလိုက်ပြန်သည်။ ။

"တိုးတို့ ကို ခဏခဏ လာပါလို့ ကြီးကြီးသုန်က ပြောတယ်၊ သူက

တိုးတို့ လာရင် ပျော်တယ်တဲ့ "

"ဟာ ... တိုးတို့ အခုမှ သူငယ်ချင်းတွေ ရနေတာကိုး"

တိုး၏ ဆံပင်တွေကို ဆွဲဖွပြီး ရဲသွေးက ရယ်လိုက်သည်။ ။

"ကြီးကြီးတုတ်ရော၊ အန်တီ ကြည်လေးရော မိုးရဲ့ တစ်နယ်ချင်းတိ
လား"

"ဟာ ... ဟုတ်တာပေါ့၊ သူတို့ က မိုးနဲ့ ရွယ်တူတွေပဲ"

ရဲသွေးက ပြောရင်း အားပါးတရ ရယ်လိုက်သည်။ ။

ကလေးတွေကလည်း ဝါးခနဲ ရယ်ကြသည်။ ။ ကလေးတွေအပေါ် စေ
တနာကောင်းကြသော ဒေါ်မယ်သုန်နှင့် နီလာကို ရဲသွေး ကျေးဇူးတင်
နေမိပါသည်။ ။

"သူတို့ က ခေါ်တိုင်း နေ့တိုင်း မသွားရဘူးနော်၊ အားနာစရာ ဖြစ်ကု
န်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ တိုးတို့ နှစ်ရက်တစ်ခါ သွားမယ်နော်"

တိုးက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြောသည်။ ။ ကလေးတွေ၏
မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ရဲသွေးရင်ထဲ ညှိုးကျသွားပါသည်။ ။

"နော် ... ဦးဦးဖေဖေ"

"အေးပါကွာ၊ နှစ်ရက်တစ်ခါ သွားပေါ့"

ပျဉ်းမမြိုင်မှာ ပျော်ပါသည် ဆိုသော ကလေးတွေ၏ ပျော်ရွှင်မှုကို မ
တားဆီး မပိတ်ပင်လို၍ ရဲသွေး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပါသည်။ ။

"တားလေ၊ နောက်တော့ ဦးဦးဖေဖေကို ကာတွန်းကားအကြောင်း
ကြောကြမယ်"

"အေးပါကွာ"

မိုး၏ ကိုယ်လေးကို ရဲသွေးက ကောက်ချီလိုက်သည်။ ။

မိုး၏ ပုံပြင်လေးကို ရဲသွေး စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထိုညက နားထောင် ပေးလိုက်ရပါသည်။ ။ ကလေးတွေ အိပ်မှ သူ့အလုပ်တွေကို ဆက်လုပ်ရ သည်။ ။

နောက်တစ်နေ့နံနက် မိုးမြင့်က နီလာကို နွားပွဲသွားရန် လာရောက် ခေါ်သည်။ ။ နီလာက နွားဝယ်မှာ မဟုတ်ပေမယ့် မိုးမြင့်နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ သည်။ ။

နွားရွေးဝယ်သော မိုးမြင့်ကို ကူညီ၍ ရွေးပေးသည်။ ။ ရဲသွေးကိုပါ နီ လာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"ဟော ... ကိုရဲသွေးရော နွားလာဝယ်တာလား"

"ဟုတ်တယ်နီလာ၊ ကျွန်တော်က သိပ်မကျွမ်းကျင်တော့ ရွေးရခက် နေတယ်"

"ကျွန်မ ကူပေးမယ်လေ"

နီလာက လိုလိုချင်ချင်ပင် ကူညီပေးမည်ဟု ပြောသဖြင့် ရဲသွေး အရ မ်းဝမ်းသာသွားသည်။ ။

"ကိုရဲသွေးက ဘယ်နှကောင် ဝယ်မှာ မို့လဲ"

"နွားမ ငါးကောင်လောက် ဝယ်မလားလို့ "

"ဒီလိုလုပ်ပါလား ကိုရဲသွေး"

"ပြောပါ နီလာ"

ဘောင်းဘီအညိုရောင်၊ ရှပ်ညိုဖျော့ဖျော့လေးနှင့် လှချင်တိုင်း လှနေသော နီလာကို ရဲသွေးက တစ်ချက် စူးရဲရဲကြီး ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။

"ကျွန်မဆီမှာ ဇီးတင်လို့ ရနေတဲ့ နွားနှစ်ကောင် ရှိတယ်၊ ရောင်းဖို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုရဲသွေး လိုချင်ရင် ရောင်းမယ်"

ရဲသွေး မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့သြမိသည်။ ။ နီလာတစ်ယောက် သူ့အပေါ်မှာ ရက်ရောလွန်းသော စေတနာကြောင့်လည်း ရင်ထဲမှာ ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးရပါသည်။ ။

"နီလာရောင်းမယ်ဆိုရင် အတိုင်းထက် အလွန်ပါ နီလာ"

"ဒါဆို အခု သုံးကောင်ပဲ ဝယ်လိုက်ပေါ့၊ နီနီ ရွေးပေးပါမယ်"

မိုးမြင့်က နီလာ အရေးပေးပြီး စကားပြောနေသော ရဲသွေး၏ မျက်နှာကို စူးစမ်းသော အကြည့်တွေနှင့် လေ့လာနေသည်။ ။

နီလာ တစ်ယောက် အလုပ်ရှုပ်နေပါသည်။ ။ နွားတွေကို ခွာကြည့်လျှာကြည့်နှင့် နွားတစ်ကောင်ကို သေသေချာချာ လေ့လာကြည့်ပြီးမှ ဝယ်လေသည်။ ။ စေ့စပ်သေချာသော နီလာကို ကြည့်ပြီး ရဲသွေးရင်ထဲမှာ ချစ်စိတ်တွေရော အထင်ကြီးစိတ်တွေပါ ဆူဝေသွားသည်။ ။

မိုးမြင့်က နွားနှစ်ကောင်ဝယ်သည်။ ။ ရဲသွေးက နွားသုံးကောင်ကို ဝယ်သည်။ ။ နွားတွေကို ဆွဲပြီး ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ။ နွားပွဲတုန်းက ယောက်ျားတွေ အလယ်မှာ လှုပ်ရှားနေသော နီလာကို ကြည့်နေစဉ် ရဲသွေး၏ ရင်

ထဲမှာ နှမြောတသစ်တ်တွေ ဆူဝေနေသည်။ ဘာကြောင့်လို့ ဆိုတော့ ယောက်ျားတိုင်းလိုလို၏ အကြည့်တွေက နီလာထံသို့ မကြာခဏဝဲနေသည် ကို တွေ့ရသောကြောင့်ပါ။

ထိုမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ တပ်မက်ခြင်း၊ ရယူပိုင်ဆိုင်လိုခြင်း ချစ်ခြင်း စသော အကြည့်မျိုးစုံတွေကို တွေ့ရသည်။ နီလာလို ချောမောလှပငယ်ရွယ်ပျိုမျစ်ပြီး ဘက်စုံပြည့်စုံနေသော မိန်းကလေးကို ရယူလိုသူတွေ များ နေတာကို ရဲသွေး နည်းနည်းလေးမှ သည်းမခံနိုင်ပါ။

အားလုံးသော သူတွေ၏ မျက်နှာကို လက်သီးနှင့် စွတ်ထိုးပစ်ချင်စိတ်ကို မနည်းကြီး ထိန်းခဲ့ရလေသည်။

သူ၏ ရင်ထဲမှာ တားဆီးမရအောင် ချစ်နေရသော နီလာကို တခြားယောက်ျားတွေ စေ့စေ့ကြည့်တာကို လုံးဝ မလိုလားပါ။

ကြည့်ခြင်းကြည့် သူပဲ ကြည့်မည်။ ပိုင်ဆိုင်ခြင်း ပိုင်ဆိုင် သူပဲ ပိုင်ဆိုင်ရမည်ဟု ရဲသွေးက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းကြီး တွေးနေပါသည်။

မိုးမြင့်၏ ချစ်ရည်ရွန်းနေသော အကြည့်တွေက မကြာခဏ နီလာထံသို့ ထိကပ်နေတာ တွေ့ရတော့ ရဲသွေး၏ ရင်ထဲမှာ စူးနစ်စွာ ထိရှသွားရပါသည်။

ချစ်ရလွန်းသူ နီလာအတွက် ပြိုင်ဘက်တွေ များ နေတော့ ရဲသွေး၏ ရင်မှာ နှုံးချည်နေပါသည်။

မပြိုင်ခင်ကတည်းက ရှုံးနှင့်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီလားဟု စိုးစိုး စိုးရိမ်လေး တွေးလိုက်ပါသည်။

"ကိုရဲသွေး မနက်ဖြန်ကျ ပျဉ်းမမြိုင်ကို လာခဲ့ပါ။ နီနီ ရောင်းမယ့် နွားမနှစ်ကောင် ပေးလိုက်မယ်"

"ကျေးဇူးပါပဲ နီလာ"

နီလာက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရဲသွေးအား လမ်းခွဲပြီး ထွက်သွားသည် ။ အရယ်အပြုံးတွေ နည်းပါးလွန်းသော ချစ်ရလွန်းသူလေးကို တမ်းတ မောလျှော့ ကြည့်ပြီး ရဲသွေး ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည် ။

နီလာလည်း လမ်းခွဲ လာပြီးနောက် ရဲသွေး၏ အကြောင်းကို တွေး နေမိသည် ။ ခြံအလုပ်ကို မကျွမ်းကျင်သော်လည်း ကြိုးစားသော ရဲသွေး ကို နီလာ ကူညီချင်ပါသည် ။

မိုးမြင့်မှ လွဲ၍ အခြားခြံသမားတွေနှင့် အရောတဝင်မနေခဲ့သော နီ လာက အခု ရဲသွေးကိုပါ လိုက်လျောညီထွေစွာ ဆက်ဆံမိသည် ။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ဟု သူမကိုယ်သူမလည်း မမေးမိခဲ့ပါ။

နီလာ ခြံသို့ ပြန်ရောက်ပြီး ရဲသွေးကို ရောင်းမည့် နွားမနှစ်ကောင်ကို ရွေးထုတ်ထားသည် ။ ဒီးတင်၍ ရနေပြီဖြစ်သော နွားမနှစ်ကောင်။ နှမြောတွန့်တိုခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ ရဲသွေးအား ရက်ရက်ရောရော ပေးလို လှပါသည် ။

နီလာမှာ သည် လို ကောင်းသည့် ညဉ့်လေးရှိပါသည် ။ ခြံသမားတွေ က သူမနှင့် အပြိုင်အဆိုင် စီးပွားပြိုင်ဘက်ဖြစ်ပေမယ့် ဘယ်တော့မှ မ နာလို ဝန်တိုခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ သူမ ကူညီနိုင်တာဆိုလျှင် တတ်အားသည့်ဘ က်က ကူညီတတ်တာ နီလာ၏ ချစ်စရာ အကျင့်လေးပါ။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ခြံထဲမှာ နွားစားများ စပ်နေရာမှာ နီလာ ကြည့်ရှုကြပ်မတ်နေစဉ် ရဲသွေး ရောက်လာသည်။ ။

"နီလာ ..."

ခါးလေးထောက်ပြီး စိတ်အာရုံက နွားစားမှာ နစ်မြုပ်နေသော နီလာက ရဲသွေး၏ ခေါ်သံကြောင့် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဪ ... ကိုရဲသွေး"

အဆီပျံနေသောမျက်နှာ ချောချောဝင်းဝင်းလေးကို ရဲသွေးက ချစ်မြတ်နိုးစွာ တစ်ချက် ငေးကြည့်နေသည်။ ။ ရဲသွေးက ရင်ထဲက ပေါက်ကွဲလှမတတ် နီလာအား ချစ်နေသော်လည်း သူ၏ အကြည့် သူ၏ အပြောတွေမှာ ရင်ထဲက ခံစားမှု တစ်စွန်းတစ်စမှ မပါရလေအောင် အထူးသတိထားပြီး ဆက်ဆံသည်။ ။

အခု လောလောဆယ်မှာ သူ၏ ရင်ထဲက အချစ်တွေကို နီလာကိုရော ဘယ်သူ့ကိုမျှ မသိစေချင်သေးပါ။

"လာ ... ကိုရဲသွေး"

နီလာခေါ်ရာနောက်သို့ ရဲသွေး လိုက်ခဲ့ပါသည်။ ။ သီးသန့်ထားသော နွားမနှစ်ကောင်၏ ခြံဆီသို့ နီလာက ခေါ်ခဲ့သည်။ ။

"ဒီမှာ လေ ... ကိုရဲသွေးကို ပေးမယ့် နွားနှစ်ကောင်"

ရဲသွေးက နွားမနှစ်ကောင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ နွားပွဲက ဝယ်လာသော နွားများ နှင့် တခြားစီပါ။ နွားကြီးတွေက ထွားကျိုင်း သန့်စင်နေတာကို တွေ့ရသည်။

"ဟာ ... နွားတွေက သန့်လိုက်ချောလိုက်တာဗျာ"

"ကိုရဲသွေးကို တမင်အကောင်သန့်သန့်တွေ ရွေးပေးထားတာ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နီလာ"

ရဲသွေးရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်းပါ။

"ပျဉ်းမမြိုင်ခြံကို ရောက်တုန်း လေ့လာပါဦးလား"

"လေ့လာချင်ပါတယ်နီလာ၊ ပျဉ်းမမြိုင်ရဲ့ အောင်မြင်နေတဲ့ လုပ်ငန်းတွေ လေ့လာချင်နေတာ ကြာလှပါပြီ"

"ကဲ ... လာ"

နီလာနှင့်ယှဉ်တွဲပြီး ရဲသွေး လိုက်ခဲ့ပါသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် နီလာထံမှ ကိုယ်သင်းနဲ့ သင်းပြန့်ပြန့်လေးက သူ၏ ထံသို့ လွင့်ပျံလာသည်။

သည် ကိုယ်သင်းနဲ့က သူ၏ ရင်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကြီးကို လှိုက်ခုန်စေပါသည်။

"ဒါက ... ဘတ်ရှဲယားဝက်တွေလေ၊ အသားတို့ :တာ မြန်မာဝက်တွေထက် အများကြီးသာတယ်"

"မနည်းပါလား ... နီလာ"

"သူတို့ ကို သိပ်ပြီး သန့်ပြန်အောင် ထားရပါတယ် ကိုရဲသွေး"

နီလာ၏ စနစ်ကျလွန်းသော မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းတွေကို ကြည့်ပြီး၊ ရဲသွေးက လွန်စွာ အားကျနေသည်။ ။

"ဒီရုံက အစာစပ်တဲ့ ရုံလေ၊ အသားတိုးအောင်၊ အစာကလည်း စနစ်တကျစပ်ဖို့ လိုတယ်"

"အေးဗျာ၊ မြင်ရတာ အားရစရာကြီးပါ"

"ဒီဘက်က ဖရိုရှန်နို့စားနွားတွေပါ ကိုရဲသွေး"

အဖြူပေါ် အမည်းကွက်နှင့် ဖြူဖြူထွားထွား နွားသန့်သန့်ကြီးများကို ကြည့်ပြီး ရဲသွေး သွားရေယိုနေသည်။ ။

"သူတို့ က နို့ထွက်နှုန်း မြန်မာမျိုးထက် ပိုများ တယ်၊ ဒီကောင်တွေက မြန်မာမျိုးနဲ့ ဖရိုရှန်စပ် ထားတာလေ၊ နို့အထွက်လည်း ကောင်းတယ်၊ မနုနယ်တော့ တော်ရုံရောဂါကိုလည်း ခံနိုင်ကြတယ်"

များ ပြားလှသော နို့စားနွားမများ ၏ တန်ဖိုးကို စိတ်မှန်းနှင့် ရဲသွေး တွက်လိုက်သည်။ ။ နီလာ၏ အရင်းအနှီးသည် လွန်စွာကြီးမားကြောင်း သိရလေသည်။ ။

"နီလာက တကယ့် သူဌေးမလေးပဲ"

သူက သည် လို ပြောလိုက်တော့ နီလာက အကြည့်တစ်ခုသာ သူ့ဆီ ပို့လိုက်သည်။ ။ ဘာမျှ သူ့စကားကို မချေပပါ။

နို့ဆီချက်စက်ရုံဘက်ဆီသို့ နီလာက ရဲသွေးကို ခေါ်သွားသည်။ ။

"ဒါနို့ဆီချက်စက်ရုံလေ"

"ဟင် ... နို့ဆီချက်စက်ရုံလည်း ရှိတယ် ဟုတ်လား"

"နွားနို့ကို တချို့တစ်ဝက် ဒီတိုင်းရောင်းပြီး ကျန်တာကို နို့ဆီချက် တော့ ပိုပြီး အဆင်ပြေပါတယ် ကိုရဲသွေး"

အထင်ကြီးသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် နီလာကို ရဲသွေး ကြည့်လိုက်သည်။

"နီလာက စိပွားရေးမျက်စိ တော်တော်ရှိတာပဲနော်"

"ဖေဖေလက်ထပ်တုန်းက နို့ဆီချက်စက်ရုံ မတည်ရသေးပါဘူး၊ နီနီလက်ထက်ကျမှ တည်ခဲ့တာပါ။ ထင်တာထက် ပိုအောင်မြင်ပါတယ်"

"နီလာရဲ့ ခြံကြီးကို ကြည့်ရတာ အားကျလိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော်ခြံကိုလည်း ဒီလိုခြံမျိုးဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်"

"ဟုတ်တာပေါ့၊ ကြိုးစားရင် အောင်မြင်မှာ ပေါ့"

ခြံတစ်ခုလုံးကို လျှောက်ကြည့်ပြီး ရဲသွေးက ပြန်ရန် ဟန်ပြင်ရတော့သည်။ လုပ်ငန်းကိစ္စထက် နီလာနှင့် ပိုပြီး စကားပြောလို့ မရတာ ရဲသွေး သိသည် ပေါ့။

"နွားတွေကို ကျွန်တော် ယူသွားရတော့မလား"

"နီနီ ... အလုပ်သမားတစ်ယောက်နဲ့ ပို့လိုက်ပါ့မယ်"

"ငွေကို ညနေ ကျွန်တော် လာပေးမယ်နော် နီလာ"

"ရပါတယ်"

မျက်နှာတည်တည် မှုန်မှုန်လေးနှင့် လှနေသော နီလာကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရဲသွေး ပြန်ခဲ့ရသည်။ သူ့စိတ်တွေက နီလာ၏ ပျဉ်းမမြိုင်ခြံထဲမှာ ပဲ ကျကျန်ရစ်လေပြီထင်။

ရဲသွေးက သူ၏ ခြံသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ခြံထဲမှာ ရဲသွေးက နောက်ထပ်
ရောက်လာမည့် နွားများ အတွက် တင်းကုပ်ကို ပြင်ဆင်နေသည်။

တင့်တင့်က သူ့ အလုပ်လုပ်နေရာသို့ ရောက်လာသည်။ တင့်တင့်မျှ
က်နှာ မှန်နံ့သာတွေက ဖုန်နေသည်။ အလှပြင်ပြီးမှ ထွက်လာကြောင်း
ထင်ရှားနေသည်။

"ကိုရဲသွေး ... နွားတွေ ထပ်ဝယ်တယ်ဆို"

"ဟုတ်တယ် ... တင့်တင့် ခြံက ရှိတဲ့ နွားတွေက မသန်မစွမ်းတွေ မ
ဟုတ်လား"

တင့်တင့်၏ မလှပသော မျက်နှာကို ရဲသွေးက
တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ဖြေလိုက်သည်။ တင့်တင့်ကို ရဲသွေး ခင်ပါသ
ည်။ သူတို့ မိသားစုအပေါ် တင့်တင့်ကလည်း ကူညီနေသည် မဟုတ်
လား။

"ကလေးတွေကော ..."

"အိမ်ထဲမှာ ရှိတယ် ... နီလာ့ဆီ သွားချင်တယ်ဆိုလို့ မသွားရဘူး၊ ဟို
က အားတာ မဟုတ်ဘူး လို့ ပြောထားရတယ်"

တင့်တင့်၏ မျက်နှာက ချက်ချင်း သုန်မှုန်သွားသည်။

"သူတို့ ကလည်း အဲဒီခြံထဲ သွားချင်နေတာပဲ၊ ဟိုက စိတ်လိုရင် တစ်
မျိုး၊ မလိုရင် တစ်မျိုး ကိုရဲသွေးရဲ့ ..."

တင့်တင့်ရဲ့ စကားကို မနှစ်မြို့သော်လည်း ရဲသွေးက ဘာမျှမပြောဘဲ

နေလိုက်သည် ။ ထိုစဉ် နီလာ၏ အလုပ်သမားတစ်ဦးက
နွားနှစ်ကောင်ဖြင့် ရောက်လာသည် ။

"ဟော ... လာပို့ပြီကိုး"

"ဟုတ်တယ် ... မမလေးက အခုပဲ ပို့ခိုင်းလိုက်ပါတယ်"

"ကျေးဇူးဗျာ ..."

နီလာရဲ့ ခြံသမားက နွားတွေကို ထားပြီး ပြန်သွားသည် ။

"ဒါ ... နီလာ့ဆီက နွားတွေလေ ..."

"ဟင် ... ကိုရဲသွေးကို သူက ပေးတယ် ဟုတ်လား"

"ဝယ်တာပါ တင့်တင့် ..."

ဟန်ဆောင်နေသည့်ကြားထဲက တင့်တင့်ရဲ့ မျက်နှာက ပျက်သွားသ
ည် ။

"နီလာတို့ က သိပ်စေတနာ ကောင်းနေပါလား"

"ကိုမိုးမြင့်ကိုလည်း သူ့ရဲ့ နွားရောင်းဖူးတယ်ဆို"

"အင်း ... သူ့ဆီကို မျိုးသန့်ထဲက ပေးဖူးပါတယ်"

"နီလာက စေတနာကောင်းသားပဲနော် တင့်တင့်"

ရဲသွေးက တမင်ပင် ပြောလိုက်သည် ။

"အမယ်လေး သူ ကောင်းချင်တဲ့ လူအပေါ်မှာ တော့ ကောင်းတာပေါ့"

"

တင့်တင့်က မျက်နှာကြီး ရှုံ့တွပြီး ပြောသည် ။ နီလာ့ကို ဘာကြောင့်
တင့်တင့် ကြည့်မရလဲ ဆိုတာ ရဲသွေး မတွေးတတ်အောင်ပါ။

"ကိုရဲသွေး၊ ညစာ ချက်ပြီးပြီလား"

"ထမင်းတစ်အိုးပဲ တည်ရမှာ လေ၊ စိုး တည်လိမ့်မယ်"

"စိုးမှာ လဲ အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် လုပ်ရတယ်နော်"

"အေးဗျာ၊ ကျွန်တော်လဲ မတတ်သာမှ သူ့ကို ခိုင်းရတာ၊ နည်းနည်းမှ စိတ်မကောင်းဘူး"

တင့်တင့်က ရဲသွေး၏ မျက်နှာကို မျက်ဝန်းတောက်တောက်တွေနှင့် ငေးကြည့်နေသည်။ ။

"ကိုရဲသွေးတို့ အိမ်မှာ ၊ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်တော့ ရှိသင့်ပြီ"

"ကလေးတွေကို ကြည့်ရှုပေးမယ့်လူ ရှိရင် ကောင်းမှာ ပဲ"

"ကလေးတွေတင် မကဘူး၊ တစ်အိမ်လုံးကို ထိန်းသိမ်းဖို့ ရောပေါ့၊ ကိုရဲသွေးမှာ လည်း ကလေးတွေအတွက် တာဝန်တွေ ပိနေပြီ၊ ဒါကြောင့် ... အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပါလား ကိုရဲသွေး"

"ဗျာ ... ကျွန်တော်၊ မိန်းမ ယူရမယ် ဟုတ်လား"

ရဲသွေး၏ မျက်လုံးနှစ်ဖက်က ပင့်တက်သွားသည်။ ။

"ဒါမှ အိမ်အတွက် စိတ်ချရမှာ ၊ ကိုရဲသွေးရဲ့ ကလေးတွေလည်း ကောင်းကောင်း နေရမှာ "

"ဘယ်သူက ကလေးသုံးယောက်နဲ့ လူပျိုကို ဒုက္ခရှာပြီး ယူမှာ လည်း ဗျာ"

"ကိုရဲသွေးကလည်း ဒီလို ဒုက္ခခံချင်တဲ့ လူ ရှိချင် ရှိမှာ ပေါ့လို့ "

"တော်ရုံ မိန်းကလေးက ဒီကလေး သုံးယောက် မြင်တာနဲ့ လန့်ပြေး မှာ ပဲ"

အပြုံးလဲ့လဲ့နှင့် တင့်တင့်က ရဲသွေးကို ကြည့်နေပါသည်။ ။

"မအောင်မြင်သေးတဲ့ ခြံကြီးရယ်၊ ကလေးသုံးယောက်ရယ်၊ မကြွယ်
မဝရှိတဲ့ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ရေးကို မစဉ်းစားသေးပါဘူးဗျာ"

"ကိုရဲသွေးက အားငယ်တဲ့ စကား သိပ်ပြောတာပဲ"

မခိုတရီမျက်နှာလေးနှင့် တင့်တင့်က ရဲသွေးကို ကြည့်ပြီး ပြောသည်
။ ရဲသွေး၏ ကျောထဲ စိမ့်ခနဲကို အေးသွားရပါသည်။ ။

တင့်တင့်စကားတွေကို ဆက်ပြီး နားထောင်ရမှာ ကြောက်လာသည်
။

"တင့်တင့် အလုပ်တွေ ပြီးလို့ လာတာလား"

"ညစာ မချက်ရသေးပါဘူး၊ ခဏအားတာနဲ့ ထွက်ခဲ့တာ၊ တင့်တင့်
ဘာကူညီရဦးမလဲ"

"ဘာမှ လုပ်စရာမရှိပါဘူး"

"ဒါဆို ပြန်မယ်နော်၊ တော်ကြာ အစ်ကို ပြန်လာလို့ ၊ ထမင်း မကျက်
သေးရင် ဒေါပွမှာ "

"ကောင်းပါပြီ"

တင့်တင့်က သူ့အပါးမှ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားသည်။ ။ ဒီတော့မှ ရဲ
သွေးက ပင့်သက်ရှိုက်ပြီး စိတ်လက်လည်း ပေါ့ပါးသွားရပါသည်။ ။

ဒီလိုပါပဲ တစ်ခါတစ်ခါ တင့်တင့်၏ စကားများက သူ့ကို
ချောင်ပိတ်ပြီး စစ်ဆေးနေသလိုမို့ ရဲသွေး အကျဉ်းကျပ်နှင့် တွေ့ခဲ့ရဖူးပါ
သည်။ ။

နီလာ့ထံမှ ရောက်လာသော နွားမနှစ်ကောင်ကို ရဲသွေးက ပတ်ပတ်

လည် လှည့်ကြည့်ရင်း သဘောအရမ်းကျနေသည် ။ ဒီနွားမတွေကို သူ
သေချာစွာ ဂရုစိုက်မည်ဟု တွေးမိနေသည် ။

ညစာ ထမင်းစားသောက်ပြီး ရဲသွေးက နွားဖိုးငွေရှင်းရန် ပျဉ်းမမြိုင်
သို့ ထွက်ခဲ့သည် ။ ကလေးသုံးယောက်တပါ လိုက်ချင်သည် ဟု
ပြောသဖြင့် ခေါ်ခဲ့လေသည် ။

"ကြီးကြီး သုန်ရေ"

နီလာ၏ အိမ်သို့ ရောက်တော့ ရဲသွေးပင် တံခါးနား မရောက်သေး၊
ကလေးတွေက ပြေးပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားကြသည် ။

"ဟယ် ... တိုးတို့ မိုးတို့ ၊ ညနေကြီး လာလည်ကြတယ် ဟုတ်လား"

ဒေါ်မယ်သုန်က ကလေးတွေ အသံကြားသည် နှင့် မီးဖိုဘက်မှ သွက်
သွက်ကြီး ထွက်လာသည် ။

"ဦးဦးဖေဖေနဲ့ လာတာ ကြီးကြီး သုန်ရဲ့ "

"ဪ ... မောင်ရဲသွေး"

သည် တော့မှ ဧည့်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသော ရဲသွေးကို ဒေါ်မယ်
သုန်က တွေ့သည် ။

"နီလာကော ဒေါ်သုန်"

"ရှိတယ်ကွယ် ထိုင်ပါဦး"

ညစာ စားပြီး အပေါ်ထပ် သူမအခန်းသို့ တက်သွားပြီဖြစ်သော နီ
လာက ကလေးတွေ၏ အသံကြားသဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့သ
ည်။ ။

"ဟော ... အန်ကြည်ရေး"

မိုးက နီလာကို တွေ့သည် နှင့် ပြေး၍ ဖက်သည် ။ နီလာက
ပြုံးရယ်ပြီး မိုးကို ကောက်ချီလိုက်သည်။ ။

တွေ့ရခဲလွန်းသော ရှားရှားပါးပါး အရယ်အပြုံးလေးကို ရဲသွေးက မ
က်မက်မောမောကြီး ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။ သည် လို ပြုံးလိုက်တော့ ပို
၍ နုပျိုပြီး ချစ်စရာကောင်းသွားတာကို ရဲသွေး တွေ့ရသည်။ ။

"ချစ်လိုက်တာ နီနီရယ်"

မချင့်မရဲကြီး ရင်ထဲမှ ရဲသွေးက ညည်းတွားလိုက်သည်။ ။

"အန်တီလေး တိုးတို့ ဝီဒီယိုကြည့်ချင်တယ်"

"ဟုတ်ရယ် ... ကာတွန်းကား ကြည့်မယ်"

တိုး၏ စကားကို မိုးက အပြည့်အဝထောက်ခံသည်။ ။

"သားတို့ ရယ် အဲလို မပူဆာရဘူး၊ အန်တီလေးက အားတာ မဟုတ်
ဘူး "

ရဲသွေးက ကြားထဲက အားတုံအားနာဖြစ်ပြီး ပြောသည်။ ။

"ရပါတယ် ကိုရဲသွေးရဲ့ ၊ စက်ဖွင့်ပေးရုံပဲဟာ"

နီလာက မိုးကို ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ချထားခဲ့ပြီး ကလေးတွေကို ကာ
တွန်းကား ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ။

"ကဲ ... မိုး ကျေနပ်ပြီလား"

မိုး၏ နားသို့ သွားပြီး နီလာက ပြုံးပြုံးလေး မေးသည် ။ မိုး၏ မျက်နှာလေး ရွှင်ပျနေတာ တွေ့ရ၍ နီလာပါ ပျော်မိပါသည် ။

"အန်ကြည်ရေးကို ရှစ်တယ်"

မိုးက ချစ်စဖွယ်ပြောရင်း ကုလားထိုင်မှ ထရပ်ကာ နီလာ၏ လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ပြီး ပါးကို နမ်းသည် ။ နီလာက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးပြီး မိုး၏ ကိုယ်လေးကို ဖက်၍ ညှစ်လိုက်သည် ။

သူတို့ ကို ကြည့်နေသော ရဲသွေး၏ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးမှုတွေ လှိုက်ဖြာသွားရသည် ။ မိုး၏ နေရာမှာ မိမိသာဆိုလျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိမ့်မလဲဟု တွေးနေသည် ။ နီလာထံမှ ကြည်မြေ့တ်သိပ်သော အချစ်တွေကို သူ ရယူပိုင်ဆိုင်လိုလှပါသည် ။

"ကဲ ... ကြည့်ကြနော်၊ ခဏနေရင် ကြီးကြီးသုန် သားတို့ ကို မုန့်ကျွေးလိမ့်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

တိုးနှင့်မိုးက ပြိုင်တူ ဖြေလိုက်သည် ။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးစီနှင့် စမတ်ကျကျ ဗီဒီယိုကြည့်နေသော ကလေးသုံးယောက်ကို ကြည့်ပြီး ရဲသွေးက ကျေနပ်နေသည် ။

သည် ကလေးတွေကြောင့် ဗီဒီယိုခွေ ပြီးသည် အထိ သူပါ သည် မှာ နေရမှာ မို့ ပိုပြီး ကျေနပ်နေသည် ။ နီလာနှင့် ကြာကြာ တွေ့ရမည်ဆိုတော့ ရဲသွေး ကြည်နူးမိတာပေါ့။

"နီလာ ... ဒီမှာ ငွေပြည့် မပြည့် ရေကြည့်ပါဦး"

နီလာက ရဲသွေးထံမှ ငွေများကို ယူပြီး ရေတွက်နေသည် ။ အလုပ်ရှု

ပိနေသော နီလာကို ရဲသွေးက စိမ်ပြေနပြေ ထိုင်ကြည့်နေသည်။ ။

"မင်းလေးကို အရမ်းချစ်တယ်ကွာ"

ရင်ထဲက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီး အော်ပြီး ရဲသွေးက ပြောနေပါသည်။ ။ ဒေါ်မယ်သုန်က ကလေးတွေကို စားစရာတွေ ကျွေးသလို ရဲသွေး၏ ရှေ့သို့ ကော်ဖီနှင့် မုန့်က ရောက်လာသည်။ ။

"ကျွန်တော် ထမင်းစားခဲ့ပြီးပါပြီ ဒေါ်သုန်"

"အိုကွယ် ... ကော်ဖီလောက်တော့ ထပ်သောက်လို့ ရမှာ ပါ"

"သောက်လိုက်ပါ ကိုရဲသွေး"

နီလာကပါ ပြောမှ ကိုရဲသွေးက ကော်ဖီပန်းကန်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

ရဲသွေးက ပန်းကန်ပေါ်မှ ဖြတ်၍ နီလာထံသို့ အကြည့်စူးစူးတစ်ခု ပို့လိုက်သည်။ ။

"ငွေတွေ ပြည့်ပါတယ်နော်"

"ပြည့်ပါတယ် ကိုရဲသွေး"

"နီလာရဲ့ နွားတွေကို ကျွန်တော် သိပ်သဘောကျတာပဲဗျာ၊ ကျန်းမာသန်စွမ်းတော့ အားရ စရာကြီးပေါ့"

"ခြံသမားစစ်စစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေါ့"

"နီလာ ကူညီခဲ့တာကို မမေ့ပါဘူးဗျာ"

"ကျေးဇူး အတင်ခံချင်လို့ လုပ်ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး ..."

"နားလည်ပါတယ် နီလာ"

"မိုးတို့ ကို ကြည့်တဲ့ အကြည့်၊ မိုးတို့ ကို ပေးတဲ့ အပြုံးမျိုးတို့ အပေါ်
မှာ ဘာလို့ မပေးနိုင်တာလဲ နီလာရယ်"

ရင်ထဲက တမ်းတမ်းတတ မောလျလျကြီးနှင့် ရဲသွေးက ပြောသည်။ ။
သူ့အပေါ်မှာ အပြုံး အရယ်မဲ့သော မျက်နှာလေးနှင့် အမြဲဆက်ဆံသော
နီလာ့ကို အားမလို အားမရ ဖြစ်နေမိသည်။ ။

ခြံအကြောင်းများကို ဆွေးနွေးတော့ ရဲသွေးက သူ၏ ချစ်စိတ်တွေကို
ခဏမေ့ပြီး စီးပွားရေး အကြောင်းတွေကို ပြောနေလိုက်သည်။ ။ တဖြည်း
ဖြည်း အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ကုန်သလို ကာတွန်းကားလည်း
ပြီးသွားပါပြီ။

"ကဲ ... မိုးတို့ ပြန်ကြမယ်ကွယ်"

ရဲသွေးက ဒေါ်မယ်သုန်နှင့် စကား မပြတ်ကြသေးသော ကလေးတွေ
ကို လောလိုက်သည်။ ။ မအားမလပ်ရှိသော နီလာ၏ အချိန်တွေ သူတို့
ကြောင့် အလကား ကုန်ဆုံးရမှာ ကို အားနာနေပါသည်။ ။

"ကြီးကြီးတုန် မိုးတို့ ပြန်မယ်နော် ..."

"အေး ... အေး ..."

"အန်တီလေး၊ စိုးတို့ ပြန်မယ်"

"အေးကွယ်၊ နောက်နေ့လည်း လာဦးနော် ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

"အန်ကြည်ရေး ... တာတာ၊ ကြီးကြီးတုန် တာတာ"

မိုးက နီလာနှင့် ဒေါ်မယ်သုန်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရဲသွေးချီခေါ်ရာသို့ ပါ
သွားသည်။ ။

ကလေးတွေ ပြန်သွားတော့ ပျဉ်းမမြိုင်အိမ်မှာ တိတ်ဆိတ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

"အင်း ... ဒီကလေးတွေကို သုန်သုန်တော့ သံယောဇဉ်ကြီးနေပြီ နီနီရေ"

"နီနီလည်း ၊ သူတို့ လေးတွေကို သနားလဲ သနား၊ ချစ်လည်း ချစ်တယ် သုန်သုန်"

"အင်း ပျဉ်းမမြိုင်အိမ်ကြီးမှာ ကလေးသံတွေနဲ့ ညံ့စည်နေသင့်ပြီ နီနီ"

ဒေါ်မယ်သုန်က နီလာ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး လေးလေးနက်နက် ပြောသည်။ ။

"သုန်သုန်ကတော့ ဇာတ်လမ်း စ တော့မယ်"

"နီနီရယ် ... သုန်သုန်က စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ"

"အင်းပါ၊ သုန်သုန်စေတနာကို နားလည်ပါတယ်၊ နီနီ မအားသေးလို့ နောက်မှ ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးမယ် ဟုတ်လား ..."

နီလာက ဒေါ်မယ်သုန် ဦးတည်လာသော စကားကို နောက်ဆက်တွဲ ဘာတွေပါလာမည်ကို သိ၍ ကြိုတင်ပိတ်ဆို့လိုက်သည်။ ။ ဒေါ်မယ်သုန် အား ဖြေသိမ့်ပြီးလေးတစ်ခုပေးပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ။

သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချပြီး ဒေါ်မယ်သုန်က မကျေမနပ်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

"ဒီကလေးမ၊ အိမ်ထောင်ပြုချင်စိတ်ပေါ်အောင် ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ"

မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး တွေးကာ ကျန်ရစ်လေသည်။ ။

(၁၅)

နောက်တစ်နေ့နံနက်စာစားပြီး ခြံထဲသို့ နီလာ ဆင်းခဲ့သည်။ ခြံထဲမ
ရောက်ခင် သူမဆီသို့ လာသော တင့်တင့်နှင့်ဆုံသည်။

"ဪ ... တင့်တင့် လာလည်တာလား"

"ဟုတ်တယ်"

"အကြောင်းထူး ရှိလို့ လား"

တင့်တင့်၏ မျက်နှာက မပြုံးမရယ်သလို နီလာ၏ မျက်နှာကလည်း
ခပ်တင်းတင်းပါပဲ။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီးပဲ ကြည့်နေသ
ည်။

"ရှိတယ်ဆိုပါတော့"

"ဘာလဲ ပြောလေ၊ တို့ ခြံထဲသွားရဦးမယ်၊ မအားဘူး"

"စိတ်ချ၊ ဒီကလည်း အားနေတဲ့ လူ မဟုတ်လို့ ကြာကြာ မနေနိုင်ဘူး"

"

မျက်နှာကြီးပုပ်ပြီး စူစူအောင့်အောင့်နှင့် တင့်တင့်က ပြောသည်။

"ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်ပြော"

"ကိုရဲသွေးကို ဘာသဘောနဲ့ နင့်ရဲ့ နွားကောင်းကြီးတွေကို ပေးလို"

က်တာလဲ"

နီလာစိတ်ထဲမှာ ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ ။

"ပေးချင်လို့ ပေးလိုက်တာပဲ"

တမင် နီလာက ဘုတောလိုက်သည်။ ။

မျက်နှာ ရဲရဲ မျက်ဝန်း တောက်တောက်တွေနှင့် တင့်တင့်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ။ နီလာ၏ နှုတ်ခမ်းတွေက တင်းတင်းစေ့နေသည်။ ။

"ငါ့အစ်ကိုကို ရောင်းတဲ့ နွားက ကိုရဲသွေး ရသွားတဲ့ နွားတွေလောက် မကောင်းဘူး"

"အို ... ဒါ ကိုမိုးမြင့် သူ့ဘာသာ ကျေနပ်လို့ ယူသွားတာပဲ"

"ငါကတော့ ကိုရဲသွေးကို နင်က တမင် ပိုကောင်းတဲ့ နွားတွေ ပေးလိုက်တာလို့ ထင်တယ်"

နီလာ၏ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး ပို၍ တင်းတင်းစေ့သွားသည်။ ။ တင့်တင့်၏ စကားတွေက သိပ် ကြောလွန်းနေပြီ။

"အေး ... ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်တယ်"

"ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ နီလာ၊ နင်က တမင် ကိုရဲသွေးကို စေတနာတွေ ပိုလိုက်တာ မဟုတ်လား"

သည်းခံနိုင်သော အတိုင်းအတာကို လွန် လာပြီ၊ နီလာ၏ အသားတွေပင် ဒေါသကြောင့် တဆတ်ဆတ် တုန် လာပြီ။

"ဒီမှာ တင့်တင့်၊ သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြုလိုက်ပြီး လိုက်ဖား လိုက်မနေတဲ့ မိန်းမစားထဲမှာ နီလာဆိုတဲ့ မိန်းမ မပါဘူး ဆိုတာ မြမြမှတ်ထား"

နီလာ ခါးပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်စလုံးထောက်လိုက်ပြီး ဒေါသမျက်ဝန်းတွေနှင့် တင့်တင့်ကို ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။

"ပိုးကြေးပန်းကြေးနဲ့ အိမ်ကို ချောင်းပေါက်အောင်လည်း မသွားဘူး၊ သွားလည်း အိမ်မှာ ဘာညာ လုပ်မပေးဘူး၊ ရေလာမြောင်းပေးလဲ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူးဆိုတာ သေသေချာချာ သိထားလိုက်စမ်းပါ"

နီလာ၏ စကားက တင့်တင့်၏ အရှိုက်ကို တည့်တည့်ကြီး မှန်လေသည်။ ။ တင့်တင့်က ရူးရူးရဲရဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဒါ ... နင် ဘယ်သူ့ကို စောင်းပြောတာလဲ"

"ဘယ်သူ့ကိုမှ စောင်းမပြောဘူး၊ မလုံတဲ့ သူကတော့ နာပေါ့၊ ကဲ ... ပြောချင်တာ ဒါပဲလား၊ ဒါဆို ပြန်တော့ ငါ မအားဘူး"

တင့်တင့်ရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည် ။ တင့်တင့်က ဒေါသတွေဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

တမင်သက်သက် သူမရဲ့ ခြံကို လာပြီး ရန်စသော တင့်တင့်ကို ဆွဲထိုးပစ်ချင်လောက်အောင် နီလာက ဒေါပွနေသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါသကို တတ်နိုင်သမျှ ချုပ်တည်းပြီး မွေးမြူရေးခြံသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ။

တင့်တင့်၏ အတိုက်အခိုက်၊ အစောင်းအချိတ်ကို ခုမှ ခံရသည် မဟုတ်၊ လွန်ခဲ့သော အချိန် ကာလတွေကတည်းက နီလာ ခံခဲ့ရပါသည်။ ။

ကိုထွန်းနိုင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး တင့်တင့်၏ အငြိုးများက သူမအပေါ်မှာ ခုထက်ထိအောင် ထုထည် ကြီးမားရှိနေလေသည်။ ။

"ကိုရဲသွေးကိုများ ငါက ပိုးကြေးပန်းကြေးနဲ့ ပေးတယ်လို့ များ သူက ပြောချင်သေးတယ်၊ ဟွန်း ... ဝေးပါသေး၊ ကူညီသင့်တဲ့ သူမို့ လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်နဲ့ ငါက ကူညီခဲ့တာ"

အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိဖိလေး ကိုက်ပြီး နီလာ ဒေါသတွေကို ချုပ်ငြိမ်းအောင် ထိန်းချုပ် နေရပါသည်။ ။

ဝက်စာတွေကို စိတ်တိုတိုနှင့် စပ်နေသည် မို့ နီလာ၏ လှုပ်ရှားဟန်က ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ ။

"နီလာ ..."

နောက်ကျောဆီမှ ခေါ်လိုက်သံကြောင့် လက်ထဲမှ ဖွဲချိန်နေသောခွက်ကို ပစ်ချပြီး အသံလာရာသို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ။

ချောမွေ့သားနားသော ရဲသွေးက ပြုံးချိုချိုမျက်နှာနှင့် သူမကို ကြည့်နေပါသည်။ ။ နီလာ၏ မျက်နှာလေးက ပို၍ တင်းသွားသည်။ ။

ရဲသွေး ရင်ထဲ ကျင်ခနဲ နာသွားသည်။ ။ သူ့ကို မြင်မှ နီလာ၏ မျက်နှာက ပိုတင်းသွားသည် မဟုတ်လား။ ။

"ဘာလဲ ကိုရဲသွေး"

ရဲသွေးကို မေးလိုက်သော နီလာ၏ စကားတွေက နူးညံ့မှုမရှိ၊ တင်းမာ ပြတ်တောက်နေသည်။ ။

"ဟို ... ကျွန်တော် နွားစာစပ်တဲ့ အချိုးလေးများ နီလာ့ဆီက သိခွင့်ရှိရင် သိချင်ပါတယ်"

ရဲသွေးက အသံကို အနူးညံ့ အချိုသာဆုံးနှင့် ပြောသည်။ ။

"တင့်တင့်က ရှင့်ကို သင်မပေးဘူးလား"

"ခင်ဗျာ ..."

နီလာက စိတ်တိုတိုနှင့်ပြောလိုက်သော စကားတွေကို ရဲသွေးက နားမလည်စွာ ကြောင်အမ်းအမ်းကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ။

"တင့်တင့်က ရှင့်ကို အကြီးအကျယ် ကူညီနေတာ မဟုတ်လား၊ သူ့ကို စပ်မပြခိုင်းဘူးလား"

တင့်တင့်အပေါ် အခဲမကျေသမျှ ရဲသွေးအား ဖိတွယ်လိုက်သည်။ ။ ရဲသွေးရဲ့ မျက်နှာက အလွန် ညှိုးကျသွားသည်။ ။

"နီလာရယ် ... ကျွန်တော်က နီလာ့အစာစပ်နည်းကို ပိုကောင်းမယ် ထင်လို့ လာအကူအညီ တောင်းတာပါဗျာ"

ညှိုးငယ်နေသော ရဲသွေး၏ မျက်နှာကို မြင်ပြီး နီလာက ဒေါသတွေကို တစ်ဆင့် လျှော့ချလိုက်သည်။ ။

"ဒါဆို ... လာလေ"

နွားစာစပ်ရုံသို့ ခေါ်သွားသည်။ ။ နွားစာစပ်သော ခြံအလုပ်သမားနှင့် ရဲသွေးကို လွှဲပေးလိုက်သည်။ ။

သူမကိုယ်တိုင် မပြပေးဘဲ အလုပ်သမားနှင့် လွှဲလိုက်သောကြောင့် ရဲသွေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ နင့်နင့်ကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

"အချစ်ဆုံးရယ် ... မင်း တို့ အပေါ်မှာ သိပ်ပြီး သူစိမ်းဆန်တယ်ကွာ"

မချင့်မရဲကြီး ရဲသွေးက ရင်ထဲက ပြောလိုက်သည်။ ။ သူ့ဘက်ကသာ အင်အားကြီးမားသော မေတ္တာတွေနှင့် နီလာအား ချစ်နေသော်လည်း နီလာ့ထံမှ ခင်မင်မှုလေးတစ်စွန်းတစ်စတောင် သူ မရတာ သိလိုက်ပါသည်။ ။

ခြံအလုပ်သမားထံမှ နီလာရဲ့ စနစ်ကျလှသော အစာစပ်နည်းဆို လေ့လာလိုက်ရပါသည်။ ။

ပြီးမှ သူ နီလာထံသို့ လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ ။ နီလာက အလုပ်တွေ ကျုံး

လုပ်နေရာမှ သူ့ကို လှည့်မကြည့်ပါ။ သူ့အနားရောက်လာသည်
ကိုလည်း သိပုံ မပေါ်ပါ။

"နီလာ ... ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်၊ ခုလို ကူညီတာ ကျေးဇူးပါ"

နီလာ၏ မျက်နှာကို ခိုးပြီး တရိုက်မက်မက် ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သ
ည် ။ နီလာထံမှ အကြည့် လေးတစ်ခုကိုတောင် မရရှိလိုက်ရဘဲ
ပျဉ်းမမြိုင်ခြံမှ ရဲသွေး ပြန်ခဲ့ရလေသည် ။

တင့်တင့်ရဲ့ စကားကြောင့် နီလာ့ရင်ထဲမှာ ဒေါသအကြိတ်အခဲတွေ
က မပြေသေးပါ။ နံနက်စာ ထမင်းကို စားနေစဉ်မှာ တောင် ဖြောင့်ဖြော
င့်မစားနိုင် မျက်နှာက သုန်မှုန်နေသည် ။

နီလာ မျက်နှာမကြည်မလင် ဖြစ်နေတာ ဒေါ်မယ်သုန်က သိလေသ
ည် ။

"နီနီ ဘာတွေ မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာလဲ"

"တင့်တင့်က မနက်က လာပြီး ဖော်ကားသွားတယ်လေ"

"ဟင် ... ဘာတွေ လာပြောနေလို့ လဲ"

"ကိုရဲသွေးကို နီနီက နွားရောင်းလိုက်တာ ပိုးကြေးပန်းကြေးနဲ့ ရော
င်းတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ လာပြီး ပြောတယ်"

"အဲဒီတော့ နီနီက ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ"

"ဒေါသ အရမ်းဖြစ်တာပဲ သုန်သုန်ရာ၊ ဆွဲတောင် ထိုးပစ်ချင်တာ၊ ဒါ

ပေမဲ့ မထိုးလိုက်ပါဘူး၊ မိန်းမနောက်ပိုးကို ကောင်းကောင်း တွယ်ပစ်လိုက်တာပေါ့"

"ခက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ဘယ်ယောက်ျားလေးကမှ သူ့ကို စိတ်မဝင်စားတော့ သူက နီနီကို ပို မနာလို နေတာပေါ့"

"ဘာဆိုလို့ လဲ"

"ဆိုတာပေါ့၊ ယောက်ျားလေးတိုင်းလိုလိုက နီနီကို စိတ်ဝင်စားတယ်လေ"

"တော်တော် စာရင်းရှုပ်တဲ့ ယောက်ျားတွေပဲ၊ လောကကြီးမှာ သူတို့ မရှိဘဲ မိန်းမတွေချည်းဆို ကောင်းမှာ "

နီလာရဲ့ စကားကြောင့် ဒေါ်မယ်သုန်က အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်လိုက်သည်။ ။

"အမယ်လေးတော် ... အဲလိုကြီးတော့ ဆုမတောင်းလိုက်ပါနဲ့ ခြံမှာ အလုပ်သမားတွေ မရှိဘဲ ဖြစ်နေပါ့မယ်"

"မရှိလဲ မိန်းမတွေ လုပ်မှာ ပေါ့"

"နီနီရယ် ... သိသိကြီးနဲ့ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်မပြောစမ်းပါနဲ့ ကွယ်၊ တချို့နေရာတွေဆို ယောက်ျားတွေရှိမှ ခြံမှာ ဖြစ်တာ သိရက်သားနဲ့"

"ဪ ... သုန်သုန်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ကြက်သားပေါင်း လုပ်ပေးပါနော်၊ အေးမကို ပို့ချင်လို့ "

နီလာကပင် စကားလမ်းကြောင်းကို လွှဲလိုက်သည်။ ။

"အေး ... လုပ်ပေးမယ်၊ မနက်စာ မိအောင်သာ ပို့လိုက် ..."

နီလာက လက်ဆေးပြီး ရေတစ်ဖန်ခွက်ကို သောက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ ။

ရုတ်တရက် သူမ၏ စိတ်ထဲသို့ ရဲသွေးနှင့် ကလေးသုံးယောက်က ပြေးဝင်လာသည်။ ။

"အို ... သွားစမ်းပါ။ နင်တို့ ကြောင့် ငါ့ကို တင့်တင့်က သရော်နေပြီ"

အတွေးထဲက သူတို့ အားလုံးကို မောင်းထုတ်လိုက်သည်။ ။ ယုံလွင့်ချင်တဲ့ စိတ်တွေကို အလုပ်ထဲမှာ နာနာလေး နှစ်မြှုပ်လိုက်သည်။ ။

သားပေါက်တော့မည့် နွားမ၏ ခြံကို နီလာက ကူရှင်းပေးနေသည် ။
သည် နေ့မှာ ပင် နွားမကြီးက သားပေါက်တော့မည်ဆိုတာ နီလာ သိနေ
သည် ။

"နီလာရေ ... ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ"

"ဪ ... ကိုမိုးမြင့်၊ ဒီမှာ လေ ... နွားမက ပေါက်တော့မယ်၊
ဒါကြောင့် ရှင်းလင်း သန့်ပေးနေတာ"

"နီလာတို့ က ကံကလည်း လိုက်တာ လွန်ရော၊ နွားတွေကလည်း
ပေါက်ပါ့ဗျာ"

မိုးမြင့်က နီလာရဲ့ မျက်နှာလေးကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ပြီး ပြောသ
ည် ။ သည် မိန်းကလေးကို သူလွန်စွာ ချစ်မြတ်နိုးရပါသည် ။ ရယူပိုင်ဆို
င်လိုလှပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ သည် မိန်းကလေးက သူ့ကို မိတ်ဆွေတစ်ဦးထ
က် နည်းနည်းလေးတောင် ပိုမခင်ခဲ့ပါ။

သည် ရတောင့်ရခဲ ခင်မင်မှုလေးကိုပဲ မိုးမြင့်က ကျေနပ်နေရပါသ
ည် ။

"နီလာ့ကိုလဲ ကိုယ် ကြားမလို့ လာခဲ့တာ"

"ဘာလဲ ပြော"

နီလာက သူ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးငွေ့ငွေ့လေးနှင့် မေးသည်။ ။

"နီလာ့ဆီက ဟိုး အရင်က ဝယ်ခဲ့တဲ့ နွားမက ဒီနေ့ပဲ သားကျတယ်၊ နွားမလေးပဲ"

"ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုမိုးမြင့်"

"ခြံကို နို့အထွက်တိုး၊ ဝင်ငွေတိုးစေမယ့် နွားမလေးမို့ ကိုယ်အရမ်းဝမ်းသာနေတယ်"

"မနှစ်ကထက်စာရင် ကိုမိုးမြင့်ခြံက ဒီနှစ် ပိုတိုးတက်လာတယ်နော်"

"အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ နီလာရဲ့ ကျေးဇူးတွေလည်း ပါပါတယ်"

"မိတ်ဆွေရင်းတွေ ကြားမှာ ကျေးဇူးဆိုတဲ့ စကား မရှိသင့်ပါဘူး"

"နီလာ့ကို ကိုယ်အိမ်မှာ ထမင်းဖိတ်ကျွေးချင်တယ်ကွာ ..."

"တော်ပါပြီ ကိုမိုးမြင့်ရယ်၊ ရှင့်အိမ်ကို မလာပါရစေနဲ့ "

"ဘာလဲ၊ တင့်တင့်ကြောင့်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ သူနဲ့ နီနီ ဘယ်လိုမှ မျက်နှာချင်းဆိုင် မရဘူး"

"အေးဗျာ ... တင့်တင့်က သူလုပ်ချင်တာ ဇွတ်လုပ်တဲ့ မိန်းကလေး"

မိုးမြင့်က နာရီဝက်ကျော်ကျော်ခန့် နီလာနှင့် စကားပြောပြီး ပြန်သွားသည်။ ။

နီလာလည်း မိုးမြင့်ပြန်မှ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ပြီး နံနက်စာ ထမင်းကို စားသည်။ ။ ပြီးတော့ ... ခြံထဲသို့ ပြန်ဆင်းသည်။ ။ နွားမကြီးက သားကျခါနီးနေလေပြီ။

နေ့လယ်ဘက်တွင် နွားမကြီးမှ သားကျလေပြီ။ မျှော်လင့်ကြီးစွာ

စောင့်စားနေရသော နီလာ့အတွက် ဝမ်းသာစရာ နွားမလေး ပေါက်
သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

ချစ်စရာ နွားဖြူလေးကို ကြည့်ပြီး နီလာရော ခြံအလုပ်သမားတွေပါ
ဝိုင်းဝိုင်းလည်ပြီး ပျော် ရွှင်နေကြသည်။ ။

"အန်တီလေး ..."

နီလာတို့ အုပ်စုနားသို့ ကလေးသုံးယောက် ရောက်လာသည်။ ။

"ဟယ် ... စိုးတို့ ပါလား"

"အန်တီလေး ... နွားလေး မွေးတာ ကြည့်ချင်တယ်"

" လာလေ ... တိုး၊ ဒီမှာ လာကြည့်"

ကလေးသုံးယောက် အတင်းရှေ့သို့ တိုးလာသည်။ ။

"ဟာ ... နွားလေးက ချစ်စရာလေး"

နွားပေါက်လေးကို ကြည့်ပြီး ကလေးတွေက မျက်လုံးတောက်တောက်
လေးနှင့် ချစ်စရာ ဟန်လေးတွေနှင့် ပြောသည်။ ။ ရွှင်မြူးနေသော က
လေးတွေကို ကြည့်ပြီး နီလာ့ထံသို့ အပျော်များ ကူးစက်သွားသည်။ ။

"ဟယ် ... နွားလေးကို ချစ်လိုက်တာ"

နွားပေါက်လေးနားမှာ ဆောင့်ကြောင့်လေးထိုင်ပြီး ကျောပွတ်၊ ခေါ
င်းပွတ်နှင့် လုပ်နေသည်။ ။ စိုးက သူမ၏ ဂါဝန်ကလေးကို သိမ်းပြီး
ထိုင်ကြည့်ရင်းမှ နွားလေး၏ ဗိုက်မွှေးလေးတွေကို ပွတ်သပ်ရင်း ပြော
သည်။ ။ စိုးရဲ့ လှုပ်ရှားဟန်ကို နီလာက ခါးတစ်ဖက်ထောက် ခြေလေး
ကား ရပ်ရင်းက အပြုံးဖြင့် မမှီတ်မသုန် ကြည့်နေသည်။ ။

"စိုး ဒီနွားမလေးကို လိုချင်လား"

စိုးက မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးနှင့် နီလာကို မော့ကြည့်သည်။ ။

"လိုချင်တာပေါ့၊ အန်တီလေးရဲ့ "

"ဒါဆို နွားလေး နို့ပြတ်ရင် စိုးကို ပေးမယ်၊ ကောင်းကောင်း ကြည့်ရမှာ နော်"

"ဟယ် ... တကယ်လား အန်တီလေး"

မျက်နှာဝင်းဝင်းလေးနှင့် စိုးက မော့ကြည့်ပြီး မေးသည်။ ။

"တကယ်မေးမှာ ပေါ့"

"ဟာ ... ဝမ်းသာလိုက်တာ အန်တီလေးရယ်"

စိုးက ထိုင်နေရာမှ ပြေးထပြီး နီလာ၏ ခါးကိုဖက်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။ ။ နီလာကလည်း စိုး၏ ကိုယ်လေးကို ပြန်ဖက်ထားသည်။ ။

သည် ကလေးတွေအပေါ် နီလာ သံယောဇဉ်ငြိတွယ်နေပါပြီ။ မမြင်ရသော သံယောဇဉ် ကြိုးမျှင်တွေက နီလာ၏ နှလုံးသားကို တစ်ပတ်ပြီး တစ်ပတ် ရစ်နှောင်တုပ်ခိုင်စေပါပြီ။

ဘယ်ဘဝက ရေစက်ကြောင့်မှန်း မသိ။ သည် ကလေးတွေကို နီလာက သွေးသားရင်းလို ချစ်ခင်တွယ်တာ နေပါသည်။ ။

"ဒါနဲ့ စိုး၊ နွားမလေးကို နာမည် မပေးရသေးဘူး၊ စိုး ပေးမလား"

"စိုးက နာမည်ပေးရမယ် ဟုတ်လား"

စိုးက မျက်နှာဝင်းဝင်းလေးနှင့် မော့ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာအားရမေးသည်။ ။

"စဉ်းစားလေ ဘယ်လိုခေါ်မလဲ"

"ခဏလေးနော် အန်တီလေး၊ စိုး စဉ်းစားဦးမယ်"

စိုးက လူကြီးလေးလို ဟန်ပါပါ မျက်မှောင်လေးကုတ်ပြီး စဉ်းစားတဲ့ အိုက်တင်တွေ ထုတ်နေသည်။ ။

နီလာက ပြုံးစေနှင့် စိုးရဲ့ မျက်နှာလေးကို ကြည့်နေသည်။ ။

"ဟာ ... ဟုတ်ပြီ၊ အန်တီလေး၊ သူ့ကို ဖြူမလို့ ပေးရင် ကောင်းမလား"

"အင်း ... ဖြူမ ဟုတ်လား၊ မဆိုးပါဘူး ကောင်းသားပဲ"

"ဟိတ် ... ချူမ"

မိုးက ချက်ချင်းပင် နွားမလေး၏ ခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပြီး ဖြူမဟု ခေါ်လိုက်သည်။ ။

"ကဲ ... ဒါဆို အခုချိန်က စပြီး၊ စိုးရဲ့ ဖြူမလေးကို စိုးပိုင်သွားပြီနော်၊ သူ့ကို နို့စားနွားမကြီး ဖြစ်တဲ့ အထိ စိုးက ကြည့်ရတော့မှာ "

"ကြည့်မှာ ပေါ့၊ အန်တီလေးရာ၊ စိုးလည်း ခုလို အကောင်တွေမွေးတာ ဝါသနာ ပါပါတယ်"

စိုးရဲ့ ခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်ပြီး၊ နီလာက အားပါးတရ ရယ်လိုက်သည်။ ။

"ကဲ ... နွားလေးပေါက်လို့ ဒီနေ့ စိုးက နာမည်ပေးလို့ အန်တီလေးက သားတို့ သမီးတို့ ကို မုန့်ကျွေးမယ်"

"ဟား ... ဒါမှ အန်တီလေးကွ"

တိုးနှင့်မိုးက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ထခုန်ကြသည်။ ။ ကလေးတွေနှင့်အတူ နီလာက အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ။

"သုန်သုန်ရေ၊ ဒီမှာ သုန်သုန်ရဲ့ ဟာလဝါကို အားပေးမယ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရောက်နေပြီ"

ဒေါ်မယ်သုန်က မီးဖိုထဲက သွက်သွက်ကြီး ထွက်လာသည်။ ။

"ဟယ် ... သားတို့ သမီးတို့ လာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ကြီးကြီးသုန်က ဒီနေ့ ရွှေချိုဟာလဝါ ထိုးတယ်၊ ကလေးတို့ ဆီတောင် လာပို့မလို့ လုပ်နေတာ"

"ရွှေချိုဟာလဝါဆိုတာ ဘာလဲ ကြီးကြီးသုန်"

တိုးက နားမလည်စွာနှင့် မေးသည်။ ။

"အတုံးလိုက်မဟုတ်တဲ့ ဆန္ဒမ်းမကင်းပေါ့ဟ"

စိုးက လူတတ်လုပ်ပြီး ဝင်ဖြေသည်။ ။

"အေး ... ဟုတ်တယ်၊ စိုးပြောတာ သိပ်မှန်တယ်"

ဒေါ်မယ်သုန်က သဘောကျစွာ ရယ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကဲ ... စားပွဲမှာ ထိုင်ကြ၊ ကြီးကြီးသုန်က ဟာလဝါရယ် မာတိုဗာရယ် တိုက်မယ်"

"ဟား ... ဟား ... ကျော်စရာကြီး"

မိုး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။ ။ နီလာက ကလေးတွေနှင့်အတူ နေ့လယ်စာကို စားသည်။ ။ စပျစ်သီးခြောက်၊ သီဟိုဠေနိုင်ငံချင်း ထောပတ်နဲ့မွှေးမွှေးနှင့် ဟာလဝါကို ကလေးတွေက နှစ်သက်ကြသည်။ ။

သူတို့ လေးတွေ အားပါးတရ စားတာကြည့်ပြီး ဒေါ်မယ်သုန်ရော နီလာ၏ ရင်မှာ ပါ ကြည့်နူး ရပါသည်။ ။

"သိပ်ကောင်းတာပဲနော်၊ ဦးဦးဖေဖေဆို ကြိုက်မှာ "

တိုးက အစားကောင်းစားရတော့ ရဲသွေးကို သတိရပြီး ပြောသည်။ ။

"ဟဲ့ ... တိုး"

စိုးက တိုးကို လှမ်းမာန်လိုက်သည်။ ။ တိုး ခုလိုပြောတာကို စိုးက မကြိုက်။ နီလာတို့ ကို အားနာ၍ ဟန့်တားလိုက်ခြင်းပါ။ ဒါကို ဒေါ်မယ် သုန်ရော နီလာပါ သိသည်။ ။ အရွယ်နှင့်မလိုက် ထိန်းချုပ်ပြီး လူကြီးဆန် နေရသော စိုးကို သနားမိကြသည်။ ။

"တိုးက ဦးဦးဖေဖေကို ကျွေးချင်လို့ လား"

စိုး၏ မျက်နှာကို တိုးက မျက်လုံးလေးနှင့် လှန်ကြည့်သည်။ ။ စိုးက မျက်နှာထား တင်းတင်းလေးနှင့် တိုးကို ကြည့်နေသည်။ ။ နီလာက သူတို့ ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးမိသွားသည်။ ။

"ဟို ... မကျွေးချင်ပါဘူး အန်တီလေး"

အသံတိုးတိုးလေးနှင့် တိုးက ပြန်ပြောသည်။ ။

"အန်တီလေးတို့ အိမ်မှာ အများကြီးရှိတယ် ပြန်တော့ ယူသွားနော်"

"နေပါစေ ... အန်တီလေး"

"စိုးရယ် ... အားမနာပါနဲ့ ၊ ယူသွားနော် ကလေး"

ဒေါ်မယ်သုန်က သိတတ်နားလည်လွန်းသော စိုးရဲ့ ပခုံးလေးကို ဖက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။

စားသောက်ပြီး နီလာ ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ။ ကလေးတွေက ဒေါ်မယ်သုန်နှင့် အဖွဲ့ကျပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

ညနေရောက်မှ ကလေးတွေ ပြန်သွားသည်။ ။ မပြန်ခင် နီလာအား

လာနုတ်ဆက်ကြသည်။ ။

"အန်တီလေး ... စိုးတို့ ပြန်မယ်နော်"

"အေး ... နောက်နေ့လည်း လာဦးနော်"

"ကာတွန်း ကြည့်မယ်"

မိုးက နီလာအား ပူဆာသည်။ ။

"အေး ... နောက်နေ့ကျရင် ပြမယ်နော် လာခဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

ချစ်စရာ မိုး၏ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို နီလာ ငုံ့နမ်းလိုက်သည်။ ။

စိုးက ဒေါ်မယ်သုန်ပေးလိုက်သော မုန့်ဘူးကို သေချာစွာ ယူသွားသည်။ ။ အိမ်သို့ရောက်တော့ တင့်တင့်ကိုပါ ရဲသွေးနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းမှာ တွေ့ရသည်။ ။

"ဟော ... ပြန်လာကြပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

တင့်တင့်က မျက်နှာကို အချိုသာဆုံး အနေအထားနှင့် ကလေးတွေကို ကြည့်ပြီး မေးသည်။ ။

"ဦးဦးဖေဖေအတွက် ကြီးကြီးသုန်က မုန့်ပေးလိုက်တယ်"

"ဘာတွေလဲကွ"

"ဟာလဝါ"

ရဲသွေးက မုန့်ဘူးကို လှမ်းယူပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"သိပ်ကောင်းတာပဲ ဦးဦးဖေဖေရာ"

မိုးက ရဲသွေးကို လှမ်းပြောသည်။ ။

"တိုး စားနေရင်းနဲ့ ဦးဦးဖေဖေကို ကျွေးချင်လိုက်တာသိလား၊ ဒါနဲ့ ကြီးကြီးသုန်က ထည့်ပေးလိုက်တယ်"

"အို ... တိုးကလည်း ဒါမျိုး ဒေါ်လေးတင့်လည်း လုပ်တတ်ပါတယ်၊ ဘာလို့ တောင်းလာရလဲ၊ နောက်နေ့ ဒေါ်လေးတင့် လုပ်ပေးမှာ ပေါ့"

မလိုတမာစိတ်များက တင့်တင့်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ အထင်းသား ပေါ်နေသည်။ ။

"အန်တီလေးက စိုးကို ဒီနေ့ပေါက်တဲ့ နွားမလေးပေးမယ်တဲ့ "

"ဟင် ... ဟုတ်လား"

ရဲသွေးက မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဟုတ်တယ် နို့ပြတ်ရင် ပေးမယ်၊ အဲဒီနွားမလေးကို နာမည်ပေးခိုင်းလို့ စိုးက ဖြူမလို့ ပေးခဲ့တယ်"

တင့်တင့်ရဲ့ မျက်နှာက လငပုပ်ဖမ်းခံလိုက်ရသလို ညိုမည်းသွားသည်။ ။

"ဒီလောက် စီးပွားရေးသောင်းကျန်းတဲ့ မိန်းမက နွားတစ်ကောင် အလကားပေးတာ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး"

"အို ... ဒေါ်လေးတင့်ကလည်း အန်တီလေးက စိုးကို တကယ်ပေးတာပါ"

"ဟွန်း ... နီလာတို့ က ထွင်လိုက်ပြန်ပြီ၊ မိန်းမက မျက်နှာလို မျက်နှာရ လုပ်နေလိုက်တာ"

တင့်တင့်ရင်ထဲမှာ မနာလို မရှုဆိတ်စိတ်တွေနှင့် လွန်စွာ ခံခက်နေပါသည်။

"တကယ်ပေး မပေး နွားလေး နို့ပြတ်တော့ ကြည့်ဦးပေါ့ စိုးရဲ့ "

"တကယ်ပေးတာပါ ဒေါ်လေးတင့်ရ"

စိုးကလည်း ဇွတ်အတင်း ပြန်ပြောသည်။ သက်သက် အတိုက်အခံ လုပ်နေသော တင့်တင့်ကိုလည်း စိတ်ထဲ အရမ်းမုန်းသွားသည်။

စိုးတို့ ပြန်ရောက်ပြီး တစ်အောင့်သာနေပြီး တင့်တင့်က ပြန်သွားသည်။

"ဦးဦးဖေဖေရယ် ... စိုးလေး နွားလေးရလို့ ပျော်လိုက်တာ"

"စိုးရယ် ... ဦးဦးဖြင့် မယုံနိုင်လောက်အောင်ဘဲကွာ"

"စိုးကို အန်တီလေး တကယ်ပေးတာပါ၊ မယုံရင် မနက်ကျ ဦးဦးဖေဖေ သွားမေးကြည့်လေ"

"အေးပါကွာ၊ တကယ်ပေးတယ်ဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့"

"အန်တီလေးကို စိုး သိပ်ချစ်တယ် သိလား"

ရဲသွေးက မျက်နှာကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

"ဪ ... စိုးလေးရယ် ... ဦးဦးလေး ပါးစပ်က သမီးလို ဖွင့်ပြောချင် လိုက်တာ ..."

နီလာရယ်၊ မင်းလေးကို တို့ သိပ်ချစ်တယ်ကွာ ...

ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ နီလာကို ကိုယ်ချစ်တယ်လို့ အော်ပြောလို က်ချင်တာကွာ"

"ဦးဦးဖေဖေ မုန့်စားလိုက်ဦးလေ"

"ထမင်းစားပြီးမှ စားမယ်နော်"

ထိုည ကလေးတွေ အိပ်သွားသော်လည်း ရဲသွေးက အိပ်မပျော်နိုင် သေးပါ။ ချစ်ရလွန်းသူ နီလာ၏ အကြောင်းတွေကိုသာ ထပ်တလဲလဲ တွေးနေမိသည်။ ။ ရက်ရောလွန်းသော နီလာကို သူ ဘယ်လို နားလည်ရ မှန်း မသိတော့ပါ။

"ဪ ... ကလေးတွေကို သူ သိပ်ချစ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့ "

ညဉ့်နက်မှ ရဲသွေး အိပ်ပျော်လေတော့သည်။ ။

ဖြူမဆိုသော နွားမလေးကို သူမ ပိုင်သွားပြီဆိုတာ သိပြီးကတည်းက စိုး နေ့တိုင်းလိုလို ပျဉ်းမမြိုင်သို့ ရောက်လာတတ်သည်။ ဖြူမကို နေ့တိုင်းလာကြည့်သည်။ ဖြူမနားမှာ အကြာကြီး နေပြီးမှ ပြန်သည်။ ။

ယခုတလော ကလေးသုံးယောက်လုံး ပျဉ်းမမြိုင်မှာ တစ်နေ့လုံးလိုလို နေကြသည်။ ဒေါ်မယ်သုန်ကလည်း မငြူစူပါ။ ကလေးများ ကြိုက်တတ်ရာကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ပြုတ်ပေးသည်။ ။ ကျွေးသည်။ ။

ရဲသွေးက အားနာ၍ ကလေးများကို နေ့တိုင်း မသွားရန် ပြောသော်လည်း ဒေါ်မယ်သုန် ကိုယ်တိုင်က ရဲသွေးဆီက ခွင့်တောင်းပြီး ခေါ်သဖြင့် ရဲသွေးက ကလေးတွေကို လွှတ်လိုက်ရပါသည်။ ။

အမှန်တော့ ကလေးတွေ ပျဉ်းမမြိုင်ကို သွားနေခြင်းသည် သူ့အတွက် တာဝန်ကို ပေါ့ပါးစေတာတော့ အမှန်ပါ။ ကလေးတွေလည်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စားသောက်ပြီး၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရတော့ ပျဉ်းမမြိုင်မှာ ပျော်တာ မထူးဆန်းပါ။

နီလာက ခြံထဲက ထွက် လာပြီး နံနက်စာထမင်း ကလေးတွေနှင့် အတူတူ စားသည်။ ။ ထမင်းဝိုင်း ကလေးတွေက စိုပြည်နေသည်။ ။ နီလာ၏ ရင်ထဲမှာ ကလေးတွေနှင့် လွန်စွာမှ ကြည်နူးမိပါသည်။ ။

သူမရဲ့ ခြောက်သွေးနေသော ဘဝထဲသို့ ကလေးသုံးယောက် ရောက်

လာခြင်းက သာယာ စိုပြည်ဖို့ ဖြစ်နေပါသည်။ ။

"မိုး ... အန်တီလေးနဲ့ နေရတာ ပျော်ရဲ့ လား ဟင်"

"ကျော်ဒယ်"

"တိုးလည်း ပျော်တယ် အန်တီလေး"

တိုးက မမေးရဘဲနှင့် ဝင်ပြောသည်။ ။

"ဒါဆို အန်တီလေးနဲ့ လာနေကြပေါ့"

"တိုးတို့ က အန်တီလေးနဲ့ လာနေတော့ ဦးဦးဖေဖေတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ ပေါ့"

စိုးက လူကြီးဂိုက်လေးဖမ်းပြီး ပြောသည်။ ။

"သူက စိုးတို့ တာဝန်မရှိတော့ ပိုပြီးအားပြီး ခြံအလုပ်ကို ပိုလုပ်နိုင်မှာ ပေါ့"

"ဒါပေမဲ့ ... ဦးဦးဖေဖေ တစ်ယောက်တည်း သနားပါတယ်"

တိုးက မျက်နှာငယ်ငယ်လေးနှင့် ပြောသည်။ ။

"ဦးဦးဖေဖေကိုပါ ထော်ထားရိုက်ပါရား"

မိုးက လူတတ်လုပ်ပြီး ဝင်ပြောသည်။ ။ ဘာမှ မသိနားမလည်သော ကလေး၏ စကားကြောင့် နီလာရဲ့ မျက်နှာလေး ရဲသွားသည်။ ။

"အန်တီလေးရယ်၊ ဦးဦးဖေဖေကိုကျတော့ အန်တီလေးက ခေါ်မထားချင်ဘူးလား"

တိုးကပါ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မေးသည်။ ။ နီလာ ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိအောင် အကျပ်ရိုက် နေသည်။ ။ ဒေါ်မယ်သုန်က မျက်နှာကြီးပြုံးပြုံး

နှင့် နီလာ့ကို ကြည့်နေသည်။ ။

"ဘာပြုံးတာလဲ သုန်သုန်"

နီလာက ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ဒေါ်မယ်သုန်အား မေးလိုက်သည်။ ။

"ကလေးတွေကို သဘောကျလို့ ပါအေ"

"ပြောလေ အန်တီလေး၊ ဦးဦးဖေဖေကို ခေါ်ထားမှာ လားလို့ "

နီလာက သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ ချလိုက်သည်။ ။

"သားတို့ ဦးဦးဖေဖေက ကလေးမှ မဟုတ်တာ၊ သူများ အိမ်မှာ ဘယ်နေမှာ လဲကွယ်"

"နေအောင် တိုးတို့ ပြောပေးမယ်လေ"

နီလာ အကြံအိုက်နေသည်။ ။ ကလေးတွေရဲ့ မေးခွန်းက ချောင်ပိတ်မိနေသလိုမို့ ထွက်ပေါက် ရှာရတော့သည်။ ။

"ဟော ... မိုး ကာတွန်းကား ကြည့်မယ်ဆို၊ ထမင်းစားပြီး အန်တီလေး ပြမယ်"

"နောက်တထု ကားတွန်းရား"

"အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ကာတွန်းကား အသစ်တစ်ခု ထပ်ဝယ်ထားတယ်"

"ဟား ... ကျော်ရိုက်တာ"

မိုးက လက်ထဲက ဇွန်းပန်းကန်ထဲကိုချလိုက်ပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။ ။

ကလေးတွေကို ကာတွန်းကားကို ဖွင့်ပြပြီး ခြံထဲသို့ နီလာက ပြန်ဆ

င်းခဲ့သည်။ ။ တိုးမေးသော မေးခွန်းတွေကြောင့် နီလာ၏ ရင်မှာ လှိုင်းပြေ
ပြေလေး ထန်ခဲ့ရလေသည်။ ။

ရဲသွေးရဲ့ ချောမွေ့ခန့်ညားသော ရုပ်သွင်က လှစ်ခနဲ သူမရဲ့ မျက်ဝန်း
ထဲက လျှပ်တစ်ပြက် ထင်သွားသည်။ ။ မလိုအပ်သော မြင်ကွင်းဟု နီလာ
က သတ်မှတ်ပြီး ရဲသွေးရဲ့ ပုံရိပ်ကို မျက်ဝန်းထဲက မောင်းထုတ်ပစ်လို
က်သည်။ ။

ချွေးတွေက ဒီးဒီးကျအောင်ပင် အလုပ်တွေကို တအားလုပ်ပစ်ရင်း
အတွေးတွေကို မောင်းထုတ်လိုက်သည်။ ။

အလုပ်တွေမှာ စိတ်အာရုံက နစ်မြုပ်သွားတော့ နီလာ၏ အတွေးထဲ
မှာ ကလေးတွေလည်း မရှိ တော့ပြီ။ ရဲသွေးလည်း မရှိတော့ပြီ။

သူစိမ်းယောက်ျားအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုဆိုတာ သူမနှင့် မသက်ဆိုင်
သော ကိစ္စဟု နီလာက မှတ်ယူထားသည်။ ။ ရဲသွေးအပေါ်မှာ မကြာခဏ
အတွေးတွေ ရောက်ရောက်သွားသဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မိမိ လွန်စွာမှ ပဲ မ
ကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။ ။

"အန်တီလေး ..."

ဝက်စာပုံးကို ဆွဲမနေသော နီလာက နောက်နားမှ ခေါ်သံကြောင့် လှ
ည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဟော ... ကြည့်ပြီးကြပြီလား"

"ကြည့်ပြီးပြီ"

"အန်တီလေး ... စိုး ဖြူမကို အစာကျွေးချင်တယ်"

"ဖြူမက နို့ပဲ သောက်တတ်သေးတာ စိုးရဲ့ "

"ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဖြူမမေမေကို စိုး ကျွေးမယ်"

"ဪ ... အေးအေး ကျွေးရမယ်"

နွားမကြီးကို အစာကျွေးရန် နီလာက လုပ်ပေးလိုက်သည်။ စိုးက လုပ်ချင်တာ လုပ်ရ၍ လွန်စွာကျေနပ်နေသည်။ စိုး၏ လှုပ်ရှားဟန်လေးကို ကြည့်ပြီး နီလာက သဘောကျနေသည်။ တိုးနှင့် မိုးကလည်း စိုးလုပ်တာကို သွားဖြလေးတွေနှင့် ကြည့်နေသည်။

"တိုးလည်း ကျွေးမယ် မစိုး"

"မိုးရဲ့ ကျွေးမယ်"

စိုးလုပ်တာကို လိုက်လုပ်ကြသည်။ သူတို့ လေးတွေ ကျေနပ်အောင် နီလာကလည်း ပေးကျွေး လိုက်သည်။

"အန်တီလေး စိုးတို့ ပြန်မယ်"

သူတို့ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်လို့ ဝတော့ ပြန်တော့မည်ဟု ဆိုကြသည်။

"အေး ... ကောင်းပြီ၊ မနက်ဖြန် လာခဲ့ဦးနော်"

"အန်တီလေးက စိုးတို့ ကိုပဲ ခေါ်တယ်၊ စိုးတို့ အိမ်ကိုတော့ အန်တီလေး ဘယ်တော့မှ မလာဘူး"

စိုးက မျက်နှာထား စုစုလေးနှင့် ပြောသည်။

"နောက်တော့ လာမှာ ပေါ့ကွယ်"

"ဟင့်အင်း ... ထု ရိုက်ခဲ့ရမယ်"

မိုးက ခြေလေးဆောင့်ပြီး ပြောသည်။ မိုးရဲ့ ကိုယ်လေးကို စွေခနဲ နီလာက ကောက်ချိုလိုက် သည်။

"နောက်တော့ လာမှာ ပေါ့ မိုးရယ်"

မိုးရဲ့ ပါးပြင်လေးကို နမ်းရှိုက်ပြီး နီလာက ချော့လိုက်သည်။ ။ ဂျီတို
က်နေသော မိုးကို မနည်းကြီးချော့ပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ရသည်။ ။

ကလေးတွေ ပြန်သွားပြီး နီလာက ခြံအလုပ်ကို လက်စသတ်ကာ အိ
မ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ။

ညစာ စားသောက်ပြီး နီလာက ခြံထဲသို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ပြန်သည်။ စားကျက်သို့ လွှတ်ထားသော နွားတွေ အကုန်ပြန်ရောက် မရောက် စစ်ဆေးသည်။ နွားတွေကို ထိန်းကျောင်းသော အလုပ်သမားများ ရှိသော်လည်း နီလာက လွတ်မထားပါ။ သူမကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်သည်။

ဒါကြောင့် အလုပ်သမားတွေကလည်း ကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခံပြီး တိကျသော နီလာ့အပေါ်မှာ လုံးဝ မခိုကပ်ရဲပါ။ လုပ်သလောက် အကျိုးခံစားရသည့် ဆုပေးဒဏ်ပေး စနစ်ကြောင့် နီလာရဲ့ လုပ်ငန်းက ပို၍ အောင်မြင်လာခြင်းပါ။

တစ်နေ့တာ ပင်ပန်းခဲ့သမျှကို ညကျမှ နီလာက အပန်းဖြေလိုက်ပါသည်။ တီဗွီဖွင့်ပြီး ကင့်ကော့ပေါ်မှာ ဇိမ်ကလေးနှင့် နှပ်နေလိုက်သည်။

ပျဉ်းမမြိုင်သို့ မိုးမြင့် ရောက်လာသည်။ သည် လိုပင် မကြာခဏ မိုးမြင့်က ရောက်ရောက်လာတတ်သည်။

"ဟော ... ကိုမိုးမြင့်၊ လာ ... ထိုင်"

နီလာရဲ့ ဘေးရှိ ကုလားထိုင်မှာ မိုးမြင့်က ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ချစ်ရလွန်းသူလေး၏ မျက်နှာ ပြောင်ပြောင် ချောချောမွေ့မွေ့လေးကို ချစ်ရည်လူးသော အကြည့်တွေဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

"ကိုမိုးမြင့် ထမင်း စားပြီးပြီလား"

"ပြီးပြီ ... တိစွဲကြည့်ချင်လို့ လာခဲ့တာ"

ဒေါ်မယ်သုန်က သူတို့ အနားမှ ထခဲ့ပြီး မိုးမြင့်အတွက် ကော်ဖီနှင့်မှုန့်ကို သွား၍ စီစဉ်လေသည်။

"နီလာ ..."

"ဘာလဲ ကိုမိုးမြင့်"

နီလာက ဘေးမှာ ထိုင်နေသော မိုးမြင့်ကို ခေါင်းငဲ့ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

"နီလာရယ် ... ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့ လက်ထပ်မှာ လဲ"

"အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း"

မိုးမြင့်ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး နီလာ ရယ်လိုက်သည်။ မိုးမြင့်ကို နီလာ ခင်လွန်း၍ ယခုလောက် သည်းခံနိုင်ခြင်းပါ။ မိုးမြင့်နေရာမှာ တခြားလူသာဆို၊ နီလာက ပစ်ထိုးလိုက်မှာ မလွဲ သေချာလှသည်။

"ကိုယ့်ကို မသနားဘူးလား နီလာ"

"ကိုမိုးမြင့်ရယ်၊ နီနီတို့ ရဲ့ ဆက်ဆံမှုကို ခင်မင်တဲ့ အတိုင်းအတာမှာ ပဲ ရပ်ထားလိုက်ပါလား ဟင်"

"ကိုယ့်ရင်ထဲက သိပ်ချစ်နေတာကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ"

"နီနီကလဲ ကိုမိုးမြင့်ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုထက် ပိုပြီး မချစ်တတ်ဘူးလေ"

"အဲ့လောက်နဲ့ ကျေနပ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ပါကွာ"

"ကိုမိုးမြင့်ရယ် အဖြေကို သိနေရက်သားနဲ့ ဘာလို့ ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးကို ဖွင့်ဖွင့်နေရတာလဲ ဟင် ... မောပါတယ်"

"ကိုယ်ကတော့ ဇွဲမလျှော့ဘူး၊ နီလာ ပြန်ပြီး ချစ်မယ့်နေ့ကို စိတ်ရှည် ရှည်နဲ့ စောင့်နေမယ်"

"အဘိုးကြီးသာ ဖြစ်မယ်၊ လိုချင်တာရမှာ မဟုတ်ဘူး "

နီလာက မချီပြုံး ပြုံးပြီး မိုးမြင့်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးမြင့်ကို သူမ လွန်စွာ ခင်ပါသည်။ မိုးမြင့်သည် စိတ်ထားဖြူစင်ပြီး ပြည့်ဝသူတစ် ယောက်မို့ နီလာက သူမ၏ မိတ်ဆွေစာရင်းမှာ နံပါတ် တစ်ထားခဲ့ခြင်း ပါ။

"တိစ္ဆိကြည့်ဖို့ လာတာဆို၊ ဘယ်နှယ်ရည်းစားစကားပြောနေရတာ လဲ"

နီလာက မျက်နှာပြုံးပြုံးလေးနှင့် ပြောလိုက်တော့ မိုးမြင့် ဆက်ပြီး ရှေ့မတိုးရဲတော့ပါ။ နီလာ စိတ် ငြိုငြင်မှာ ကိုတော့ သူ လွန်စွာပဲ စိုးရိမ် လှပါသည်။

ထိုနေ့ည တိစ္ဆိအစီအစဉ်ပြီးမှ မိုးမြင့် ပြန်သွားသည်။ နီလာလည်း တံခါးတွေ ပိတ်ပြီး အိပ်ရာ သို့ ဝင်လေသည်။

ကလေးတွေ ခြံသို့ မရောက်လာသည် မှာ သုံးရက်ပင် ရှိသွားလေပြီ။

"နီနီရေ ... ကလေးတွေ ဘာလို့ မလာကြလဲ မသိဘူး"

"ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ပျောက်နေကြလဲ မသိဘူး"

"သုန်သုန်၊ လွမ်းတယ်ကွယ်"

"နီနီ ညနေကျရင် သွားကြည့်ဦးမယ်"

"အေးကွယ် သွားလိုက်ပါ၊ ဪ ... သုန်သုန် လုပ်ထားတဲ့ ပူတင်း ကလေးတွေအတွက် ယူသွားပါကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... သုန်သုန်"

နေ့လယ်ထမင်းစားသောက်ပြီး နီလာ ခြံထဲသို့ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ မတွေ့တာ သုံးရက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကလေးတွေကို နီလာ လွမ်းနေပါသည်။

ဘယ်အိမ်ကိုမှ သွားလေ့သွားထ မရှိသော နီလာ၊ ခုတော့ ကလေးတွေကြောင့် အိမ်လည်ဖို့ စိတ်ကူးမိသည်။

အထူးသဖြင့် ယောက်ျားပျိုရှိသော အိမ်ကို နီလာ မသွားပါ။ သွားလည်ရန်လည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့ ခြံအလုပ်နှင့် အားသည် ကို မရှိပါ။

ညနေ ခြံကိစ္စတွေ ပြီးတော့ ထမင်းစောစောစားပြီး နီလာ ပျဉ်းမမြိုင်ခြံမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်မယ်သုန်ရဲ့ အရသာရှိလှသော ပူတင်းဘူးလေးကို နီလာ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ရဲသွေးရဲ့ အိမ်သေးသေးလေးဆီသို့ နီလာရောက်ခဲ့ပါသည်။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ နီလာက ပွင့်နေသော တံခါးမှ ဝင်ခဲ့သည်။

"စိုးရေ ..."

တံခါးပေါက်အတွင်းဘက်ရောက်တော့ စိုးရဲ့ အမည်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ စိုးက အပြေး အလွှား အတွင်းခန်းမှ ထွက်လာသည်။

"ဟင် ... အန်တီလေး ..."

နီလာ့ကို မြင်တော့ စိုးက အံ့ဩသွားပုံရသည်။ မျက်လုံးလေးက

ဝိုင်းနေသည်။ ချောင်ကျ နေသော စိုးရဲ့ မျက်နှာလေးကို နီလာက ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

"စိုးရေ ... ဒီမှာ ကြီးကြီးသုန်က ပူတင်းပေးလိုက်တယ်၊ စိုးတို့ ဘာလို့ မလာလဲတဲ့ ၊ ကြီးကြီး သုန်က လွမ်းနေတယ်"

နီလာက စကားရှည်ကြီးကို ပြောပြီး စိုးရဲ့ ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

"တိုးရော၊ မိုးရော အရမ်း နေမကောင်းဘူး"

ဒီတော့မှ နီလာရဲ့ မျက်လုံးလေး ပြူးဝိုင်းသွားသည်။

"ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ခုကော ဘယ်လိုနေလဲ"

"အရမ်းဖျားနေတယ်"

"အန်တီလေး ကြည့်ချင်တယ်ကွယ်"

"လာပါ အန်တီလေး"

စိုးက နီလာရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး အတွင်းခန်းဆီသို့ ခေါ်ခဲ့သည်။ ခုတင်တစ်လုံးပေါ်မှာ တိုးရော မိုးရောကို တွေ့ရသည်။ ရဲသွေးက ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ နဖူးကို ရေပတ်ဝတ်နှင့် အုပ်ပေးနေသည်။

နီလာ အခန်းထဲ ဝင်လာတော့ ရဲသွေး အလွန်အံ့အားသင့်သွားသည်။ ။ လက်ထဲမှ အဝတ်ဖတ်က ဇလုံထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ပြီး နီလာ့ကို တအံ့တကြည့်နေသည်။

"ဟင် ... နီလာ"

"ကလေးတွေ မလာလို့ သုန်သုန်က မေးခိုင်းတာနဲ့ လာခဲ့တာ၊ ဒီရောက်မှ နေမကောင်းတာ သိရတယ်"

"ဪ ... လာပါ နီလာ"

အခန်းဝမှာ မဝံ့မရဲရပ်နေသော နီလာကို ရဲသွေးက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ။ ခုတင်နားဆီသို့ နီလာ လှမ်းခဲ့သည်။ ။ မျက်နှာလေးတွေ ရဲရဲတွတ်ပြီး အဖျားသွေးတော် တက်နေသော ကလေး နှစ်ယောက်ကို သနားစဖွယ်တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

တိုးနှင့်မိုးရဲ့ နဖူးတွေကို နီလာ စမ်းလိုက်သည်။ ။ ချစ်ချစ်တောက် ပူနေတာ တွေ့ရတော့ စိုးရိမ် သွားသည်။ ။

"ကလေး နှစ်ယောက်လုံး တအားဖျားနေတာပဲ"

"ဟုတ်တယ် နီလာရယ်၊ ဖျားတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ၊ ဒီနေ့ တအားပူတာပဲ"

ညှိုး၍ ပင်ပန်းနေသော ရဲသွေးကို တစ်ချက် နီလာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ ရဲသွေးက ချစ်ရ လွန်းသူလေးကို မျက်ဝန်းမှိုင်းမှိုင်းတွေနှင့် ကြည့်နေသည်။ ။

တိုးက နီလာရဲ့ အသံကြား၍ မျက်လုံးကို အားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်သည်။ ။

"အန်တီလေး"

"တိုးလေး၊ နေကောင်းဘူး ဟုတ်လား"

"ခေါင်းမူးတယ် အန်တီလေးရယ်"

တိုးက တိုးလျသောလေသံဖြင့် ပြောသည်။ ။

"ပေး ကိုရဲသွေး၊ နီနီ ရေပတ် အုပ်ပေးမယ်"

ရဲသွေးထံမှ ရေဇလုံကို ယူပြီး နီလာက ကလေးနှစ်ယောက်လုံးရဲ့ နဖူးပေါ် ရေပတ်ဝတ်ကို တင်ပေးသည်။ ။

"ကိုရဲသွေး၊ သူတို့ ကို ဆရာဝန်ပြုလား"

"မနေ့က ပြတယ် ..."

"ဒီနေ့ကော"

"ဒီနေ့အတွက် ဆေးပေးထားပါတယ်"

"အန်ကြည်ရေး"

မိုးထံမှ လေသံပျော့ပျော့လေးက ထွက်လာသည်။ နီလာကို မှေးစင်းသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် မိုးက ကြည့်နေသည်။
ကြီးမားသောအဖျားကြောင့် မိုးရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ရဲရဲတွတ်နီနေသည်။

"မိုးလေး နေမကောင်းဘူးလားဟင်"

"ကောင်းဘူး ..."

"အန်တီလေး၊ သား နေကောင်းအောင် လုပ်ပေးမယ်နော် ..."

မိုးက ခေါင်းလေးညိတ်သည်။ ကလေးတွေအပေါ်မှာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းစွာ ဆက်ဆံပြီး ကြင်နာယုယစွာ ပြုစုသော နီလာကို ငေးကြည့်ရင်း ရဲသွေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ချစ်စိတ်တွေ အရမ်း ယိုဖိတ် နေပါသည်။

ယောက်ျားတွေအပေါ်၊ သူ့အပေါ်မှာ တင်းမာမောက်မာသလောက် ကလေးတွေအပေါ်မှာ ချစ်တတ် ကြင်နာတတ်သော နီလာကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်နေသည်။

"အန်ကြည်ရေး၊ မိုးနားမှာ နေပါနော်"

"နေမှာ ပေါ့ ကလေးရယ်"

မိုးက နီလာရဲ့ လက်ကို လှမ်းဖက်လိုက်ပြီး မျက်လုံးလေးမှေးစင်းလျက်က ပြောသည်။

"ကိုရဲသွေး ထမင်းစားပြီးပြီလား"

"မစားရသေးပါဘူးဗျာ၊ သူတို့ ဖျားတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ထမင်း မေ့ ဟင်းမေ့ပါပဲ"

"နီနီ ရှိတုန်း သွား လိုက်လေ"

"နီလာ့ကို အားနာပါတယ်ဗျာ"

"အိုး ... သွား စားစမ်းပါ ရပါတယ်"

"လာ ... စိုး၊ ထမင်းစားရအောင်"

မျက်နှာလေး ညှိုးနေသော စိုးရဲ့ ပခုံးလေးကို ဖက်ပြီး သူတို့ အခန်း ထဲက ထွက်သွားသည်။ ။ နီလာက အခန်းထဲသို့ ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်သည်။ ။ ရှင်းလင်းသုတ်သင်မှုမရှိ၍ အခန်းက ပွနေသည်။ ။

"စိုးက အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အလုပ်လုပ်နေရတာ၊ လူကြီးတစ် ယောက်လို အိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ် ထိန်းသိမ်းနိုင်မှာ လဲ"

စိုးကို ကြင်နာ သနားစွာနှင့် နီလာက တွေးငေးနေပါသည်။ ။ ဘာမျှ သိပ်မကြာလိုက် ရဲသွေး အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ။ ထမင်းကို မြန်မြန်စားခဲ့ပုံ ပေါက်သည်။ ။

တိုးက အဖျားကျသော်လည်း မိုးက အဖျားသွေး မကျသေးပါ။ နီလာ စိတ်ပူလာသည်။ ။

"ကိုရဲသွေး၊ မိုးကို ဆရာဝန်ပြမှ ဖြစ်မယ်"

"အင်း ... ဒီတိုင်းဆို ပြမှ ဖြစ်မှာ "

"နီနီ အိမ်ပြန်ပြီး ကား ယူမယ်၊ ဆရာဝန်ကို တစ်ခါတည်း ပင့်ခဲ့မယ် ဟုတ်လား"

"မိုးကို ခေါ်သွားပြရင် ကောင်းမလား"

"ဟာ ... ကလေးက ဒီလောက်ဖြစ်နေတာ ဆရာဝန် အိမ်ပင့်မှ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

နီလာက စိတ်မရှည်သော လေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကဲ ... ကြာပါတယ်၊ ခုပဲ သွားမယ်"

နီလာက စိတ်မြန်လက်မြန်သမား မဟုတ်လား။ ချက်ချင်း ပျဉ်းမမြိုင်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ။ ဒေါ်မယ်သုန်အား အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ကားဖြင့် ဆရာဝန်ဆီ ထွက်ခဲ့သည်။ ။

ဆရာဝန်ကို ပင့်ပြီး ရဲသွေး၏ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ပြန်သည်။ ။ ဆရာဝန်က တိုးကိုလည်း စမ်း သပ်သည်။ ။ မိုးကိုလည်း စမ်းသပ်သည်။ ။ မိုးရဲ့ လက်မောင်းမှာ ပရက်ရှာကပ်(ပ)နှင့် ကြာကြာတိုင်းပြီး ဟက်(စ)တက် ခေါ် သွေးလွန်တုတ်ကွေးရောဂါ စမ်းသပ်ရှာဖွေမှုကို ပြုသည်။ ။

လက်ဖျံမှာ အနီစက်လေးတွေ အတော်များများ ပေါ်လာသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

"အင်း လက္ခဏာက သွေးလွန်တုတ်ကွေးလက္ခဏာ ပြနေတယ်၊ ကလေးက အန်လား"

"အန်ပါတယ် ဆရာ"

"ဘာရောင်လဲ"

"အညိုရောင်နည်းနည်းပါတယ်၊ တိုက်တဲ့ မာလ်တိုရီဗာ ပြန်အန်တာပါ"

"အင်း ညိုတဲ့ အစားအစာ ဘာမှ မကျွေးပါနဲ့ ၊ နို့လောက်ပဲ တိုက်ပါ။

နောက်ပြီး ဒီညသိပ် အရေးကြီးပါတယ်၊ ကလေးရဲ့ အရိပ်အခြည်ကို သေသေချာချာကြည့်ဖို့ လိုပါတယ်၊ လက်ဖျားခြေဖျားတွေ အေးပြီး၊ ကလေးက ဆတ်ခနဲ တွန့်ရင် တုန်ရင် ဆေးရုံကိုသာ အမြန်ဆုံး ခေါ်သွားပါ။

ရဲသွေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဆူဝေသွားသည်။

"အခု ဓာတ်ဆားရည်ကို များများ ဝင်အောင် တိုက်ပေးပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ကလေးအတွက် စိုးရိမ်ရပါသလား ခင်ဗျာ"

"အင်း ... သွေးလွန်တုပ်ကွေး တကယ်ဖြစ်တယ် ဆိုရင်တော့ ၊ သုံးရက်နဲ့ လေးရက်မှာ ရှော့(ခ) ဝင်ရင် စိုးရိမ်ရပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီည အထူး ဂရုစိုက်စေချင်ပါတယ်"

"ကလေးက အရမ်းနုံးခွေပြီး၊ ခြေဖျားလက်ဖျားအေးတာနဲ့ ဆေးရုံတင်လိုက်ရင်၊ ကလေး အတွက် စိတ်ချရပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

"အန်ကြည်ရေး၊ မိုးနားမှာ နေပါ၊ အန်ကြည်ရေး မပြန်ပါနဲ့ "

ဆရာဝန်အား လိုက်ပို့ရန် ဟန်ပြင်သော နီလာ့ကို မိုးက ငိုမဲ့မဲ့လေးနှင့် လှမ်းပြောသည်။

"အေးပါ သားရယ်၊ ဆရာကို ပို့ပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်နော်"

ဆရာဝန်အား ပြန်ပို့ပြီး ပျဉ်းမမြိုင်သို့ နီလာ တစ်ခေါက် ပြန်သည်။

"သုန်သုန်ရယ်၊ မိုးအခြေအနေက စိုးရိမ်ရတယ်၊ ညအချိန်မတော် ဆေးရုံတင်ရရင် ကိုရဲသွေးတော့ ဒုက္ခပဲ"

"အမယ်လေး၊ ဘာဖြစ်တာလဲကွယ်"

"သွေးလွန်တုပ်ကွေးလို့ ယူဆရတယ်တဲ့ "

"ဘုရား၊ ဘုရား၊ သွေးလွန်တုပ်ကွေးတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ၊ ပွေးတုတ် သားလေးဆုံးသွားတာ၊ အဲဒီရောဂါနဲ့ ကွယ်"

ဒေါ်မယ်သုန်က ရင်ဘတ်ကို ဖိပြီး မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် ပြော သည် ။

"ဟောလစ်(ခ)တစ်ဘူး ယူသွားမယ်၊ နောက်ပြီး ယိုးဒယားမုန့်ဘူးလဲ ပေးလိုက်ပါ သုန်သုန်"

"အေး ... ယူသွား ယူသွား"

"နီလာ ညစောင့်ပြီး ကလေးကို ကြည့်ပေးရင် ကောင်းမလား"

"ကောင်းသားပဲ၊ ကားရှိတော့ အချိန်မရွေး လိုအပ်ရင် ဆေးရုံသွားလို့ ရတာပေါ့"

"ဒါဆို ... နီနီ သွားမယ်"

"ကလေးကို သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ပါကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... သုန်သုန်"

နီလာက မိုးထံသို့ ကားကို ဒလကြမ်းပြန်ထွက်ခဲ့သည် ။

"အန်တီလေး ... ပြန် လာပြီ"

စိုးက တံခါးဝက လှမ်းကြိုသည် ။ နီလာက ချက်ချင်း ဟောလစ်(ခ) ကို ဖျော်၍ တိုးနှင့်မိုးအား ဆေးနှင့်တိုက်သည် ။

တိုးက မုန့်ရော၊ ဟောလစ်(ခ)ပါ သောက်ပြီး ဘာမှ မဖြစ်။ မိုးက အ န်သည် ။ နီလာရဲ့ ရင်ထဲ မိုးလေးအတွက် လွန်စွာ စိတ်ပူမိသွားသည် ။ ရဲ သွေးလည်း မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် ဖြစ်နေသည် ။

"ကိုရဲသွေး ဒီည ကလေးကို စောင့်ကြည့်မှ ဖြစ်မှာ "

"ကျွန်တော် မအိပ်ပါဘူးဗျာ ထိုင်စောင့်နေမှာ ပါ၊ သွေးလွန်တုတ်ကွေး မဖြစ်ပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းရမှာ ပဲ"

"နီနီလဲ မိုးကို စောင့်ပေးမှာ ပါ"

"ဘာပြောတယ် နီလာ"

မယုံနိုင်လောက်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ရဲသွေးက နီလာ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"နီလာ ဒီည ဒီမှာ နေပေးမယ် ... ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ညတွင်းချင်း တကယ်လို့ ဆေးရုံတင်ရမယ်ဆိုရင် ကားနဲ့ သွားမှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်လား"

"ဪ ... နီလာ အချစ်လေးရယ်၊ မင်းရဲ့ စေတနာတွေက ကြီးမား လိုက်တာကွယ်"

နီလာရဲ့ မျက်နှာကို ငေးငေးကြီး ကြည့်ပြီး ရဲသွေး အံ့ဩနေရပါသည်။ ။

"သုန်သုန်ကလဲ နေခိုင်းလို့ ပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နီလာရယ်"

ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကြီး ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ရဲသွေးက ပြောလိုက်သည်။ ။

တစ်ညလုံး နီလာရော ရဲသွေးပါ မအိပ်ကြပါ။ မိုးအား ရေပတ်ဝတ် တင်ပေး၊ ဓာတ်ဆားရည် တိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ။ တဖြည်းဖြည်း မိုးရဲ့ အဖျားသွေးက ကျလာသည်။ ။ ခြေဖျား လက်ဖျားတွေလည်း

နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလာသည်။ ။

"အင်း ... မိုးလေး အခြေအနေ ကောင်းနေပါပြီ ကိုရဲသွေး"

နီလာရဲ့ လှုပ်ရှားဟန်လေးကို ရဲသွေးက ခိုးခိုးကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ချစ်စိတ်တွေ တားဆီးမရအောင် ဖြစ်နေသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ခုလိုချိန်မှာ နီလာ့ကို ချစ်တဲ့ အကြောင်းပြောလိုက်လျှင် ရဲသွေးလောက် မိုက်ရိုင်း တဲ့ လူ ရှိဦးမှာ လား၊ နီလာရဲ့ စေတနာကို စော်ကားရာ ရောက်ပေးတော့မည်။

သည် လိုနှင့် တစ်မှေးမှ မအိပ်စက်လိုက်ရဘဲ၊ မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ရပါပြီ ။ နံနက်အရုဏ်ဦးလည်း ကျော်လို့ ခြောက်နာရီပင် ထိုးနေပြီ။

"ကဲ ... နီနီ ပြန်မယ် ကိုရဲသွေး၊ မိုးရဲ့ အခြေအနေလည်း စိတ်ချပြီ"

"ကျေးဇူးပါပဲ နီလာ"

အိပ်ပျော်နေသော စိုးနှင့်တိုးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး နီလာက ရဲသွေးအိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ ။ ခင်မောင်နှင့် အိမ်ဝမှာ တန်းတိုးသည်။ ။ မျက်လုံးကြီးကျွတ်ကျမတတ် ခင်မောင်က နီလာကို ကြည့်နေ သည်။ ။

နီလာ သူ့ကို တစ်ချက် ခပ်တည်တည်ကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ။ နီလာလည်း ထွက်သွားရော၊ ခင်မောင်က တစ်ဖက်ခြံရှိ တင့်တင့်ဆီသို့ သုတ်ခြေတင်လေတော့သည်။ ။

နီလာ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဒေါ်မယ်သုန်က အူလျားဖားလျား မေးသည်။ ။

"မိုးလေး ... ဘယ်လိုနေလဲ နီနီ၊ သုန်သုန်ဖြင့် စိတ်ပူပြီး တစ်ညလုံး ဖြောင့်အောင်တောင် မအိပ်နိုင်ဘူး"

"အင်း ... အခုတော့ စိတ်ချလောက်ရပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ အဖျားပြန် မတက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်"

"မောင်ရဲသွေးလဲ ဒုက္ခ၊ ကလေးတွေကို မကြည့်တတ် မရှုတတ်နဲ့ သူ့ခမျာ ဗျာများ ရတယ်ကွယ်"

"မိုးတို့ သုံးယောက်လုံး ခဏလောက် အိမ်ခေါ်ထားရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်"

"ရဲသွေးက ထားပါ့မလား"

"မေးကြည့်ရမှာ ပေါ့"

နီလာ ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်ပြီး မျက်နှာသစ်ရင်းနှင့် ရေပါ ချိုးလိုက်သည်။ ။ နှမ်းနယ်နေသမျှ လန်းဆန်းသွားရပါသည်။ ။

ပြီးတော့ ဒေါ်မယ်သုန်လုပ်ထားသော မုန့်ကို ယူပြီး ရဲသွေးတို့ အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ။ ရဲသွေးရော ကလေးတွေကိုပါ မုန့်ကျွေးပြီး သူမရဲ့ အကြံ

ကို ရဲသွေးအား ပြောပြလိုက်သည်။ ။

"မိုးလေးနေကောင်းတဲ့ အထိ ပျဉ်းမမြိုင်မှာ ကလေးသုံးယောက်ကို ခေါ်ထားချင်တယ် ကိုရဲသွေး"

"ခင်ဗျာ ..."

နီလာရဲ့ စကားကို မယုံနိုင်လောက်အောင် ရဲသွေး ဖြစ်သွားသည်။ ။

"သုန်သုန်က သူကြည့်ပေးချင်တယ်တဲ့ ၊ သူက ကလေးတွေကြည့်တဲ့ နေရာမှာ ကိုရဲသွေးထက် ပိုပြီး နားလည်ပါတယ်"

"နီလာရဲ့ စေတနာအပေါ်မှာ အခွင့်အရေးယူလွန်းသလို ဖြစ်နေပါ့မယ်"

"မိုးအတွက် နေကောင်းဖို့ က အဓိက မဟုတ်လား၊ ကိုရဲသွေး စဉ်းစားကြည့်လေ"

"မိုး ... အန်ကြည်လေးနဲ့ ရိုက်မယ်"

မိုးက ကြားပြီး လိုက်မယ်ဟု ပူဆာသည်။ ။ နောက်ဆုံး ရဲသွေးက နီလာရဲ့ အကြံကို သဘောတူလိုက်သည်။ ။

"ကဲ ... စိုး၊ အဝတ်အစားတွေ ထည့်ပြီး၊ အန်တီလေးနဲ့ လိုက်သွားကြနော်"

စိုးက သွက်သွက်လက်လက်လေး သူတို့ သုံးယောက်ရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ထုပ်ပိုးတော့သည်။ ။

ကလေးသုံးယောက်ကို ကားပေါ်တင်ပြီး နီလာ ပျဉ်းမမြိုင်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ။ ရဲသွေးက မိုးကို ကားရှေ့ခန်းမှာ ပဲ ပွေ့ချိုပြီး လိုက်ပါခဲ့သည်။ ။

ပျဉ်းမမြိုင်ရောက်တော့ ဒေါ်မယ်သုန် ပျာပျာသလဲ ကြိုဆိုသည်။ ။ က

လေးတွေကို ခုတင်တွေ ပြင်ပေး၊ အိပ်ရာခင်းပေးနှင့် ဒေါ်မယ်သုန်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုက သွက်လက်လွန်းနေသည်။ ။

"မောင်ရဲသွေး ကလေးတွေအတွက် စိတ်ချ၊ သုန်သုန် ကြည့်တတ်ပါတယ်"

"မင်းလည်း ကလေးတွေဆီ ညနေ အလုပ်အားတော့ လာကြည့်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ခြံမှာ လည်း ပစ်ထားလို့ မဖြစ်တော့ ကျွန်တော့်မှာ အရမ်းအခက်တွေ့နေတာ၊ ခုတော့ တော်တော်လေး အဆင်ပြေရပြီပေါ့"

"အေးကွယ် ... လုပ်စရာရှိတာ ဖြောင့်ဖြောင့်လုပ်၊ ဒီမှာ က ကားလည်း ရှိတော့ အရေးဆို ချက်ချင်းဆေးရုံသို့ ပြေးနိုင်ပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

ရဲသွေးက ကလေးတွေ ထားခဲ့ပြီး ပြန်သွားသည်။ ။ စိုးက ဒေါ်မယ်သုန်အား အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ကူညီနေသည်။ ။

ညက တစ်ညလုံး မအိပ်ရသော်လည်း နီလာ မှေးခွင့်လေးတောင် မရ ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ။ ခြံကို လှည့်ပတ်စစ်ဆေးပြီး အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။ ။

မိုးရဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်သည်။ ။ အဖျားကျပြီး တိုးနှင့် မိုး ခုတင်ပေါ်တွင် ဆော့ကစားနေကြသည်။ ။

"မိုးလေး နေကောင်းသွားပါပြီနော်"

"ကောင်းပြီ"

"ဒါပေမဲ့ အပြင်မထွက်ရဘူးနော်၊ ခုတင်ပေါ်မှာ ပဲ နေရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"နေကောင်းရင် ကာတွန်းကားပြမယ် သိလား၊ အသစ်တကား အန် တီလေး ဝယ်ထားတယ်"

"အန်ကြည်ရေးအိမ်က မိုးတို့ အိမ်ထက် ကောင်းတယ်နော် ..."

"ကောင်းတာပေါ့ မိုးရ၊ အကျယ်ကြီးပဲဟာ"

တိုးက ဝင်ပြောသည် ။ အတိုင်အဖောက်ညီသော ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကိုကြည်ပြီး နီလာက ပေါ့ပါးစွာ ရယ်လိုက်သည် ။

"ကဲ ... မိုးရော တိုးရော ဆေးသောက်မယ်"

ဒေါ်မယ်သုန်က လင်ပန်းတစ်ချပ်နှင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည် ။ စိုးက ဒေါ်မယ်သုန်ရဲ့ ဘေးက ပါလာသည် ။

ကလေးနှစ်ယောက်ကို နီလာက ဆေးတိုက်သည် ။ ပြီးတော့ သူမ ခြံထဲသို့ တစ်ခေါက် ပြန်ဆင်းခဲ့ပြန်သည် ။

နံနက်စာ စားသောက်ပြီး နီလာက ခဏမှိန်းလိုက်သည် ။ တစ်ညလုံး မအိပ်ရသဖြင့် နွမ်းနယ် နေသမျှကို အနားယူလိုက်သည် ။ နှစ်နာရီခန့်နားပြီး နီလာက ပြန်၍ အားအင်ပြည့်ဖြိုးလာသည် ။

နေ့လယ်စာ ကော်ဖီနှင့်မုန့် စားပြီး ခြံထဲသို့ ပြန်ဆင်းခဲ့သည် ။ နွားတွေ၊ ဝက်တွေကို အစာ ကျွေးတာ ကူလုပ်ပြီး နွားတွေသိမ်းနှင့် တဖြည်းဖြည်း နေမင်းကြီးကလည်း အနောက်ကျွန်းဆီသို့ ဝင်ရောက်ပုန်းကွယ်သွားပြီး ...။

အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သည် ။ ရေမိုးချိုးပြီး ကလေးများ ၏ အခန်းဆီသို့ ဝင်ခဲ့သည် ။

သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် စိုးရော လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်နေသော
တိုးနှင့် မိုးရောကို တွေ့ရသည်။ ။

"ဟိတ် ... တိုးနဲ့ မိုး နေကောင်းသွားပြီလားကွ"

"ကောင်းသွားပြီ"

"တောင်းတွားပြီ"

တိုးရော မိုးရော ပြိုင်တူ ဖြေကြသည်။ ။ သူတို့ နှစ်ဦးရဲ့ ဆံပင်လေး
တွေကို နီလာက ဆွဲဖွယ်လိုက်သည်။ ။

"ဟန်ကျလိုက်တာ ... ဒါမှ တိုးရော၊ မိုးရော၊ ခြံထဲဆင်းဆော့လို့
ရမှာ "

"အန်တီလေးတို့ က ဒီမှာ အမြဲနေရမှာ လား"

"တိုးက နေချင်လို့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

"နေချင် နေပေါ့ကွာ"

"ဒါပေမဲ့၊ ဦးဦးဖေဖေက ဟိုမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာ သ
နားပါတယ်"

"ဦးဦးဖေဖေကိုပါ ထော်ထားပါရား"

မိုးက ရဲသွေးကိုပါ ခေါ်ဖို့ မဲဆွယ်နေပြီ။ နီလာက မရှက်စဖူး
ရှက်သွားရတာ အမှန်ပါ။ ။

"မိုးတို့ ဦးဦးဖေဖေက ဒီမှာ မနေချင်ပါဘူးကွာ"

ထိုစကားစုကို နီလာပြောလိုက်စဉ် အခန်းဝသို့ရောက်နေသော ရဲ

သွေးက ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်သည်။ ။

"နီလာ၊ အချစ်ရယ် ... တို့ လည်း ဒီမှာ သိပ်နေချင်တာပေါ့ကွာ"

ရင်ထဲက လိုလိုလားလားကြီး ရဲသွေးက ပြောလိုက်သည်။ ။

"မိုး၊ ဆေးတွေ မှန်မှန်သောက်ရဲ့ လား"

"ကြီးကြီးသုန်က တိုက်ပါတယ် အန်တီလေး"

စိုးက ဝင်ဖြေသည်။ ။ စိုးရဲ့ သနပ်ခါးဖွေးဖွေးမျက်နှာလေးကို နီလာက ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"စိုးက သနပ်ခါးတွေနဲ့ လှလို့ ပလို့ "

"ကြီးကြီးသုန် လိမ်းပေးတာ"

တစ်ခါမှ မျက်နှာပေါ် သနပ်ခါးနှင့် မတွေ့ရဖူးသော စိုးကို ကျေနပ်ပြုံးတွေနှင့် နီလာက ကြည့် နေသည်။ ။ ရဲသွေးလည်း အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့လေပြီ။

"ဟာ ... ဦးဦးဖေဖေ"

တိုးက ရဲသွေးထံသို့ ပြေးပြီး သွားသည်။ ။ ရဲသွေးကို ဖက်လိုက်သည်။ ။

"မိုးလေး ... နေကောင်းသွားပြီလားကွ"

"တောင်းတွားပြီ"

မိုးက ရဲသွေးထံသို့ ပြေးလာရင်းနှင့် ပြောသည်။ ။ ကလေးသုံးယောက်လုံး ရဲသွေးနားမှာ ဝိုင်းနေသည်။ ။

"ဦးဦးဖေဖေ သားတို့ ဒီမှာ နေရတာ သိပ်ပျော်တာပဲ၊ ဗီဒီယိုလည်း"

ကြည့်ရတယ်၊ မုန့်တွေလည်း စားရတယ်၊ ကစားစရာတွေလည်း အများကြီး"

တိုးက အားပါးတရ ပြောသည် ။ ရဲသွေးက ပျော်ရွှင်နေသော ကလေးတွေကို ကြည့်ပြီး သူ့ထံသို့ အပျော်များ ကူးစက်လေသည် ။

နီလာ ငယ်ငယ်က ကစားခဲ့သော အရုပ်များကို ဒေါ်မယ်သုန်က ကောင်းစွာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့သဖြင့် ခုတိုင်အောင် အကောင်းကြီးတွေ ရှိပါသေးသည် ။

ကလေးတွေနှင့် ရဲသွေး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနိုင်အောင် နီလာက အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည် ။ ဒေါ်မယ်သုန်က ညစာ ထမင်းပွဲကို ပြင်ဆင်နေသည် ။

"သုန်သုန် ... ကလေးတွေအတွက် ဘာဟင်းတွေ ချက်ထားလဲ"

"ကြက်သားကြော်ရယ်၊ ခဲသီးကြော်ချက်ရယ်၊ ပုစွန်ကြော်ရယ်လေ၊ မိုးက ထမင်းစားလို့ မရသေးတော့ မိုးအတွက် ကြက်သားဆန်ပြုတ်"

"နီနီအတွက်ကော"

နီလာက ပြုံးစစ မျက်နှာလေးနှင့် ဒေါ်မယ်သုန်အား မေးသည် ။

"နီနီလဲ ကလေးပဲဟာ၊ သူတို့ ဟင်းနဲ့ တူတူပဲပေါ့"

"ဟား ... ဟား... ဟား"

နီလာက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီး ရယ်ချလိုက်ပါသည် ။ နီလာအား တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါ်မယ်သုန် က ကျီစယ်တတ်သည် ။ သူမကို သမီးရင်းလေးလို ချစ်ရှာသော ဒေါ်မယ်သုန်အပေါ် နီလာနဲ့ ဆိုးလည်း ဆိုးတတ်ပါသေးသည် ။

"နီနီအတွက် သုန်သုန် ဒီနေ့ ဘာဟင်းချက်ထားလဲ သိလား"

"ဟင့်အင်း ..."

"ချဉ်ချဉ်စပ်စပ် ကဏန်းဟင်းလေ"

"ဟင် ... တကယ် ချက်ထားတယ် ဟုတ်လား"

ဂဏန်းဟင်းကို ကုလားချက် ချက်တာ နီလာ ကြိုက်မှန်းသိ၍ ဒေါ်မယ်သုန်က တမင် ချက်ထားခြင်းပါ။

"နီနီတော့ ထမင်းစား မြိန်မှာ ပဲ၊ ဒါကြောင့် သုန်သုန်ကို ချစ်တာ"

"သုန်သုန်ကိုချည်း ချစ်မနေနဲ့ ၊ နောက်ထပ် ချစ်ရမယ့်လူလည်း ရှာဦး"

"ဟာ ... လာပြန်ပြီ ဒီစကား"

နီလာရဲ့ မျက်နှာလှလှလေးက ရှုံ့မဲ့သွားသည် ။

"ကဲ ... နီနီ ထမင်းပွဲ စောင့်ဦး ကလေးတွေကို သွားခေါ်ဦးမယ်"

ဒေါ်မယ်သုန်က ကလေးတွေဆီ ထွက်သွားသည် ။ နီလာက ထမင်းပိုင်းမှာ ထိုင်စောင့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည် ။

ကလေးတွေ ရောက်လာမှ ဒေါ်မယ်သုန် အလုပ်တွေ ပိုပြီး ပင်ပန်းနေမှန်း နီလာ သိပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်မယ်သုန်ကိုယ်တိုင်က ကလေးတွေကို ပြုစုရတာ ပင်ပန်းသည် လို့ မထင် လွန်စွာ ကျေနပ်နေလေသည် ။

အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ကူညီတတ်သော စိုးကိုလည်း ဒေါ်မယ်သုန်က ချီးကျူးနေသေးသည် ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ပျဉ်းမမြိုင်အိမ်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း လည်ပတ်နေရှာသော ဒေါ်မယ် သုန်မှာ ယခုလို က

လေးတွေ ရောက်လာတော့ သူမအတွက် အဖော်လည်း ရ၊ အဖွင်းလည်း ပြေသည် ပေါ့။

"နီနီရေ ကိုရဲသွေးကိုပါ ထမင်းစားခေါ်လိုက်တယ်၊ အားနာပြီး မစားဘူးဆိုလို့ အတင်း ခေါ်ရတယ်ကွယ်"

ကလေးသုံးယောက်ကို ခြံရံပြီး ရဲသွေးပါ ထမင်းစားပွဲဆီသို့ ရောက်လာသည်။

"စားသွားပါ ကိုရဲသွေး၊ နီနီတို့ အိမ်မှာ အမြဲ ပိုပြီး ချက်တတ်ပါတယ်"

ထမင်းစားချိန် ဧည့်သည် ရောက်လာလျှင် ထိုဧည့်သည် ကို ဒေါ်မယ် သုန်က အတင်း ထမင်း ကျွေးတတ်တာ သူမ၏ ဓလေ့ပါ။ ဒါကြောင့် အမြဲ ပိုချက်သည်။ ဧည့်သည် မလာလျှင် ထိုထမင်းပို ဟင်းပိုသည် ၊ ခြံထဲရှိ အလုပ်သမားတွေဆီသို့ ရောက်သွားမြဲပါ။

"နီလာတို့ ကို သိပ်အားနာတယ်ဗျာ၊ ကလေးတွေကို ကြည့်ပေးရုံတင် မကဘူး၊ ကျွန်တော်ကပါ ထမင်းဝင်စားတော့ အခွင့်အရေးယူလွန်းသလို ဖြစ်နေပြီ"

"အမယ်လေး မောင်ရဲသွေးရယ်၊ အားနာမနေနဲ့ စားမှာ စားစမ်းပါ"

"ကြီးကြီးသုန် ... ဦးဦးဖေဖေကို ထမင်းကျွေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

စိုးက လူကြီးလေးလိုပင် ဒေါ်မယ်သုန်အား ပြောလိုက်သည်။ စိုးကို ကြည့်ပြီး နီလာရော ဒေါ်မယ်သုန်ပါ ရယ်လိုက်မိကြသည်။

"ကလေးသုံးယောက်လုံးက မောင်ရဲသွေးကို သိပ်ချစ်တတ်၊ သိပ်သိတတ်ကြတာပဲနော်"

"ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်သုန်၊ သူတို့ မိဘတွေကိုယ်စား ကျွန်တော့်ကို စုပုံပြီး တွယ်တာနေတာပေါ့ ဗျာ"

"ကဲ ... မိုးလေးက ဒီနေ့ ဆန်ပြုတ်ပဲနော်၊ မနက်ဖြန်ကျမှ ထမင်းစား ရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

သည် လို ပြောစကား နားထောင်ပုံလေးတွေက ချစ်စရာမို့ ဒေါ်မယ် သုန်က ကလေးတွေအပေါ် အချစ်တိုးနေခြင်းပါ။

ရည်ရည်မွန်မွန်လေးတွေမို့ သူတို့ မိဘတွေ ကောင်းစွာ သွန်သင်ခဲ့ကြောင်းက ပေါ်လွင်နေ သည် ။

"မောင်ရဲသွေး ကဏန်းဟင်း ကြိုက်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ စားပါတယ်၊ ဒေါ်သုန်"

"ကြက်သားကြော်ရော၊ ပုစွန်ကြော်ပါ ရှိပါတယ်၊ ကြိုက်တာ စား နော်"

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ရဲသွေးက ကဏန်းကို မကြိုက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မြည်းစမ်းစားကြည့်တော့ လျှာကို လည်သွားသည် ။ ဒေါ်မယ်သုန်ရဲ့ လက်ရာက တကယ့်ကို ထိပ်တန်းပါပဲ။

ရဲသွေးက ထမင်းစားသောက်ပြီး တီဗွီပါ ကလေးတွေနှင့်ကြည့်ပြီး ကလေးတွေ အိပ်ရာဝင်မှ ပြန်ခဲ့သည် ။

ပျဉ်းမမြိုင်မှာ ကလေးတွေ တစ်ပတ်ခန့် ကြာနေပြီ။ ကလေးသုံး
ယောက်လုံး ကောင်းကောင်း စား ကောင်းကောင်း ပြုစုခံရတော့ စိုပြည်
ဝဖြိုးလာသည်။ ။

ကလေးတွေရှိသဖြင့် ရဲသွေးလည်း နေ့တိုင်း ပျဉ်းမမြိုင်သို့ ရောက်
လာသည်။ ။ ကလေးတွေ အိပ်မှ ပြန်သဖြင့် ညဉ့်မိုးချုပ်လေသည်။ ။

ရဲသွေးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို အမြဲလေ့လာနေသော တင့်တင့်က သည်
အဖြစ်တွေ အားလုံးကို စေ့စေ့ ငငကြီး သိနေပါသည်။ ။

ရဲသွေးရဲ့ အိမ်မှာ နီလာ တစ်ည အိပ်ခဲ့သည် ကိုပါ ခင်မောင့်ထံမှ
ကြားရသည်။ ။ တင့်တင့် မခံ မရပ်နိုင်အောင် ဒေါသပုန်ပွားနေသည်။ ။

နီလာကို မလိုလား အမှန်းပွားနေသော သူနှစ်ဦးဖြစ်သော ခင်မောင်
နှင့် တင့်တင့် ရပ်ထဲရွာထဲ သွားပုပ်လေလွင့် လျှောက်၍ အပုပ်ချလေ
တော့သည်။ ။

သည် သတင်းက မိုးမြင့်ရဲ့ နားထဲသို့ အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာ
စီးဝင်သွားသည်။ ။ မိုးမြင့် မခံမရပ် နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ ။ သတင်းယူ
လာသော ညီမကိုလည်း ဒေါသမျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေပါသည်။ ။

"တင့်တင့်နော်၊ နင် နီလာ့ကို မနာလိုတိုင်း လျှောက်ပြီး မဟုတ်တာ
တွေ မပြောနဲ့။ "

"အို ... ခင်မောင် ကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့တာပါ"

"ခင်မောင်ကရော အမှန်ပြောမယ်လို့ နင်ထင်လား၊ နီလာ့ကို သူ မလိုလားတာ မုန်းတာ နင် သိရက်သားနဲ့ "

"အစ်ကို မိုးကလေ နီလာ့ကို ထိရင် သိပ်နာတယ်"

"အေး ... နီလာက မိန်းမကောင်းမို့ သူ့ကို ထိရင် နာတယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ"

တင့်တင့်ရဲ့ မျက်နှာကြီးက စူပုပ်သွားသည် ။ မိုးမြင့်ကို မကျေမနပ်နှင့် မျက်စောင်းကြီး ပစ်ထိုး လိုက်သည် ။

"ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် အိမ်ကို သွားအိပ်ဝံ့တဲ့ မိန်းမကို အစ်ကို သိပ် အထင်ကြီးနေတယ် ဟုတ်လား"

"တော် ... တင့်တင့်"

မိုးမြင့်က ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အသံကြီးနှင့် တင့်တင့်ကို လှမ်းအော်ပစ် လိုက်သည် ။

"ဒီမှာ တင့်တင့်၊ အရပ်ထဲမှာ နီလာရဲ့ မဟုတ်တဲ့ သတင်းတွေ လျှောက်ပြောမယ် မကြံနဲ့ ၊ ငါ သိလို့ ကတော့ နင် အသေပဲ"

တင့်တင့်ကို ပစ်ပျက်ဟောက်ပြီး၊ မိုးမြင့်က ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် အိမ်က ထွက်ခဲ့သည် ။ မခံချင် စိတ်တွေ ရင်မှာ ဆူဝေနေပြီမို့၊ နီလာ့ဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည် ။

ခြံထဲမှာ အလုပ်များ နေသော နီလာ့ဆီသို့ လှမ်းခဲ့သည် ။ နီလာတစ်ယောက်တည်းမို့ သူ့အတွက် အဆင်ပြေသွားသည် ။ နီလာနှင့်သူ တစ်ဦးချင်းတွေ့ချင်နေသည် မဟုတ်လား။

"နီလာ ..."

"ဟော ... ကိုမိုးမြင့်ကြီး၊ စောစောစီးစီးပါလား"

"ဟုတ်တယ် နီလာ၊ မေးစရာရှိလို့ "

သုန်မှုန်နေသော မိုးမြင့်ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး နီလာစဉ်းစား မတတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ။

"ဘာများ လဲ ကိုမိုးမြင့်"

"နီလာ စိတ်မဆိုးနဲ့ နော်၊ ကိုယ် ရင်ထဲမှာ လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်နေလို့ မေးပါရစေ"

"ဘာများ လဲ ကိုမိုးမြင့်"

မျက်မှောင်လေး ကြုတ်ပြီး နီလာက မေးလိုက်သည်။ ။

"နီလာ ရဲသွေးရဲ့ အိမ်မှာ တစ်ည သွားအိပ်တယ်ဆို"

"ဘာ ..."

နီလာ့ထံမှ ဆောင့်ခနဲ ထွက်လာသော အသံ။ နီလာရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက တင်းတင်းစေ့သွားပြီး အရောင်တွေ စူးရှနေသော မျက်ဝန်းနှင့် မိုးမြင့်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဒီစကား၊ ကိုမိုးမြင့် ဘယ်ကကြားလဲ"

မိုးမြင့်ရဲ့ မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ပြီး၊ လေသံမာမာနှင့် မေးသည်။ ။

"ဒီလိုပဲ အရပ်ထဲမှာ ပြောနေတာ ကြားလို့ "

တင့်တင့်အမည်ကို မဖော်လို၍ မိုးမြင့်က လွှဲပြောလိုက်သည်။ ။

နီလာရဲ့ မျက်နှာပေါ်ဝယ် မဲပြုံးလေးတစ်ခု ဖြတ်ပြေးသွားသည်။ ။

"ဒီသတင်းက အမှန်ပဲလား နီလာ"

"ကိုမိုးမြင့် ဘယ်လိုထင်လို့လဲ"

"ကိုယ် ဘယ်လိုမှ မထင်ချင်လို့၊ နီလာ့ကို မေးနေတာပေါ့"

"ဟင်း ... ဟင်း ..."

နီလာက ခါးထောက်ပြီး မခိုးမခန့် ဟန်ပါပါလေး ရယ်လိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ် ... ကိုမိုးမြင့်၊ ကိုရဲသွေးရဲ့ အိမ်မှာ နီလာ တစ်ည သွား အိပ်ခဲ့တာ မှန်တယ်"

"ဘာပြောတယ်"

မယုံနိုင်လောက်သော မျက်နှာကြီးနှင့် နီလာကို တအံ့တဩကြီး ကြည့်နေသည်။ ။

"နီလာရယ်၊ အရပ်စကားကို တမင်ရွံ့ချင်တာနဲ့ မဟုတ်တာ မပြောပါနဲ့ ကွာ"

"ဪ ... ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှ "

"နီလာရယ်"

နီလာရဲ့ မျက်နှာကို ညှိုးလျှော့ ကြည့်ပြီး မိုးမြင့်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။

"အဲဒီမနက် သူ့အိမ်ကအထွက် ခင်မောင်နဲ့ တောင် တွေ့သေးတယ်၊ ဒီသတင်းက ခင်မောင် စဖြန့်တာပဲ၊ ကိုမိုးမြင့်"

"နီလာနဲ့ ကိုရဲသွေး ယူကြမှာ လားဟင်"

"အဟင်း ... ဟင်း ... ဒီလို တွေ့တာနဲ့ ပဲ ယူရမှာ လား ကိုမိုးမြင့်ရယ်"

"

လှောင်ပြူးလေးနှင့်အတူ၊ မိုးမြင့်ကို မေးလိုက်သည်။ ။

မိုးမြင့်ခမျာ နီလာရဲ့ သဘောထားကို လိုက်မမိအောင် ဖြစ်နေသည်။ ။

"နီလာ့ကို ကိုယ်နားမလည်ပါဘူးကွာ"

"နားမလည်တာပဲ ကောင်းပါတယ်"

"နီလာ ရဲသွေးဆီမှာ ဘာကြောင့် သွား အိပ်သလဲ ကိုယ်သိချင်တယ် ကွာ"

"သိလို့ ကော ဘာထူးမှာ လဲ၊ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ကို ပြောတော့ ကော၊ ဘယ်သူက ယုံမှာ လဲ"

"ကိုယ်ယုံမယ် နီလာ"

"ဒီကိစ္စကို ဒီမှာ ဖြတ်လိုက်တာ ကောင်းမယ် ကိုမိုးမြင့်"

"ဒါ နီလာ၊ သက်သက် ကိုယ့်ကို မစာနာတာ"

"ဘာဆိုင်လို့ လဲ"

"ကိုယ် နီလာ့ကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ မေ့မထားနဲ့ "

"အင်း ... သတိရနေပါမယ်"

ပြတ်ချောချော မျက်နှာလေးနှင့် နီလာက ပြောသည်။ ။

"နီလာ့ကို လက်ထပ်ချင်လို့ စောင့်နေတယ်ဆိုတာ နီလာသိရက်နဲ့ "

"ဒီတစ်သက်အတွက် မမျှော်လင့်နဲ့ လို့ ပြောပြီးသားပါ"

"နီလာ သိပ်ရက်စက်တယ်ကွာ"

"ကိုမိုးမြင့်ရယ်၊ တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို ပြောင်းပြီး ချစ်လိုက် စမ်းပါ။ အိမ်ထောင်ပြု လိုက်စမ်းပါ။ နိနို့ကို မမျှော်လင့်ပါနဲ့ လို့ ၊ တစ်သက်စာ ပြောလိုက်ပါရစေ"

မိုးမြင့်က ဘာမှ စကားတုံ့မပြန်ပါ။ နီလာအား စူးစူးရဲရဲကြီး တစ်ချက်ကြည့်ပြီး လှည့်ထွက် သွားသည်။ ။

"ဟူး ..."

လေပူတစ်ချက် ပြင်းပြင်းလေး မှုတ်ရင်း နီလာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ။

နံနက်စာ ထမင်းကို ကလေးတွေက စားပြီးပြီမို့ နီလာတစ်ယောက် တည်း စားလိုက်သည်။ ။ ဒေါ်မယ်သုန်က သူမနားမှာ ထိုင်စောင့်နေသည်။ ။ သည် နေ့မှ ထူးခြားနေသော ဒေါ်မယ်သုန်ကို မျက်ခုံးလေးစုပြီး နီလာ က ကြည့်နေသည်။ ။

"သုန်သုန် လုပ်စရာရှိတာ လုပ်လေ၊ နိနို့ဘာသာ စားမှာ ပေါ့ ..."

"ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိပါဘူး အေ"

ဒေါ်မယ်သုန်ရဲ့ မျက်နှာ ခါတိုင်းမတူ သုန်မှုန်နေတာကို တွေ့ရသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ နီလာက ဘာမှ မမေးဘဲ ထမင်းကိုသာ ပြီးအောင် စားလိုက်သည်။ ။ နီလာ ထမင်းကုန်မှ ဒေါ်မယ်သုန်က စကား စလာသည်။ ။

"နိနို့ကို ပြောစရာရှိတယ်"

"ဘာများ လဲ သုန်သုန်"

"မနက်က ဈေးသွားရင်းနဲ့ အရပ်ထဲက စကားတွေကို သုန်သုန် ကြားခဲ့တယ်"

မျက်ခုံးလေး နှစ်ခု အတွန့်ချိုးရင်း နီလာက ဒေါ်မယ်သုန်အား ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဘာကြားခဲ့တာလဲ သုန်သုန်"

"ဪ ... မောင်ရဲသွေးရဲ့ အိမ်မှာ နီနီ တစ်ညသွားအိပ်တယ်ဆိုပြီး ပြောနေကြတယ်၊ အခုလဲ ကလေးတွေကို ခေါ်ထားတာကို ပြောပြီး သမုတ်နေကြတယ်၊ နီနီနဲ့ ရဲသွေး ရနေကြပြီဆိုတဲ့ သတင်းက ပွနေတာပဲ"

"ဒါလောက်တောင်ပဲ သတင်းတွေက ပွနေပြီလား သုန်သုန်"

မျက်နှာထားတင်းတင်းလေးနှင့် နီလာက မေးသည်။ ။

"ဒီထက်တောင် သတင်းတွေက ဆိုးနေ ပြန်နေပါသေးတယ်ကွယ်"

"တယ်ခက်တဲ့ လူတွေပဲ၊ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး အေးအေးမနေကြဘူး၊ ဘာလို့ သူများ အကြောင်း သွားပုပ်လေလွင့် ပြောချင်ကြပါလိမ့်"

"ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ နီနီ"

"အဲ့ဒီ ပတ်ဝန်းကျင်ကို နီနီ ဂရုစိုက်ဘူး၊ ကိုယ်ကောင်းရင် ပြီးတာပဲ"

"လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ နေရင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်သင့်သလောက် စိုက်ရတယ် နီနီ"

"အို ... ပြောချင်တာ ပြောကြ၊ ထင်ချင်တာ ထင်ကြပါစေ၊ အချိန်တန်"

ရင် အဖြေပေါ်မယ်"

"ခက်တဲ့ နီနီပဲ"

နီနီက ဆတ်ခနဲ ဒေါ်မယ်သုန်ကို ဒေါသမျက်ဝန်းတွေနှင့် လှည့်ကြည့်သည်။ ဆံပင်တိုတို လေးတွေတောင် ဖွာခနဲ ပြန့်သွားသည်။

"နီနီက ဘာခက်နေလို့ လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး သုန်သုန်၊ နီနီ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ ပြောစမ်းပါဦး"

မထန်စဖူး လေသံတွေနှင့် ဒေါ်မယ်သုန်အား မေးလိုက်သည်။ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန် အောင် နီလာဒေါပွနေသည်။ ဒေါ်မယ်သုန်ကို မဟုတ်ပါ။ သူများ အကြောင်း မကောင်းပြောချင်သော သူတွေကိုပါ။

"နီနီရှေ့ရေးအတွက် တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ဖို့ လို လာပြီ"

"ဘာကို ဆုံးဖြတ်ရမှာ လဲ"

"သုန်သုန် ပြောမယ်၊ စိတ်ကို လျှော့၊ ဒေါသတွေကို လျှော့ပြီး နားထောင်စမ်း နီနီ"

ရှူးရှူးရဲရဲနှင့် ဒေါသဖြစ်နေသော နီလာက ကြိုးစားပြီး ဒေါသတွေကို ချုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

"နီနီ ဒီကလေး သုံးယောက်ကို သံယောဇဉ် ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"ခုလို ရေရှည်နေသွားဖို့ သင့်တော်မလား၊ ကလေးတွေကြောင့် မောင်ရဲသွေးနဲ့ နီနီ အမြဲ ဆုံတွေ့နေမှာ ပဲ"

"တွေ့တော့ ဘာဖြစ်လဲ သုန်သုန်၊ နီနီတို့ က မိတ်ဆွေတွေပဲ"

"အေး ... အဲဒါ သုန်သုန် သိတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က မသိဘူး နီနီ"

"ကျွတ် ... လာပြန်ပြီ၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်"

နီလာက စုတ်တစ်ချက် သပ်ပြီး စိတ်တိုတိုနှင့် ထမင်းစားပွဲမှ ထပြီး
ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ။

(၂၁)

ညနေ ကလေးတွေဆီသို့ ရဲသွေး ရောက်လာပါသည်။ ခါတိုင်းအချိန် ထက် နောက်ကျနေသည်။ ။

"ဦးဦးဖေဖေကလည်း နောက်ကျလိုက်တာ"

"အေးကွာ ... ဒီနေ့ နောက်ကျတယ်"

ရဲသွေးရဲ့ မျက်နှာ ချင်ချင်ပျပျမရှိတာကို နီလာက သတိပြုမိသည်။ ။

"မောင်ရဲသွေး ထမင်းစားလေကွယ်"

"စားခဲ့ပြီးပါပြီ ဒေါ်သုန်"

ရဲသွေးက ဒေါ်မယ်သုန်အား ပြန်ဖြေရင်း နီလာ့ဆီသို့ အကြည့်တစ်ခု ပို့လိုက်သည်။ ။ ခါတိုင်းထက် မျက်နှာထား ပိုတည်နေသော နီလာကို တွေ့ရပြီး ရင်ထဲက စူးရှစွာ ထိရှသွားသည်။ ။

"နီလာ့ကို ကလေးတွေအတွက် သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နီလာရော ဒေါ်မယ်သုန်ပါ ကလေးတွေကြောင့် တာဝန်တွေ ပိုနေပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ကလေးတွေလည်း နေကောင်းနေပြီမို့ ပြန်ခေါ်သွားပါရစေ"

မထင်မှတ်သော စကားကို ကြားလိုက်ရ၍ နီလာက ကြောင်အမ်းအမ်းလေး ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ကလေးတွေကို ပြန်ခေါ်သွားမယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် နီလာ"

"အို ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

"ကျွန်တော့်တာဝန်ကို ကျွန်တော်ပဲ ယူပါရစေ နီလာ"

ရဲသွေးရင်ထဲ မချီတင်ကဲကြီးနှင့် ပြောသည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဂယက်ကလည်း ရဲသွေးကို ထိမှန်နေပါသည် ။ သူ့ကြောင့် နီလာရဲ့ သိက္ခာတွေ ပွန်းပဲ့ရတော့ သူ လုံးဝစိတ်မကောင်းပါ။ ဒါကြောင့် ကလေးတွေကို ပြန်ခေါ်ရခြင်းပါ။

"မိုးတို့ အပြန်ချင်ဘူး ဦးဦးဖေဖေ"

"တိုးလဲ ဒီမှာ ပဲ နေချင်တယ်"

"သားတို့ ရယ် ... ဦးဦးက သားတို့ ဆီ နေတိုင်း မလာနိုင်ဘူးကွ"

"ဦးဦးဖေဖေပါ၊ ဒီမှာ လာနေပါလားလို့"

တိုးရဲ့ စကားကြောင့် နီလာရဲ့ မျက်နှာလေး ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ ရဲသွေးလည်း မျက်နှာပူလွန်း၍ နီလာရဲ့ မျက်နှာကို လှည့်တောင် မကြည့်ဝံ့ပါ။

"အန်တီလေးရယ် ... ဦးဦးဖေဖေကို ခေါ်ထားလိုက်ပါလား ဟင် ..."

နီလာထံသို့ တိုးက ပြေး လာပြီး နီလာရဲ့ ခါးကို သိုင်းဖက်ပြီး မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြောသည် ။

"တိုး ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဦးဦးက ဒီမှာ လာနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဟိုမှာ ခြံနဲ့ အိမ်ကို ဘယ်သူကြည့်မှာ လဲ"

"သူများ ပေးပစ်လိုက်"

ကလေးတွေ မသိတတ် နားမလည်စွာ ပြောနေသော စကားက ရဲ

သွေးနဲ့ နီလာကို အနေ ကျဉ်းကျပ်စေတာ အမှန်ပါ။

"ဘယ်ပေးပစ်လို့ ဖြစ်မှာ လဲ တိုးရာ"

"ကဲ ... အခု ပြန်လိုက်ခဲ့ကြနော်၊ နောက်တော့ ဦးဦး ပြန်လာပို့ပေးပါ မယ်ကွာ"

"မိုးဒ ... ဒီမှာ နေချင်တာ"

လက်သာတော့ မိုးသည် အိမ်မှာ ပျော်တာနေချင်တာ ဆန်းတာ မဟုတ်ပါ။ ကလေးသဘာဝ အကောင်းကြိုက်တာပေါ့။

"မိုးလေးကို ဦးဦး လွမ်းလို့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါကွယ်"

"လွမ်းရင် ဒီမှာ နေ"

"သား ဦးဦးကို မချစ်ဘူးလား"

မိုးရဲ့ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပိုက်ပြီး ရဲသွေးက ချောသည်။

"ရှစ်ရယ်"

"ချစ်ရင် ဦးဦးဖေဖေရဲ့ စကားကို နားထောင်ပါကွယ်"

ဒေါ်မယ်သုန်က သူတို့ တူဝရီးရဲ့ အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေပင် လည်လာသည်။ နီလာကတော့ မျက်စိကွယ်ရာ နားကွယ်ရာ သူမ၏ အခန်းထဲသို့ သွားနေလိုက်သည်။

နေရာတကာမှာ သူမကိုယ်သူမ ပြတ်သားတယ်၊ တိကျတယ်၊ သံယောဇဉ်အပိုဆိုတာ မထားဘူးလို့ ကြွေးကြော်ခဲ့တဲ့ နီလာ။ ယခုတော့ အသည်းထဲမှာ စူးနင့်စွာ ခံစားနေရပါသည်။

မမြင်ရသော ခိုင်မြဲလွန်းသည့် သံယောဇဉ်မျှင်လေးတွေက နီလာရဲ့ နှလုံးသားကို တင်းတင်းကြီး တုပ်နှောင်ထားပါသည်။ သည် ကလေး

တွေကို နီလာ အလွန်ပဲ ခင်မင်တွယ်တာမိနေပါပြီ။

ယခုလို တစ်မိုးအောက်တည်းမှာ တစ်ပတ်ခန့် နေလိုက်ရတော့ နီလာရဲ့ သံယောဇဉ်တွေ ကြီးထွားနေပါသည်။ သည် ကလေးတွေကို သူမ ပိုင်ဆိုင်လိုလှပါသည်။

ရဲသွေးဆီက စာချုပ်စာတမ်းနှင့် မွေးစားရန် တောင်းကြည့်ဦးမည်ဟု စိတ်ကူးမိသည်။

ရဲသွေးက ကလေးတွေကို တော်တော်ကြီး ချောပြီးမှ ခေါ်သွား၍ ရလေသည်။ နီလာ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာတော့ မျက်ရည်တစ်စမ်းစမ်းနှင့် ဒေါ်မယ်သုန်ကို တွေ့ရသည်။

"သုန်သုန်ရယ် ... ကလေးတွေကို နီနီဖြင့် အပိုင် မွေးစားချင်တယ်" ဒေါ်မယ်သုန်အား စိတ်မသက်မသာနှင့်ကြည့်ရင်း နီလာက ပြောသည်။

"ဟိုက ... ဘယ်ပေးမလဲ အေ ..."

"တောင်းကြည့်တာပေါ့ သုန်သုန်ရယ်"

နီလာရဲ့ ညှိုးငယ်နေသော မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး သူမလည်း သိပ်ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ဒေါ်မယ်သုန် သိနေပါသည်။

"အိမ်ကြီးကို တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့သွားတာပဲ"

"နီနီကမှ ခြံထဲဆင်းနေတော့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ရှိဦးမယ်၊ သုန်သုန်က အိမ်အပေါ်မှာ သူတို့ ကို အဖော် လုပ်နေရတာ"

ဒေါ်မယ်သုန်ကို နီလာ သနားသွားသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက် ရဲသွေးထံသို့ သွားဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

ကလေးတွေအား လွမ်းသည့်စိတ်တွေကို ပိုက်ထွေးပြီး နီနီက အိပ်ရာသို့ စောစောဝင်ခဲ့သည်။ သနားစရာ ကလေးသုံးယောက်ရဲ့ မျက်နှာလေးတွေက သူမရဲ့ မျက်ဝန်းမှာ တစ်လှည့်စီ ပေါ်လာသည်။

"ဪ ... သူတို့ လေးတွေကို အစတည်းက သံယောဇဉ်မတွယ်မိရင် အကောင်းသား"

နောက်တစ်နေ့ မိုးသောက်ခဲ့ပါပြီ။ နီလာက နံနက်စာ ကော်ဖီနှင့် ထမင်းကြော်ကို စားပြီး ရဲသွေးရဲ့ ခြံထဲသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

နံနက်စောစောပင်ရှိသေးသည် မို့ ကလေးတွေ အိပ်ရာမထသေးပါ။ နံနက်စာကို မိန်းမ တစ်ယောက်လို စိစဉ်လုပ်ကိုင်နေသော ရဲသွေးကို တွေ့ရသည်။

နီလာ စောစောစီးစီး ရောက်လာသဖြင့် ရဲသွေးက လွန်စွာ အံ့သြသွားသည်။

"ဟင် ... နီလာ၊ စောစောစီးစီးပါလား"

"ဟုတ်တယ် ... ကိုရဲသွေးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်လို့ ..."

"ထိုင်ပါဦး ... ကော်ဖီ သောက်ပါဦး"

"သောက်ခဲ့ပြီ"

ရဲသွေးက မျက်နှာထားတည်တည်လေးနှင့် လှလွန်းသူလေးကို တစ်

ချက် ငေးခနဲ ကြည့်ပြီးမှ အလုပ်ကို ဆက်လုပ်လိုက်သည်။ ။

"ဘာပြောမလို့ လဲ နီလာ"

"ကလေးတွေ ကျွန်မ မွေးစားချင်တယ် ကိုရဲသွေး"

"ခင်ဗျာ ..."

"စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ အပိုင် မွေးစားချင်တာပါ"

"သုံးယောက်လုံးကို ဟုတ်လား"

"သုံးယောက်လုံးကို လိုချင်တာပါ"

ရဲသွေး ... နီလာရဲ့ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ။

"အဲဒါ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ"

"ဘယ်လိုမှ သဘောမရပါဘူး နီလာ၊ ကိုယ် ... ကလေးတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးရက်ပါ ဘူး၊ သူတို့ က ကျွန်တော် သိပ်ချစ်ရတဲ့ အစ်မရဲ့ သားသမီးတွေပါ"

"ကိုရဲသွေးက ကလေးတွေ ကောင်းစားမယ်ဆိုရင်လဲ မပေးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား"

"ကလေးတွေ ရှေ့ရေးကောင်းစားဖို့ ကိုယ်ကြိုးစားနေပါတယ် နီလာ၊ တစ်နေ့တော့ ကောင်းစားရမှာ ပေါ့"

နီလာကို သူ သိပ်ချစ်ပါတယ်။ သူ့အသက်ထက်တောင် မြတ်မြတ်နိုးနိုးကြီး နီလာ့ကို ချစ်ပါ တယ်။ နီလာ့အတွက် သူ့ဘဝကို စတေးရဲတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကလေးသုံးယောက်ပေးဖို့ က လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါ။

သူ၏ အစ်မက စိတ်ချလက်ချ သူ့လက်ထဲမှာ အပ်ခဲ့လေသည်။ ။ သေ

သွားသောသူတွေအပေါ်မှာ ကတိတည်ရပါမည်။ သစ္စာစောင့်ရပါမည်။

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ၊ ပြန်ရုံပေါ့"

နီလာက လာရင်းကိစ္စအဆင်မပြေသဖြင့် ချက်ချင်းပင် ထပြန်ခဲ့သည်။

ရဲသွေးလည်း မတားဝံ့၍ မတားရဲပါ။ စကားပြတ်ပြတ်ပြောတတ်သလို စိတ်ထားလည်း ပြတ်သားသော နီလာရဲ့ အကြောင်းကို သိပြီးသား မဟုတ်လား။

အသည်းပေါက်လုမတတ် ချစ်လွန်းသူလေး တွက်ခွာကျောခိုင်းသွားတာ မျက်စိတစ်ဆုံးလိုက် ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းနက်နက် ရှိုက်လိုက်ရသည်။

မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်နေတဲ့ တင့်တင့်အပေါ်မှာ သူ့ရဲ့ မေတ္တာမိုးတွေက ခေါင်နေသလောက် အဖက်မလုပ်သလို နေလွန်းသော နီလာ့အပေါ်မှာ တော့ သဲသဲမဲမဲကြီး မေတ္တာမိုးတွေ ရွာသွန်းဖြိုးနေပါသည်။

"ဪ ... အစိုးမရတဲ့ ရင်ထဲက မိုးတွေရယ်"

(၂၂)

ကလေးတွေက နေ့တိုင်းလိုလို ပျဉ်းမမြိုင်ခြံသို့ ရောက်ရောက်လာတတ်သည် မို့ နီလာရော ဒေါ်မယ်သုန်ပါ အလွမ်းတော့ ပြောပါသည်။ ။

မိုးကလာတိုင်း သည် အိမ်မှာ နေချင်သည် လို့ အမြဲပြောသည်။ ဒါကြောင့် နီလာက ...

"သားရဲ့ ဦးဦးဖေဖေကမှ နေဖို့ မပေးတာ"

"ဦးဦးဖေဖေနဲ့ လည်း မိုးက မခွဲနိုင်ဘူး အန်ကြည်ရေးရယ်"

မိုးကိုကြည့်ပြီး နီလာ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့။ မိုးရဲ့ ဘာမျှမသိနားမလည် အပြစ်ကင်း စင်သော မျက်နှာလေးကို အပြုံးလဲ့လဲ့နှင့်သာ ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ ။

ထိုနေ့ညနေက ဒေါ်မယ်သုန်သည် ကလေးတွေကို အိမ်သို့ ပြန်လိုက်ပို့သည်။ ။

"ဒေါ်သုန် အိမ်ထဲ ဝင်ပါဦး"

"အင်း ... ဝင်ရမယ်၊ မောင်ရဲသွေးနဲ့ စကားပြောချင်လို့ တမင်လာခဲ့တာ"

"ဘာများ လဲ ဒေါ်သုန်"

ဒေါ်မယ်သုန်က ကလေးတွေကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ရဲ

သွေး သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ဒေါ်မယ်သုန်က သူနှင့် နှစ်ဦးတည်း စကားပြောချင်သည် ဆိုတာ ...

"စိုး ကလေးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး အဝတ်လဲပြီး အခန်းထဲမှာ သွားနေကြနော်"

ကလေးနှစ်ယောက်ကို စိုးက ခေါ်ပြီး ထွက်သွားသည် ။ သည် တော့မှ ဒေါ်မယ်သုန်က စကား စသည် ။

"မောင်ရဲသွေး အရပ်ထဲကဖြစ်နေတဲ့ စကားတွေကို ကြားမှာ ပေါ့နော်"

"ခင်ဗျာ ..."

ရဲသွေးက ဒေါ်မယ်သုန်အား ပြုံးပြုံးကြောင်ကြောင်နှင့် ကြည့်နေသည် ။

"မောင်ရဲသွေးနဲ့ နီလာ အကြောင်းတွေက နားမခံသာအောင် ကြားနေရတယ်ကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီစကားတွေကို ကျွန်တော်လည်း ကြားပါတယ် ဒေါ်သုန်"

မျက်နှာရဲရဲနှင့် ရဲသွေးက ပြောသည် ။ ဒေါ်မယ်သုန်အား မျက်နှာပူလှပါသည် ။

"အဲဒီတော့ ဒီဂယက်ငြိမ်သွားအောင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"ကျွန်တော်လည်း မစဉ်းစားတတ်ပါဘူး ဒေါ်သုန်"

"အဲဒီညက နီလာ မင်းတို့ အိမ်မှာ အိပ်ရတဲ့ အကြောင်းကို ဒေါ်သုန် သိပေမယ့် အရပ်က မသိ ကြဘူးကွယ်၊ ဒီကြားထဲ သွားပုပ်လေလွင့် လို"

က်ပြောတဲ့ လူတွေရှိတော့ ခက်ကုန်ကြပြီ"

"ဒေါ်သုန် ဘာလုပ်စေချင်လဲ၊ ကျွန်တော် နီလာရဲ့ သိက္ခာကို ပြန်ဆယ်နိုင်အောင် ဘယ်လို လုပ်ပေးရမလဲ"

"ဒေါ်သုန်သဘောပြောရင် မင်းလည်း လူလွတ်၊ နီလာကလည်း လူလွတ်၊ မင်းတို့ နဲ့ ကလေးတွေလည်း တစည်းတရုံးတည်းဖြစ်အောင် မင်းနဲ့ နီလာကို လက်ထပ်စေချင်တယ်"

"ဗျာ ..."

ဒေါ်မယ်သုန်ကို မယုံနိုင်လောက်အောင် မျက်လုံးတွေနှင့် ရဲသွေး ကြည့်နေပါသည်။ ။ သူ၏ ရင်ထဲမှာ လည်း တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ပါသည်။ ။

"မင်းဘက်က ဘယ်လိုသဘောရလဲ မောင်ရဲသွေး"

ဒေါ်မယ်သုန်ရဲ့ မျက်နှာကို ရဲသွေးက မဝံ့မရဲကြည့်လိုက်သည်။ ။

"တကယ်လို့ ကျွန်တော်က ကမ်းလှမ်းပါပြီတဲ့ ၊ နီလာက လက်ခံမှာလား ဒေါ်သုန်"

"အင်း ... ပြောကြည့်ရမှာ ပေါ့"

"ဒီကိစ္စက နီလာ့အပေါ်မှာ တည်ပါတယ်၊ နီလာသာ လက်ခံမယ်ဆိုရင် ဒေါ်သုန်ရဲ့ ဆန္ဒကို ကျွန်တော်လိုက်နာဖို့ အသင့်ပါပဲ"

ဒေါ်မယ်သုန်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိ ဖျော်သွားရပါသည်။ ။ သူမချစ်ရတဲ့ နီ လာလေး အသရေ မနွမ်းဖို့ သူမကသာ ဦးဆောင်ပြီး လုပ်ကိုင်ပေးရတော့မည် မဟုတ်လား။

"မင်း နီလာကို တကယ်ယူနိုင်တယ်ပေါ့"

"ယူနိုင်ပါတယ် ဒေါ်သုန်"

ဒေါ်မယ်သုန်ရယ် နီလာက ရင်နဲ့ မဆံ့အောင် ချစ်ရတဲ့ သူလေးပါ။ သူ
လေးကို ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်လောက် ပျော်တဲ့ လူ ရှိပါဦးတော့မလား
ဗျာ။

ရဲသွေးက ရင်ထဲမှာ နေ၍ မွတ်သိပ်တမ်းတစွာ ပြောလိုက်ပါသည်။ ။

ဒေါ်မယ်သုန်က ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ရှိသွားရပါသည်။ ။

"ညနေကို အိမ်ဘက်လာခဲ့ဦး မောင်ရဲသွေး"

ဒေါ်မယ်သုန်က မှာ ခဲ့ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ ။

ပျဉ်းမမြိုင်ကို ပြန်ရောက်တော့ ခေါင်းမာပြီး တစ်ယူသန်နိုင်လွန်း
သော နီလာ့ကို စကားပြောရတာ ဒေါ်မယ်သုန် ရင်မောလှပါသည်။ ။

ရှုထောင့်အမျိုးမျိုး အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုးနဲ့ နီလာ့ကို စည်းရုံးရ
တာ လျှာကို အလျား လိုက်ထွက်နေပါတော့သည်။ ။

နီလာမှာ လည်း နားတွေပူ၊ နားတွေ ငြီးနေပါပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်ဆို
တာ နီလာ သိပ် ဂရုမစိုက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးသုံးယောက် မိမိရရှိရေးကို
တော့ နီလာ စိတ်ဝင်စားပါသည်။ ။

ပျဉ်းမမြိုင်ရဲ့ အမွေကို ဆက်ခံမယ့် အမွေဆက်ကိုတော့ နီလာ လိုချင်
လှပါသည်။ ။

ရုတ်တရက် စိတ်ညစ်ညူးနေသော နီလာ၏ ဦးနှောက်ထဲမှာ အကြံ
ကောင်းတစ်ခုကို ရလိုက်ပါသည်။ ။ ဒါကြောင့် ဒေါ်မယ်သုန်ရဲ့ စကားကို

အတိုက်အခံ မပြောရဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး နားထောင်နေ လိုက်သည်။ ။

"ကဲပါ သုန်သုန်ရယ်၊ နီနီ ... သုန်သုန်ရဲ့ စကား နားထောင်ပါ့မယ်"

"တကယ်လား နီနီ"

မျက်နှာကြီးဝင်းထိန်သွားသော ဒေါ်မယ်သုန်က ဝမ်းသာအားရနှင့် မေးသည်။ ။

"အင်းပါ ... တကယ်ပေါ့"

"သာဓုပါ နီနီရယ်၊ သုန်သုန်ကလေး သမီးရင်းလေးလို နီနီကို ချစ်တာ ၊ အခုလို နားထောင်တာ၊ သာဓု ခေါ်ပါတယ်ကွယ်"

ဒီနေ့ ခြံအလုပ်မှာ စိတ်မဝင်စားနိုင်အောင် နီလာရဲ့ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသည်။ ။ ဒေါ်မယ်သုန်အား ကတိပေးမိတာ မှားလေပြီလားဟု ချိတ်ချိတ် တွေးနေမိသည်။ ။

"အို ... ငါ့ရဲ့ အသည်းနှလုံးကို သော့ခတ် တံခါးပိတ်ခဲ့ပြီပဲ၊ ဘယ် ယောက်ျားကိုမှ အဝင်မခံတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပဲ၊ ခုလို ကိုရဲသွေး ကို လက်ထပ်ရမှာ လည်း ၊ အခြေအနေအရ လုပ်သင့်တာ လုပ်လိုက်တယ်လို့ ပဲ မှတ်ယူရမှာ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ဘယ်တော့မှ ငါ့ရဲ့ အသည်းနှလုံးကို ရမယ့်သူ မဟုတ်ဘူး လေ"

ခြံအလုပ်ပြီးမှ နီလာ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။ ။ ရေမိုးချိုးပြီး ကြက်သွေးရောင် ဘောင်းဘီနှင့် ရှပ်ပန်းနုရောင်ကို ရွေးဝတ်လိုက်သည်။ ။

ညစာထမင်းကို ဒေါ်မယ်သုန်နှင့်အတူ စားသောက်လိုက်သည်။ ။ တီ
ဗွီချိန်နီးပြီမို့ စားသောက်ပြီး တီဗွီကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

ပျဉ်းမမြိုင်ရဲ့ တံခါးဝမှာ ကလေးသံလေးတွေ ညံစိသွားသည်။ ။

"ဟော ... စိုးတို့ လာပြီ နီလာ"

"ကလေးတွေကို သုန်သုန် ခေါ်ထားလိုက်ပါ။ နီနီ ကိုရဲသွေးနဲ့ အေး
အေးဆေးဆေး စကား ပြောချင်တယ်"

"အေးပါ နီနီ"

နီလာက အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ။

"စိုးရေ ... ကြီးကြီးသုန်က မုန့်စားရအောင်၊ တိုးနဲ့ မိုးပါ ခေါ်ခဲ့တဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ ... အန်တီလေး"

ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ကလေးတွေ ပြေးဝင်သွားသည်။ ။ ရဲသွေးက စူး
ရှုတောက်ပြောင်လွန်းသော အကြည့်တွေနှင့် နီလာကို ကြည့်နေသည်။ ။
နီလာကလည်း ခပ်တည်တည်ပင် သူ့ကို ကြည့်နေပါသည်။ ။

"ကိုရဲသွေး ... ခြံထဲမှာ စကားပြောရအောင်"

"ကောင်းပြီ ... နီလာ"

နှစ်ဦးသား အိမ်ရှေ့ရှိ ပန်းခြံဆီသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ။ သင်းပျံ့နေသော စ
ကားဖြူနုများ ခြံထဲမှာ သင်းလှိုင်နေသည်။ ။

ရဲသွေးက ဘယ်ကစပြီး စကားကို စရမှန်း မသိဖြစ်နေသည်။ ။ နီလာ
က ခြံထဲ ဘေးချင်းယှဉ် လျှောက်နေရာမှ ရဲသွေးအား လှည့်မကြည့်ဘဲ စ
ကားစလိုက်သည်။ ။

"သုန်သုန်ရဲ့ ဆန္ဒကို ကိုရဲသွေး လက်ခံလိုက်တာ အမှန်ပဲလား ..."

ရဲသွေးက ချစ်သွေးတွေ ဆူဝေနေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် နီလာအား ခိုးကြည့်လိုက်သည်။ ။

"အမှန်ပါပဲ နီလာ"

အသံကို မတုန်အောင် မနည်းကြီးထိန်းပြီး ရဲသွေး ပြောလိုက်ပါသည်။ ။ ဒီမိန်းကလေးကို သူ သေမလောက် ချစ်ပါသည်။ ။ ဒါကြောင့် ဒီမိန်းကလေး သူ့အပေါ် ငြိုငြင်မှာ ကိုလည်း အလွန်ကြောက်ပါ သည်။ ။

"နီလာ့ သဘောကကော ..."

"သုန်သုန်ပြောတာတွေက မှန်နေတော့ နီနီလဲ သူ့စကားကို နားထောင်ရပါတယ်"

ရဲသွေးက ထခုန်မိမတတ် ဝမ်းသာသွားသည်။ ။ ချစ်ရလွန်းသူလေးကို ချစ်ခွင့်တောင် မပန်လိုက်ရဘဲနှင့် သူ ပိုင်ဆိုင်ရတော့မည် မဟုတ်လား။

"ဒီလိုလက်ခံလိုက်လို့ ကိုရဲသွေးနဲ့ နီနီ လက်ထပ်ရတော့မယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ နီနီဆွဲတဲ့ စည်းမျဉ်းကို ကိုရဲသွေး လက်ခံမှ တကယ်လက်ထပ်မှာပါ"

"ဘာများ လဲ နီနီ၊ ပြောစရာရှိတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ"

ရဲသွေးရဲ့ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ ။ နီလာ ဘာတွေလုပ်ဦးမလဲဟု စိုးရိမ်စွာ တွေးမိ ပါသည်။ ။

"အခုလို လက်ထပ်ရမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်လည်း ပါတယ် ဆိုတာ ကိုရဲသွေး သိတယ်နော်"

"အင်းပါ ..."

"တစ်အချက်က ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်မှာ တင့်တယ်ဖို့ ၊ နှစ်အချက်က

ဒီလို လက်ထပ်ခြင်းအားဖြင့် ကလေးသုံးယောက်ကို နီနီ ရမယ်၊ ဒါ အဓိက အချက်ပဲ၊ ကလေးတွေကို နီနီ လိုချင်လွန်းလို့ ကိုရဲသွေးကို လက်ထပ်မှာ ပါ။"

ရဲသွေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်ကြီး ဖြစ်သွားပါသည်။ သူက သာ နီလာကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ပေမယ့် နီလာကတော့ သူစိမ်းပြင်ပြင်ပါ။

"နောက်ပြီး သုံးအချက် နီနီနဲ့ ရှင်က စာချုပ်ပေါ်မှာ သာ လင်မယားဖြစ်ပေမယ့် တကယ်တော့ ဟန်ဆောင်လင်မယားပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါဆို ရှင်းပါတယ်နော်"

"ဟင် ..."

ရဲသွေးမျက်နှာကြီးက ညှိုးကျသွားသည်။ နီလာက မျက်နှာထား တည်တည်တင်းတင်းလေးနှင့် ပြောနေသလောက် ရဲသွေးမှာ တော့ ညှိုးငယ်လွန်းနေပါသည်။

"ဟုတ်တယ် ... နီနီ ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး သား၊ အခုအခြေအနေအရ ခင်ဗျားကို လက်ထပ်ခဲ့တာ အများ အမြင်တင့်တယ်ဖို့ ပဲ၊ ဒါကို နားလည်သဘောပေါက်ရဲ့ လား"

ရင်ထဲမှာ ကျင်နေအောင် ရဲသွေး နာကျင်ထိရှိနေပါသည်။

"နီလာ့သဘောကို ကိုယ်နားလည်ပါပြီ"

"အဲဒီလို အခြေအနေမှာ ရှင် လက်ခံနိုင်သေးရဲ့ လား"

ရဲသွေးရဲ့ မျက်နှာကို စူးစမ်းသော အကြည့်ရဲရဲတွေနှင့် နီလာ ကြည့်နေပါသည်။ ယောက်ျား ဆန်ဆန်နေလာခဲ့သော နီလာ အခြားမိန်းကလေးတွေနှင့် မတူတာတော့ အမှန်ပါ။ နီလာ့နေရာမှာ သည့်ပြင် မိန်းက

လေးသာဆို ခုလို စကားကို မျက်နှာ မရဲ၊ မရှက်ဘဲ ရဲရဲကြီး ပြောဝံ့မှာ မဟုတ်ပေ။

ရဲသွေးက ဆွေးမြည့်နာကျင်စွာ နီလာရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။ တဆစ်ဆစ် နာကျင် နေသော ရင်ကို ထွေးပိုက်ပြီး ရဲသွေး တွေးလိုက်ပါသည်။ ။

"နီလာ့ကို ငါ သိပ်ချစ်တယ်၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရရ ငါ ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ တကယ် မပေါင်းဖက်ရပေမယ့် စာရွက်ပေါ်က လင်မယားဖြစ်လို့ ရရင်လည်း ငါကျေနပ်ရမှာ ပေါ့"

ရဲသွေးကလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။

"နီလာရဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေကို တို့ လက်ခံတယ်"

"နီလာရယ် မင်းလေးကို ငါ သိပ်ချစ်လွန်းလို့ မင်းရဲ့ ဆန္ဒတွေကို လိုက်လျောလိုက်ပါပြီကွာ၊ မင်းနဲ့ မပေါင်းဖက်ရပေမယ့် တစ်မိုးအောက်တည်းမှာ ပင် အငွေ့အသက်လေးတွေနဲ့ ရင်းနှီးခွင့်ကိုပဲ ကျေနပ်လိုက်ပါမယ်"

နီလာရဲ့ မျက်နှာလေးကို ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်ကြီး ကြည့်ပြီး ရင်ထဲက တမ်းတမောလျှော့စွာ ပြောလိုက်မိပါသည်။ ။

"ဒါဆိုရင် ကျွန်မစီစဉ်ထားတဲ့ အစီအစဉ်ကို လက်ခံပါ၊ ဒီသတင်းကိုလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိပါစေနဲ့ ဦး"

"နီလာ့သဘောပါကွာ"

ချောမောခန့်ညားသော ရဲသွေးရဲ့ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ သူ လှစ်ခနဲ ရင်ထဲမှာ တစ်ချက် လှိုက်ခုန်သွားပေမယ့် နီလာက မသိကျိုးကျွန်ပြုနေလိုက်သည်။ ။

"ဒါဆို ... အိမ်ထဲ ဝင်ကြမယ်၊ သုန်သုန်ကိုလည်း ပြောရဦးမယ် မဟုတ်လား"

ရဲသွေး ရှေ့မှ သွက်သွက်လေး နီလာက လှမ်းသွားပါသည်။ ။ လေးပင်သောခြေလှမ်းတွေနှင့် ရဲသွေး အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။ ။

Book Sharing

နီလာက ခြံအလုပ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်က ပြန်အလာလမ်းမှာ တင့်တင့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံလေသည်။ ။

"ဘယ်လိုလဲ နီလာ၊ ကိုရဲသွေးနဲ့ အပေးအယူတည့်နေကြပြီ မဟုတ်လား"

တင့်တင့်ရဲ့ မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့မျက်နှာပေးကို နီလာက ခပ်တည်တည်ပင် ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ။

"ဘာကိုပြောတာလဲ တင့်တင့်"

"အသားလိုလို အရိုးတောင်းနေတာ လူတိုင်းက သိနေကြပြီ"

"ဘာလဲ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ"

"ကိုရဲသွေးကို လိုချင်တာနဲ့ ကလေးတွေကို သိပ်အရေးပေးနေတာ မဟုတ်လား"

"ငါဘာလုပ်လုပ် နင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး"

"ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက် ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေလို့ ဟေ့"

"အေး ... ဖြစ်နေရင် သေလိုက်"

နီလာက စိတ်တိုတိုနှင့် တင့်တင့်ကို ပြောပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ။ တ

င့်တင့်တစ်ယောက် ရဲသွေးကို ဘယ်လောက်လိုချင်နေတယ်၊ သူမကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မနာလို မရှုဆိတ်ဖြစ် နေတယ်ဆိုတာ နီလာ သိလိုက်ပါပြီ။

ဒါကြောင့် ရဲသွေးကို လက်ထပ်ရေးက နီလာ့အတွက် ပိုပြီး ခိုင်မြဲသွားသည် ။ သူမအပေါ်မှာ အမြဲမနာလို မုန်းထားသော တင့်တင့် ကို အနိုင်နှင့် ပိုင်းရတော့မည်။

နီလာနှင့်ရဲသွေး တိတ်တဆိတ်ပင် တရားရုံးမှာ သွားလက်ထပ်လိုက် ပါသည် ။ တရားရုံးပေါ်က ဆင်းလာတော့ ရဲသွေး နီလာရဲ့ မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

နီလာရဲ့ မျက်နှာ ပကတိ တည်ငြိမ်နေသည် ။ သူ့မှာ သာ ရင်တွေ ခုန် နေရသည် ။ အကြင် လင်မယားအဖြစ် တရားရုံးပေါ်က ဆင်းခဲ့သော်လည်း သူတို့ နှစ်ဦးက သူစိမ်းပြင်ပြင်ပါလား။

"အချစ်လေးရယ်၊ စာရွက်ပေါ်မှာ သာ တို့ က လင်မယားဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် တစ်သက်တာ မနီး နိုင်တော့ပါလားကွယ် ..."

ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်ကြီး ရဲသွေးက တွေးနေပါသည် ။

"မနက်ဖြန် ညနေ ခြံထဲမှာ အကျွေးအမွေးတစ်ခု လုပ်ရင်းနဲ့ မှ ဒီသတင်းကို အားလုံးကို ပြောတာပေါ့ ဟုတ်လား ..."

"ကောင်းသလို လုပ်ပါ"

"ဒါဆို သွားမယ် ..."

တကယ့်သူစိမ်းတွေလိုပါပဲ၊ နီလာက စပြီး လမ်းခွဲသွားသည်။ လက်ထပ်ပြီးခါစ ဇနီးမောင်နှံ အသစ်စက်စက်ရဲ့ အဖြစ်က မအိမလည်ကြီးပါလား။ ရဲသွေး ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်နာကျင်စွာ တွေးမိပါသည်။

နီလာက ထိုနေ့မှာ ပဲ ခြံသမား မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေကို နောက်နေ့ညနေ သူမ၏ ခြံက စားသောက်ပွဲဆီသို့ ဖိတ်ကြားလိုက်သည်။

ဒေါ်မယ်သုန်ကလည်း ကျွေးမွေးရေးအတွက် ခြံသမားတွေရဲ့ ဇနီးတွေနှင့်အတူ ပြည့်စုံအောင် စီမံရလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် မိုးလင်းလင်းချင်း နီလာက ရဲသွေးရဲ့ ခြံကို ကားနှင့် ရောက်ခဲ့ပါသည်။

"စောစောစီးစီးပါလား နီလာ"

"ဟုတ်တယ်၊ ကလေးတွေကို ခေါ်ရအောင်လာတာ"

"ဟင် ... ခေါ်သွားတော့ မလို့ လား"

"ကလေးတွေရော၊ ခင်ဗျားပါ ပျဉ်းမမြိုင်မှာ လိုက်နေမှ ပေါ့ ..."

"ဒါဆို ဒီအိမ်ကို ပစ်ထားခဲ့ရမှာ လား"

"ဒီအတွက် နီနီ စီစဉ်ပေးမယ်"

နေရာတကာ သူ့အလို၊ သူ့ချည်း ဆရာလုပ်နေသော နီလာကို ဒေါပွပွ နှင့် ရဲသွေးက ကောပစ် လိုက်မယ်ဟု စိတ်ကူးမိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ နီလာကို သိပ်ချစ်နေမိသောစိတ်ကြောင့် အရှုံးပေးလိုက် ပါသည်။

"ဟယ် ... အန်တီလေး ရောက်နေတယ်"

ကလေးတွေက နီလာကို မြင်တော့ ဝမ်းသာအားရ ပြေးလာကြသည်။

"အန်တီလေး လာလည်တာလား"

"မဟုတ်ဘူး ကွဲ့၊ သမီးတို့ သားတို့ ကို အန်တီလေးနဲ့ အမြဲအတူနေဖို့ လာခေါ်တာ"

"ဟင် ... ဟုတ်လား ..."

နီလာက ကလေးတွေကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်ပြီး ပွေ့ဖက်ကာ ပြောလိုက်သည်။

"ဦးဦးဖေဖေကိုကော ထော်ထားမှာ ရား"

"ခေါ်မှာ ပေါ့ မိုးရဲ့ ၊ ဦးဦးဖေဖေရယ်၊ သားတို့ ရယ်၊ အန်တီလေးရယ် အားလုံး တူတူနေကြမှာ လေ"

"ဟုတ်လား ... ဦးဦးဖေဖေ"

"ဟုတ်တယ် ... စိုးလေး"

"စိုးတို့ ရဲ့ မေမေလိုလေ၊ အန်တီလေးက စိုးတို့ ကို ကြည့်မယ်၊ ကျောင်းထားပေးမယ်"

"မေမေ့လိုရော ချစ်မှာ လားဟင်"

"ချစ်မှာ ပေါ့ စိုးရယ်၊ အန်တီလေးက စိုးတို့ ရဲ့ မေမေ မဟုတ်ပေမယ့်"

၊ မေမေလိုပဲ ချစ်မှာ ပေါ့"

နီလာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကြီး ပြောသည် ။ ရဲသွေးက သူမမျက်နှာကို စေ့ငှစွာ ကြည့်နေသည် ။

"ဪ ... ကလေးတွေကို သူတကယ်ချစ်တာပဲ၊ တော်သေးတယ်၊ သူ့လက်ထဲ ကလေးတွေ ရောက်လို့ ၊ တင့်တင့်လက်ထဲဆို မလွယ်ဘူး"

"ကဲ ... အဝတ်အစားတွေ ထုပ်တော့ စိုး၊ အန်တီလေးတို့ သွားကြမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

"ကိုရဲသွေးကော တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့လေ"

"မလိုက်သေးဘူး၊ ခြံမှာ စိစဉ်စရာရှိတာ စိစဉ်ရဦးမယ် ..."

"ဒါဆို ... ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျားပဲ လာတော့ ..."

"ရတယ် ... ဖြည်းဖြည်းမှ လာခဲ့မယ်"

ကလေးသုံးယောက်ကို ခေါ်ပြီး နီလာ ပျဉ်းမမြိုင်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည် ။ ဒီကလေးတွေကို သူမ အပိုင်ရလေပြီမို့ နီလာရဲ့ ရင်ထဲမှာ လွန်စွာပဲ ဝမ်းသာနေသည် ။

မိုးမြင့် နေ့လယ် ထမင်းပြန်စားချိန်မှာ တင့်တင့်က ထမင်းပွဲပြင်ရင်း ပြောသည် ။

"အစ်ကိုမိုး ... ဒီနေ့ညနေ နီလာက သူ့ခြံမှာ အကျွေးအမွေးရှိတယ်၊ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါလို့ ဖိတ်သွားတယ်"

"အေး ... ငါ့ကိုလည်း ခြံထဲမှာ လာဖိတ်သွားတယ်"

"ဘာတွေများ ထွင်နေပြန်ပြီလဲ မသိဘူး"

"တင့်တင့်ရယ် ... နင် ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် နီလာ့အပေါ်မှာ မလို မုန်းထားဖြစ်နေရတာလဲ၊ နီလာဟာ အင်မတန် သဘောထားပြည့်တဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ ယောက်ျားလေးလို ကျားကျား လျားလျားနေပေမယ့် သူက စိတ်ထားသိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းကလေးပါ"

မိုးမြင့်က ချီးကျူးခန်းထပ်ဖွင့်လိုက်မှ တင့်တင့်ရဲ့ မျက်နှာက ပို၍ ညိုပုပ်သွားသည်။ ။

"နီလာ့ကို လိုချင်တဲ့ လူတွေက အများကြီး၊ ဒါကိုပဲ နင် မနာလိုဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား"

"တစ်ချိန်လုံး နီလာ ... နီလာနဲ့ အမြင်ကို ကတ်တယ်၊ ဒီနာမည်ကိုကြားရတာ နားသိပ်ခါးတယ်"

တင့်တင့်က စိတ်ထဲကနေ မကျေမနပ်ကြီး ပြောလိုက်သည်။ ။ မိုးမြင့်ရှေ့မှ ဆောင့်ဆောင့် အောင့်အောင့်ကြီး ထွက်ခဲ့သည်။ ။

"ဟွန်း ... ညီမရင်းကို ဘယ်တော့မှ အကောင်းမမြင်ဘူး၊ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ မယူတဲ့ မိန်းမကိုပဲ အမြဲ ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်နေတာပဲ"

နီလာ့ကို မုန်းလိုက်တာမှ သူ့နာမည်ကို ကြားတောင် မကြားချင်အောင် တင့်တင့်က မုန်းနေပါသည်။ ။

ရဲသွေးက ညနေသုံးနာရီကျော်မှ ပျဉ်းမမြိုင်သို့ ရောက်လာသည်။ ။ ဝတ်စားပြီးမှ ရောက်လာ လေသည်။ ။

"ဟာ ... ဦးဦး ဖေဖေ၊ အဝတ်သစ်တွေနဲ့ သိပ်လှတာပဲ"

တိုးက ရဲသွေးကို ပြေးဖက်ပြီး ပြောသည်။ ။

"တိုးကိုလေ အန်တီလေးက ဘောင်းဘီအသစ်နဲ့ အင်္ကျီ ဝယ်ပေးတယ်"

"ဟုတ်တယ် ... စိုးကို ဂါဝန် ... ဖြူဖြူလှလှလေးနဲ့ မိုးအတွက်လည်း အဝတ်သစ်တွေ ဝယ်ပေးတယ်"

ပျော်ရွှင်နေသော ကလေးတွေကို ပွေ့ဖက်ပြီး ရဲသွေးက ကျေနပ်နေသည်။ ။ ကလေးတွေကို ဂရုစိုက်လွန်းသော နီလာ့ကို ကျေးဇူးတင်သောမျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"တိုးတို့ ဒီမှာ အမြဲနေရမယ်၊ ဦးဦးဖေဖေလည်း အမြဲနေရတော့မှာ လို့ အန်တီလေးက ပြောတယ်၊ အဲဒါ ဟုတ်လား"

ရဲသွေးက နီလာ့ရဲ့ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဒီလိုလေ စိုးရဲ့ ၊ စိုးမေမေ ... စိုး မှတ်မိလားဟင်"

နီလာက စိုးနားမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး စိုးရဲ့ ပခုံးလေးကို ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ ။

"မှတ်မိတာပေါ့ ... မေမေက သိပ်လှတယ်၊ ပြီးတော့ စိုးတို့ ကို သိပ်ချစ်တယ်"

"ဖေဖေကိုရော မှတ်မိလား"

"ဖေဖေကလည်း စိုးတို့ ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်"

"အေး ... အဲသလိုပေါ့ စိုးရယ်၊ အခုလေ ဦးဦးဖေဖေရော ... အန်တီ
လေးရော စိုးတို့ ကို စိုးတို့ ဖေဖေနဲ့ မေမေချစ်သလို ချစ်မယ် သိလား၊
အားလုံးပျော်ပျော်ကြီး တူတူနေကြမယ်"

"ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဦးဦးဖေဖေ"

"ဟုတ်ပါတယ် ... စိုးရယ်"

"ဝမ်းချမိုးကွ"

မိုးက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ကခုန်လေသည်။ ။ ကလေးတွေပျော်ရွှင်
တာကိုကြည့်ပြီး ရဲသွေးရော နီလာပါ ရယ်လိုက်ကြသည်။ ။

"ငါနဲ့ သူ့မှာ တူတာဆိုလို့ ဒီကလေးတွေ ချစ်တဲ့ စိတ်တစ်ခုပဲ ရှိတယ်
"

ရဲသွေးက နီလာကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး အကြည့်တွေကို လွှဲလိုက်သည်
။ ကြာကြာကြည့်မိလျှင် သူ့ရင်ထဲက ချစ်စိတ်တစ်စွန်းတစ်စကို နီလာမြင်
သွားမှာ စိုးသည် ပေါ့။

"ဟဲ့ ... နီနီ ဧည့်သည် တွေ လာတော့မယ်၊ ခုထိ အဝတ်အစား မလဲ
သေးဘူးလား"

မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော နီလာ့ကို ဒေါ်မယ်သုန်က လှမ်းပြောသ

ည်။

"ဘာပြင်စရာလိုလဲ သုန်သုန်ရာ ..."

"နီနီရယ် ... မင်္ဂလာယူတဲ့ အချိန်မှာ မိန်းမပီပီသသလေး ဝတ်စမ်းပါ အေ"

"ဘာဝတ်ရမှာ လဲ ပြော"

မျက်နှာလေး စူစူပုပ်ပုပ်နဲ့ နီလာက မေးလိုက်သည်။

"ဟို ... ပန်းခရမ်းရောင် ကြိုးဇာဝမ်းဆက်လေးက သိပ်လှတယ်၊ အဲဒါ ဝတ်ပါလား"

"ဟုတ် ..."

ဒေါ်မယ်သုန်အား တိုတိုတုတ်တုတ်ပြောခဲ့ပြီး၊ အပေါ်ထပ်သူမအခန်းဆီသို့ တက်ခဲ့သည်။

ရေမိုးချိုးသည် ၊ မလိမ်းခြယ်တာ ကြာပြီဖြစ်သော မိတ်ကပ်ကို မျက်နှာပေါ်မှာ တင်လိုက်သည်။ ။ ထိုစဉ် လွင့်ခနဲ နီလာရဲ့ အတွေးက ထွန်းနိုင်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ။

ထွန်းနိုင်နှင့်တွေ့ခဲ့ရစဉ်က နီလာ မိန်းမ ပီပီသသကြီး ပြန်ဖြစ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။ မိန်းကလေးလို လှပစွာ ဝတ်သလို အလှလည်း ပြင်ခဲ့သည်။ ။

ဒေါ်မယ်သုန် ကျေနပ်စေရန် နီလာက မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်နဲ့ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံးတို့ ကိုပါ ခြယ်သလိုက်သည်။ ။ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးပေါ်မှာ ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးကို တင်လိုက်သည်။ ။

ဆံပင်ကိုလည်း ဖြိုးဖြိုး၊ စပရေးနှင့် ဖျန်းလိုက်တော့၊ ကျကျနန ပုံစံ

လေး ဖြစ်နေသည် ။ ဇာပန်း ခရမ်းနုရောင်ဝမ်းဆက်ကို ကိုယ်ပေါ်တင်
လိုက်သည် ။

ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်မှာ ထင်ဟပ်လာသော ပုံရိပ်က နတ်သမီးလေးလား
အောက်မေ့ရသည် ။ ခါးတင်အင်္ကျီ၊ လက်ဖောင်းဖောင်းလေးနှင့်မို့ နီလာ
၏ အသွင်အပြင်က လွန်စွာခေတ်မီပြီး၊ ကိုယ်လုံး လှလှလေးကလည်း
အရှိကို အရှိအတိုင်း ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေသည် ။

အမွှေးနံ့သာကို ဘယ်လိုပင် ယောက်ျားလေးလို ဝတ်ဝတ်၊ အမြဲသုံး
တတ်သော နီလာက ခုလည်း မက်ဆီရေမွှေးကို နားသယ်စပ်ကုတ်တွေ
လည်ပင်းတွေမှာ ဆွတ်လိုက်သည် ။

ပြင်ဆင်ခြင်း ပြီးဆုံးတော့ အောက်ထပ်သို့ နီလာ ဆင်းခဲ့ပါသည် ။

"ဟာ ... အန်တီလေးက လှလိုက်တာ၊ နတ်သမီးလေးလိုပဲ"

လှေကားရင်းအရောက် အလျှင်ဦးဆုံး လှမ်းမြင်လိုက်သော စိုးက
အားရဝမ်းသာ အော်ရင်း နီလာဆီသို့ ပြေးလာသည် ။

ရဲသွေးလည်း ဖျတ်ခနဲ နီလာကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ မှ င်တက်
မိစွာ နီလာကို ငေးနေမိသည် ။

"အချစ်လေးရယ်၊ လှလိုက်တာကွာ၊ မင်းလေးကိုကွယ် စိတ်ရှိလက်ရှိ
သာ ပွေ့မက်ချင်လိုက်တာ"

သူ့အကြည့်တွေကို ခွဲမရအောင် ရဲသွေးမှာ ဖြစ်နေပါသည် ။

"နီလာ၊ အချစ်ရယ်၊ မင်းကို မောင် သိပ်ချစ်တယ်ကွာ"

ရင်ထဲက ပစ်ပျက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ နာမ်စားတွေကိုပါ သုံးလိုက်သည် ။
ချစ်ရလွန်းသူလေးကို သူ့ရဲ့ ရင်ခွင်မှာ မြှုပ်သွားအောင်ကိုပင်

ထွေးပိုက်ချင်လှပါသည်။ ။

တဖြည်းဖြည်း ဧည့်သည် တွေ စုံလင် လာလေပြီ။ တင့်တင့်တို့ မောင် နှမလည်း ရောက်ပါပြီ။ မိုးမြင့်က နီလာနှင့် အရင်းနှီးဆုံး မဟုတ်လား၊ နီလာ့ထံသို့ သူက ချဉ်းကပ်လာသည်။ ။

"နီလာရယ်၊ လှလိုက်တာကွာ၊ အခုလိုတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးတော့ ကိုယ့် မျက်စိထဲမှာ သိပ်ကို ထူးဆန်းနေတာပဲ"

မိုးမြင့်ကို ချိုချိုအိအိ အပြုံးလေးတစ်ခု နီလာက ပေးလိုက်သည်။ ။

"နေပါဦး၊ ဒီနေ့ ဘာလို့ အကျွေးအမွေးလုပ်တာလဲ"

"ကျွေးချင်လို့ ပေါ့ ကိုမိုးမြင့်ရယ်"

ဧည့်သည် တွေ စုံလင်မှ နီလာက အကျွေးအမွေးကို စတင်၍ ပြုလုပ် ပါသည်။ ။ စားကောင်း သောက်ဖွယ်များ စုံလင်လှသဖြင့် အားပါးတရ စားကြလေသည်။ ။

စားသောက်ပြီးစီး အချို့တည်းမှ နီလာက လူပုံအလယ်မှာ ထရပ်လို က်သည်။ ။

"ကျွန်မ ခုလို၊ ကျွေးမွေးတဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို လာရောက်ချီးမြှင့်တဲ့ သူ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင် ပါတယ်၊ ဒီနေ့ဟာ ကျွန်မရဲ့ ဘဝမှာ ထူးခြားတဲ့ နေ့ ဖြစ်လို့ ပါ"

အားလုံးက နီလာကို နားမလည်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေသ ည်။ ။

"ဒီနေ့ပဲ ကျွန်မရဲ့ ဘဝအတွက် အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်မယ့် အဖော်မွန် တစ်ဦးကို လက်ထပ်လိုက်ပါပြီ"

"ဟယ် ..."

"ဟင် ..."

"အို ..."

နီလာ့ထံသို့ အံ့ဩမယုံနိုင်လောက်သော မျက်ဝန်းတွေ ပြေး၍ ကပ်ပါလေတော့သည်။ ။

"ကဲ ... သတို့ သားကြီး ကိုရဲသွေး၊ ဧည့်သည် တွေကို ဧည့်ဝတ်ကျေလိုက်ပါဦးနော်"

နီလာက အချို့သာဆုံး အပြုံးလေးတွေနှင့် ရဲသွေးအား ရွန်းရွန်းစားစားကြီး ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ။ ရဲသွေးရင်ထဲမှာ နီလာက တမင်ဟန်ဆောင်ပြီး အိုက်တင်လုပ်နေမှန်းသိလျက်နှင့် ပရမ်းပတာကြီး ခုန်မြည်သွားလေတော့သည်။ ။

ရဲသွေးကလည်း နီလာ့ကို ချစ်ရည်ရွန်းသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီးကြည့်ပြီး သွားဖြူတန်းတွေပေါ်အောင် ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီး ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ ။

ဧည့်သည် များ ရဲ့ အံ့ဩသော အကြည့်တွေက နီလာ့ထံမှ ရဲသွေးဆီသို့ ရောက်လာပါသည်။ ။

"ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီနေ့ မနက်ပဲ ကျွန်တော်နဲ့ နီလာ လက်ထပ်ခဲ့ပါပြီ၊ ဒါကြောင့် မိတ်ဆွေကြီးများကို ညစာစားပွဲနဲ့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို လုပ်လိုက်တာပါ"

ရဲသွေးက အားလုံးကို ဝေ့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ။ မျက်နှာတွေ အကြီးအကျယ် ပျက်နေသော တင့်တင့်ကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ။

"ကြိုတင်မပြောဘဲ အခုလို ရုတ်တရက်ကြီး ဖွင့်ပြောရတာ အားလုံးကို အံ့သြဝမ်းသာစေချင်လို့ ပါ ခင်ဗျာ"

"အခု ပျဉ်းမမြိုင်ရဲ့ အရှင်သခင်က ကိုရဲသွေးဖြစ်သွားပြီဆိုတာ အားလုံးကို အသိပေးလိုက်တာပါ"

နီလာက ချိုချိုအိအိလေးပြုံးပြီး ပြောသည် ။ ရဲသွေးက အရောင် တဖျတ်ဖျတ်လဲ့သော မျက်ဝန်းတွေဖြင့် နီလာအား ကြည့်လိုက်ပါသည် ။

"ငါတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက ဘယ်လိုပဲ ရှိနေနေ လူရှိသေ ရှင်ရှိသေအောင် နီလာက ငါ့ကို နေရာပေးပါလား"

နီလာကလည်း တမင်သက်သက် ရဲသွေးကို နေရာပေးလိုက်ခြင်းပါ။ အများ အမြင်မှာ ရဲသွေး ကို မိန်းမကို မှီခိုစားသလို ထင်မှာ စိုးသည် ပေါ့ ။ ဘာတွေပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ရဲသွေးက သူမရဲ့ အကြင် ခင်ပွန်းပေပဲ မဟုတ်လား။

"ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာပွဲကို ချီးမြှင့်တဲ့ အနေနဲ့ အချို့ပွဲကို ဆက်ပြီး သုံးဆောင်အားပေးကြပါဦး နော်"

မျက်နှာကြီးညှိုးကျပြီး ငူငူငေါင်ငေါင်ကြီး ဖြစ်နေသော မိုးမြင့်နားသို့ နီလာက သွားရပ်လိုက်သည် ။

"ကိုမိုးမြင့်ရယ် နီလာကို ခွင့်လွှတ်နော်၊ တကယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စကို နီလာ ကိုမိုးမြင့်ကို အရင်ဦးဆုံး အသိပေးရမှာ ပါ"

"နီလာ အခုဖြစ်နေတာ တကယ်ပဲလားကွာ"

မိုးမြင့်က မယုံချင်တော့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် နီလာ့ကို ကြည့်လိုက်သည်

။

"အိပ်မက်တစ်ခုဆို ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲကွာ၊ ကိုယ် နီလာ့ကို အခုအချိန်ထိ မျှော်လင့်နေတုန်းပါ။ ခုတော့ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှ မျှော်လင့်စရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့"

"ကိုမိုးမြင့်က နီလာရဲ့ အမြဲတမ်း မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ပါ"

"အဲ ... ဒါနဲ့ ပဲ ကိုယ်ကျေနပ်လိုက်ရတော့မှာ ပေါ့ နီလာရယ်"

"နီနီ အခြားဧည့်သည် တွေဆီ သွားဦးမယ်နော်"

လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရမှာ မိုးမြင့်က ကြီးများစွာ ဆုံးရှုံးခဲ့သည် ကို သိရပါလေသည်။ ။

နီလာ့နားသို့ တင့်တင့် ရောက်လာသည်။ ။ တခြား ဧည့်သည် များ အလစ်မှာ တင့်တင့်က သွားစေပြီး ပြောလိုက်သေးသည်။ ။

"နီနီ ... နင် တမင် ငါ့ကို ချိုးလိုက်ပြန်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒီတချိလည်း နင် ငါ့ကို နိုင်သွားပြီ၊ အေး ... ဒါပေမဲ့ ငါက ငြိမ်ငြိမ်လေး အရှုံးခံမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ တင့်တင့်အကြောင်း နင် သိစေရမယ်"

ဒေါသမျက်ဝန်းတွေနှင့် နီလာ့ကို ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ။ တင့်တင့်မျက်နှာက လွန်စွာ ခက်ထန် နေသည်။ ။ နီလာက မခိုးမခန့် ပြုံးလိုက်သည်။ ။

"ကိုရဲသွေးကို ငါ ... လက်ထပ်တာ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ တင့်တင့်၊ နင့်ရည်းစားကို ငါ လုတာမှ မဟုတ်တာ"

"နင်သာ ကိုရဲသွေးကို မယူရင် တစ်နေ့ ငါနဲ့ ယူကို ယူဖြစ်မှာ သိလား"

"ဪ ... အဲဒီလိုလား"

နီလာရဲ့ ခန့် တဲ့ မျက်နှာလေးက တင့်တင့်ရဲ့ အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်အောင်ပင် ဒေါသ ဖြစ်စေလိုက်သည်။ ။

"ကဲ ... အချို့ပွဲကို အရသာ ရှိရှိလေး စားလိုက်ပါဦးနော် ..."

တင့်တင့်ကို ပြုံးစေနှင့် နှုတ်ဆက်ပြီး နီလာက တခြားဧည့်သည်တွေဆီ ထွက်ခဲ့သည်။ ။

Book Sharina

စောစောက ညံ့စည်နေသော ပျဉ်းမမြိုင်အိမ်ကြီး၊ ဧည့်သည် တွေ ပြန်သွားပြီမို့ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး ကလေးတွေလည်း မောပြီး ပိုးလိုးပက်လက် လန်ကုန်လေပြီ။

ဒေါ်မယ်သုန်နှင့် အလုပ်သမားဇနီးအချို့ သိမ်းဟယ် ဆည်းဟယ်နဲ့ မီးဖိုထဲမှာ လှုပ်ရှားနေတုန်း။

"စိုးတို့ ... လာ၊ အိပ်ရာဝင်ကြတော့နော်"

နီလာက ကလေးသုံးယောက်ကို အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်ခဲ့သည် ။ ကလေးတွေကို အဝတ်စား လဲပေးပြီး အိပ်ရာသို့ အသီးသီး ဝင်စေလိုက်သည် ။

နီလာရဲ့ လှုပ်ရှားဟန်တွေကို ကြည့်ပြီး ရဲသွေးရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်နေသည် ။ နီလာ ကလေးတွေကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာကို သိလိုက်ရသည် ။

"စိုးတို့ အိပ်ကြတော့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... အန်တီလေး"

"လာ ... ကိုရဲသွေး"

ရဲသွေး နီလာ ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည် ။

"ဒီအခန်းက နိဗ္ဗိဒ္ဓိအခန်း၊ ကပ်လျက်အခန်းက ကိုရဲသွေး အခန်းလေ၊
လာ ကိုရဲသွေးရဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဝီရိယဲမှာ ထည့်ထားတယ်၊ အားလုံး
ကိုလည်း ပြင်ဆင်ပေးထားတယ်၊ ကြိုက်ရဲ့ လား ကြည့်ဦးလေ"

ရဲသွေးရဲ့ အခန်းတွင်းသို့ နီလာက ခေါ်ခဲ့သည်။ ရဲသွေးလည်း နောက်က
လိုက်ခဲ့သည်။ သားနားသပ်ရပ်စွာ ပြင်ထားပေးသည့်အတွက် နီ
လာရဲ့ စေတနာကို သူနားလည်ပါသည်။

"ဒီတံခါးလေးက တစ်ဖက်ခန်းကို ကူးလို့ ရတဲ့ တံခါးပါ။ နီနီတို့ အတွက်
တံခါးက ဖွင့်စရာ မလိုဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် နီနီဘက်က ချက်ကို အ
သေပိတ်ထားတယ်"

နီလာက မျက်နှာထား တည်တည်လေးနှင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီး
ပြောသည်။ ရဲသွေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဟန်ဆောင်လင်မယားဆိုသော အသိက
ကျဉ်စက်နဲ့ တို့လိုက်သလို လွန်စွာ နာကျင်ခံရခက် နေပါသည်။

အေးစက်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့်ကြည့်နေသော သူ၏ အသည်းဘုရင်
မလေးကို ရဲသွေးကြည့်ရင်းနှင့် မခံချင်စိတ်တွေ ဆူဝေနေသည်။ သူ့အ
ပေါ် နီလာက လူတွေ ရှေ့မှာ သာ နေရာပေးပြီး လူကွယ်ရာတွင် အထက်စီးဆန်စွာ
ဆက်ဆံနေသည် ဟု ရဲသွေး စွပ်စွဲမိသည်။

သူ နီလာ့ကို လက်ထပ်ခဲ့တာ ဘာကိုမျှ မက်မော၍ မဟုတ်၊ နီလာ့ကို
ချစ်လွန်းသည့်စိတ်ကြောင့်၊ ချစ်ခဲ့ပြီး လက်ထပ်ခဲ့တာပါ။ နီလာ့အမြင်မှ
သူ့ကို ဘယ်လိုမြင်နေမယ်ဆိုတာကို သူ မခန့်မှန်းတတ်ပါ။

မိန်းကလေးဆန်စွာ လှသွေးတွေကြွယ်ပြီး ဖူးနုနေအောင် လှနေ
သော နီလာ့ကိုကြည့်ရင်း မခံချင်စိတ်ရော ချစ်စိတ်တွေပါ သူ့ရဲ့
ရင်ထဲမှာ ဆူလောင်နေပါသည်။

ရဲသွေးက စွေခနဲ နီလာရဲ့ ကိုယ်လေးကို သူ၏ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။ ။ တင်းတင်းကြီး ရင်ခွင်ထဲမှာ မြုပ်နေအောင် ပွေ့ဖက်ပြီး တားဆီးမရသော အနမ်းတွေနှင့် နီလာရဲ့ ချောမွတ်သော မျက်နှာအနံ့ လည်တိုင်ကြော့ကြော့သေးပါမကျန် တရစပ် နမ်းပစ်လိုက်သည်။ ။

နီလာက မမျှော်လင့်ဘဲ ရဲသွေးပွေ့ဖက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပြီး ကြောင်နေသည်။ ။ သူ၏ အပွေ့အဖက်မှာ မူးမူးမေ့မေ့ကြီး ခံစားမိသည်။ ။ နောက်မှ သတိရပြီး ရင်ခွင်ထဲမှ တအားဆောင်၍ ရုန်းလိုက်သည်။ ။

"ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ"

စိမ်းကားမုန်းတီး စက်ဆုပ်လွန်းတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို ရဲသွေး အထိတ်တလန့်ကြီး တွေ့လိုက် ရပါသည်။ ။

"ခင်ဗျားကို ကတိတည်တဲ့ လူကြီးလူကောင်းလို့ ထင်ခဲ့တာ မှားခဲ့ပြီ၊ ခုမှ ခင်ဗျားဟာ အကြံပက်စက်ပြီး အောက်တန်းကျမှန်း သိရတယ်၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် ခင်ဗျားကို လက်မထပ်ခဲ့ဘူး၊ သိလား"

"နီလာရယ် ... တို့ ပြောပါရစေဦး"

အသနားခံတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် ရဲသွေး ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ။

"ခင်ဗျားရဲ့ အောက်တန်းကျတဲ့ အပြုအမူတွေကို ဖာထေးဖို့ မကြိုးစားစမ်းပါနဲ့ "

"နီလာရယ် ... မင်းကို တို့ သိပ်ချစ်တယ်ကွာ"

နီလာရဲ့ ကိုယ်လေးကို အတင်းဝင်ပွေ့ပြီး ကိုရဲသွေးက ရင်နှင့်စွာ ပြောသည်။ ။

"ဒီမှာ ၊ အခုချက်ချင်း ကျွန်မကို လွှတ်စမ်းပါ"

"မလွတ်ဘူးကွာ၊ တကယ်ဆိုရင် တို့ ဟာ မင်းရဲ့ တရားဝင်လင်ပဲ၊ မင်းကို ဖက်ပိုင်ခွင့် ရှိသလို မင်းဘဝကိုလည်း ပိုင်တယ်"

"ဘာပြောတယ်"

"မင်း သိပ် အကဲပါလွန်းလို့ ပြောတာ၊ ဒါပေမဲ့ နီလာ မင်းမြဲမြဲမှတ်ထား၊ မင်း မကြည်ဖြူဘဲနဲ့ ၊ မင်းဘဝထဲကို တို့ ဘယ်တော့မှ ဝင်မလာဘူး"

ဆတ်ခနဲ နီလာရဲ့ ကိုယ်လေးကို လွတ်လိုက်သည် ။ စိမ်းကားမုန်းတီးလွန်းသော အကြည့်တွေနှင့် စိမ်းစိမ်းကြီး နီလာ့ကို ကြည့်နေသည် ။ ရဲသွေး၏ အသည်းတွေက ဆတ်ဆတ်မြည်အောင် နာကျင် နေပါသည် ။

"နီလာရယ်၊ မင်းရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေက ကျောက်သားလိုပဲ မာကျောနေပြီလားကွာ"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျောက်သားထက်တောင် မာကျော အေးစက်နေတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသား တံခါးကို တစ်သက်တာအတွက် ဂဟေဆက်ပြီး အသေပိတ်ထားလိုက်ပြီဆိုတာ ခင်ဗျား သိထားစမ်းပါ"

"အန်တီလေး မိုး ရေသောက်ချင်လို့ တဲ့ "

ရုတ်တရက် စိုး သူတို့ အနားသို့ ရောက်လာတော့ နီလာနဲ့ ရဲသွေးရဲ့ တိတ်တဆိတ် ရန်ပွဲက အဆုံးသတ်သွားသည် ။

"ဪ ... အန်တီလေး ရေတကောင်းနဲ့ ခပ်ခဲမယ်နော် ..."

"စိုးလဲ လိုက်ခဲ့မယ်"

"လာ ... စိုး၊ သွားစို့"

စိုးရဲ့ လက်ကလေးကို ဆွဲပြီး၊ နီလာက ရဲသွေးရှေ့ ထွက်ခဲ့သည် ။ ရဲ

သွေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ အသည်း နှလုံးတွေ အေးစက်ထုံကျင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့
လေသည်။ ။

ကလေးတွေကို သိပ်ပြီး နီလာ မဆူရဲ့၊ အခန်းဆီသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ။ ငြိမ်
သက်နေသော ရေပြင်မှာ ခဲတစ်လုံး ပြုတ်ကျပြီး လှိုင်းဂယက်ထန်ခဲ့သ
လို၊ သူမရဲ့ တည်ငြိမ်နေသော နှလုံးသားမှာ လည်း ရဲသွေးရဲ့ အနမ်း
တွေကြောင့် လှိုင်းဂယက်ထန်ခဲ့ရပါပြီ။

အိပ်ပျော်ခဲ့သော နှလုံးသားကို ရဲသွေးက မှတ်နိုးလိုက်ပါပြီ၊ သူမရဲ့ ရ
င်တွေလည်း တသိမ့်သိမ့် ခုန်ခဲ့ရပါသည်။ ။

အချစ်ဆိုတာ သူမရဲ့ ဘဝနဲ့ မသက်ဆိုင်သော အရာဟု သတ်မှတ်ခဲ့
သော နီလာရဲ့ ရင်မှာ လှိုင်းထန်လေပါပြီ။

ထွန်းနိုင်နဲ့ လမ်းခွဲပြီးကတည်းက သူမရဲ့ အသည်းတံခါးကို ပိတ်ခဲ့သ
ည်။ ။ နီလာရဲ့ ရင်ထဲမှာ အချစ်ဆိုတာ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီး အချစ်ဆိုတာ
လုံးဝ မရှိတော့ဘူးလို့ နီလာ ထင်မှတ်ခဲ့ပါသည်။ ။ ခုတော့ ... သည် အထ
င်က မှားသယောင် ဖြစ်နေပါပြီ။

တည်ငြိမ်ခဲ့သော နီလာရဲ့ ဘဝကို ဖျက်ဆီးလိုက်သော ရဲသွေးကိုသာ
ကြိတ်ပြီး ဒေါသဖြစ်မိ သည်။ ။ ထိုနေ့ညက နီလာ တော်တော်နှင့် အိပ်မရ
ခဲ့ပါ။ ရဲသွေးက သူမရဲ့ မာနကို ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်သည် ဟု စွပ်စွဲမိပါသ
ည်။ ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၊ နံနက်စာကို ကလေးသုံးယောက်နှင့်အတူ နီ
လာရော၊ ရဲသွေးပါ စားကြသည် ။ ကလေးတွေက ပျော်ရွှင်စွာ
စကားပြောဆိုနေတာကို ကြည့်ပြီး၊ နီလာရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကြည်းနူး နေပါသ
ည် ။

"စိုးတို့ ပျဉ်းမမြိုင်မှာ ပျော်ရဲ့ လားကွဲ့."

"ကျော်ဒယ်"

"ပျော်ပါတယ် အန်တီလေး"

သုံးယောက်လုံးက သံပြိုင်တညီတည်း အဖြေကို ပေးသည် ။

"ဒီနှစ် ကျောင်းအဖွင့်မှာ စိုးရော၊ တိုးရော ကျောင်းတက်ရမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီလေး"

"အင်း ... မိုးက နောင်နှစ်မှ တက်ရမှာ ၊ အိမ်မှာ ပဲ အားတဲ့ အခါ အ
န်တီလေး စာသင်ပေးမယ် နော်"

"ဟုတ်တဲ့ ..."

မိုးက ဒေါ်မယ်သုန်ရဲ့ ပူတင်းကို ပလုတ်ပလောင်းစားရင်းက ဖြေသ
ည် ။

"ကဲ ... စားသောက်ပြီး၊ အိမ်ထဲမှာ ပဲ ကစားနေကြနော်၊ ဦးဦးဖေဖေ
နဲ့ အန်တီလေး ဟိုဘက် ခြံကို သွားမလို့ "

"စိုး ကြီးကြီးသုန်ကို ကူလုပ်ပေးမယ်နော် အန်တီလေး"

"အေးပါကွယ်၊ စိုး ကူချင်ကူပေါ့၊ ဟုတ်လား"

ရဲသွေးနှင့်နီလာ၊ ရဲသွေးရဲ့ ခြံဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မနေ့က တွေ့ခဲ့ရသော လှပပြင်ဆင်မှုများ နီလာရဲ့ မျက်နှာမှာ လုံးဝ မရှိတော့ပါ။ မြင်ရိုးနေကျအတိုင်း ယောက်ျားလေးလို ဝတ်စားထားသည်။

ဒါပေမဲ့ နီလာက မျက်နှာပြောင်ချောချောလေးက စွဲမက်စရာ လှလွန်းနေပါသည်။ ချစ်ခိုးတွေ ဝေနေသော မျက်လုံးတွေနှင့် ရဲသွေးက နီလာ့ကို ခိုးကြည့်သည်။

ရဲသွေးရဲ့ ခြံကို နီလာက တိုးတက်အောင်မြင်လာအောင် လုပ်ချင်သည့် ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြနေသည်။ ဒါကြောင့် ရဲသွေးထံမှ ခွင့်တောင်းပြီး သူ့စီမံကွပ်ကဲပေးမည်ဟု ဆိုသည်။

ခြံအလုပ်မှာ နီလာက သူ့ထက်ပိုပြီး ဗဟု သုတကြွယ်ဝသဖြင့် ရဲသွေးက လက်ခံလိုက်ပါသည်။ ခြံသို့ သွားရသော လမ်းတစ်လျှောက်၊ ရွံစေးတွေ ဗွက်တွေ ဖြစ်နေသည် မို့ သွက်သွက်ကြီး မလျှောက်နိုင်ပါ။

ရဲသွေးနှင့်နီလာ လာနေတာ မြင်တော့ တင့်တင့်က လမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ ပင်စည်မှာ ကွယ်နေလိုက်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို လောလောဆယ် တင့်တင့်က မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုစိတ် မရှိပါ။

ရွံ့ဗွက်အိုင်တစ်ခုကို ကျော်ရင်း ရွံ့စေးမြေကြောင့် နီလာချော်လဲမလို ယိုင်သွားသည်။ နောက်နားမှ ကပ်လျက်သားရှိနေတဲ့ ရဲသွေးက နီလာ ပြုလဲမသွားအောင် ဆီး၍ ပွေ့လိုက်သည်။ ရဲသွေးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲသို့ မြှုပ်နေအောင် နီလာ ဝင်သွားသည်။

သည် မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသော တင့်တင့်ရဲ့ ရင်တွင် ဟက်တက်ကွဲကြီး သွေးတွေ စိမ့်သွားသည်။ မမြင်ရက်၊ မကြည့်ရက်အောင် မနာ

လိုစိတ်တွေ ဆူဝေနေသည်။ ။

"အို ... လွတ်စမ်းပါ"

ရဲသွေးရဲ့ ဖက်တွယ်မှု ရင်ခွင်က နီလာက ဆောင့်၍ ရုန်းလိုက်သည်

။

"မင်း လိမ့်ကျသွားမှာ စိုးလို့ ဖမ်းပေးတာ"

"ခင်ဗျားရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်တာထက် ဗွက်အိုင်ထဲ ရောက်တာကမှ ကောင်းဦးမယ်"

"ကောင်းပြီ နီလာ၊ နောက်တစ်ခါဆို မဖမ်းရုံပေါ့၊ မင်း လိမ့်ကျလည်း ကြည့်နေလိုက်ရုံပဲ"

သည် စကားစုကို ကြားလိုက်ရသော တင့်တင့်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာ သွားသည်။ ။

"အင်း ... ဒီပုံအတိုင်းဆို၊ သူတို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မချစ် တာက သေချာနေပြီ"

တင့်တင့်ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာနေသည်။ ။ ရဲသွေးနှင့်နီလာ လက်သာ ထ ပ်ခဲ့သော်လည်း ချစ်သူတွေ မဟုတ်တာကို သိလိုက်ရလို့ ကျေနပ်နေ သည်။ ။

"ကိုရဲသွေးကို မချစ်ဘဲ နီလာက ဘာလို့ လက်ထပ်ပါလိမ့်၊ အင်း ... ကလေးတွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာ ၊ သူက ကလေးတွေကို သိပ်ချစ်တာပဲ"

"ကိုရဲသွေး၊ ခင်မောင်ကိုတော့ သေသေချာချာ ထိန်းနော်"

ခြံသို့ မရောက်ခင် နီလာက သတိပေးလိုက်သည်။ ။

"တို့ လည်း လေ့လာမိတယ်၊ ခင်မောင်ဟာ အကျင့်စာရိတ္တ

မကောင်းဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သတိပေးလိုက်မယ်၊
ပြုပြင်ရင် ပြုပြင်၊ မပြုပြင်ရင် အလုပ်ထုတ်ပစ်ရမှာ ပဲ"

နီလာက တကယ့်ခြံသမားမို့ ရဲသွေးရဲ့ ခြံကိုလည်း ကြီးပွားတိုးတက်
အောင် လုပ်ချင်စိတ်တွေ နီလာ့ဆီမှာ အပြည့်ရှိနေပါသည်။ ။

တင့်တင့်လည်း ရဲသွေးတို့ လွန်မှ ပုန်းကွယ်နေရာမှ ထွက်ခဲ့လေသ
ည် ။ ရဲသွေးနှင့် နီလာတို့ ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို သူ တော်တော်လေး သ
ဘောပေါက်သွားသည် ။ သူမအတွက် နိုင်ကွက် တစ်ကွက် ရလိုက်ပြီဆို
တာ သိလိုက်ရသည် ။

(၂၅)

ညစာ ထမင်းဝိုင်းမှာ တိုးနှင့်မိုးက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်စကားတွေ တွတ်
တီးတွတ်တာ ပြောနေသလောက် စိုးက မျက်နှာလေး ညှိုးနေသည်။ ။

"စိုးလေး ... ဒီနေ့ ထမင်းစားလို့ မကောင်းဘူးလားကွယ်"

ဒေါ်မယ်သုန်က ထမင်းတွေကို ဟိုရွှေ့ သည် ရွှေ့လုပ်နေသော စိုးကို
ကြင်နာစွာ မေးလိုက်သည်။ ။

"စိုး မစားချင်တော့ဘူး ကြီးကြီးသုန်"

ထမင်းတစ်ဝက်တစ်ပြက်နှင့် စိုးက ထမင်းဝိုင်းမှ ထသွားသည်။ ။ ရဲ
သွေးနဲ့ နီလာ အကြည့်ချင်း ဆုံမိသည်။ ။ စိုး တစ်ခုခု ဖြစ်နေတာကို သိ
နေကြသည်။ ။

စိုးက သူမရဲ့ အခန်းဆီသို့ တက်သွားလေပြီ။ ။ ရဲသွေးနှင့်နီလာလည်း
ထမင်းစားပြီး စိုးတို့ နောက် လိုက်ခဲ့သည်။ ။

"စိုး ဘာဖြစ်နေလဲ မသိဘူး ကိုရဲသွေး၊ နီနီကိုလည်း တစ်ညနေလုံး
စကားမပြောဘူး"

"အင်း ... နေမကောင်းတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ စိတ်ထိခိုက်တတ်ရင်
လုပ်တဲ့ ပုံစံပဲ နီလာ"

ခုတင်ပေါ်မှာ မှောက်ပြီး ငိုနေသော စိုးကို တွေ့ရသည်။ ။ နီလာ့ရင်ထဲ

မှာ ကျင့်ခနဲ နာသွား ပါသည်။ ။

"စိုးလေး ... ဘာဖြစ်နေတာလဲကွယ်"

စိုးရဲ့ ကိုယ်လေးကို ထွေးပွေ့ပြီး ကြင်နာစွာ မေးလိုက်သည်။ ။

"စိုး ဘာလို့ ငိုတာလဲ၊ ဦးဦးဖေဖေကို ပြောစမ်းကွယ်"

ရဲသွေးကလဲ နူးညံ့သော လေသံတွေဖြင့် ချောသည်။ ။

"အဟင့် ... ဟင့် စိုး စိတ်မကောင်းလို့ ပါ"

"ဟင် ... စိုးက ဘာလို့ စိတ်မကောင်းရတာလဲ"

"ဟို ... အန်တီလေးက စိုးတို့ ကိုပဲ ချစ်ပြီး၊ ဦးဦးဖေဖေကို မချစ်လို့ ပေါ့"

"ဟင် ..."

နီလာ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားသည်။ ။ စိုးကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေသည်။ ။ နီလာရဲ့ အကျဉ်းအကျပ်ကို ရဲသွေးက ဝင်ကူလိုက်သည်။ ။

"စိုးလေးကို ဒီစကား ဘယ်သူက ပြောလဲ"

တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ စနက်မှန်းသိ၍ ရဲသွေးက စိုးကို ရအောင် မေးသည်။ ။

"ဒေါ်လေးတင့်က ပြောတယ်၊ စိုးရဲ့ ဦးဦးဖေဖေကို အန်တီလေးက နှိပ်စက်တာတဲ့ စိုးတို့ ကိုသာ ချစ်တာ၊ ဦးဦးဖေဖေကို သိပ်မှန်းတာပဲတဲ့ "

"ဟင် ..."

"ဟာ ..."

ရဲသွေးရော နီလာပါ လွန်စွာ အံ့ဩသွားပါသည်။ ။

"ဘယ်တုန်းက ပြောတာလဲ စိုး"

"ဒီနေ့ပဲ အိမ်ကို နေ့လယ်က ရောက်လာတယ်၊ ပြီးတော့ စိုးကို မေးတယ်၊ အန်တီလေးနဲ့ ဦးဦးဖေဖေ အတူတူ တစ်ခန်းတည်း နေလားတဲ့ "

စိုးက ရှိုက်သံလေးတွေဖြင့် ပြောနေသည်။ ။

"စိုးက တစ်ယောက်တစ်ခန်း နေတယ်လို့ ပြောတော့ အဲဒါ ဦးဦးဖေဖေကို မချစ်လို့ အန်တီလေးက သူ့အခန်းထဲမှာ မထားတာတဲ့ ၊ ဟုတ်လား ဟင် အန်တီလေး"

နီလာ အရမ်းစိတ်ညစ်သွားသည်။ ။ စိုးရဲ့ မေးခွန်းက ချောင်ပိတ်မေးလိုက်သလို ဖြစ်နေပါသည်။ ။

"စိုးရယ် သူက သက်သက်ပြောတာပါ"

ရဲသွေးက နီလာအစား ဖြေသည်။ ။

"အန်တီလေးနဲ့ ဖေဖေ တူတူထိုင်တာ၊ ဖက်တာ စိုးကို တွေ့ဖူးလားလို့ မေးတယ်"

"အို ... ဒါတွေက စိုးတို့ ကလေးတွေ မသိသင့်တာတွေကွယ်"

ရဲသွေးက ကျိတ်ပြီး တင့်တင့်ကိုသာ ဒေါသဖြစ်နေသည်။ ။

နီလာ့ရင်ထဲမှာ လည်း ကလေးတွေနှင့် မအပ်စပ်သော စကားကို ပြောသော တင့်တင့်ကို အမှုန့် ကြိတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် ဒေါသ ဖြစ်နေသည်။ ။

"အန်တီလေးက ဦးဦးဖေဖေကို ချစ်ပါတယ်ကွယ်"

"ဒါပေမဲ့၊ စိုးတို့ ကိုသာ နမ်းတယ်၊ ဦးဦးဖေဖေကို တစ်ခါမှ အန်တီ"

လေး မနမ်းဘူးနော် ..."

နီလာရဲ့ မျက်နှာက ပန်းဆီရောင်တွေ လျှမ်းသွားသည်။ ။

"ဪ ... စိုးက ဒါကြောင့် ပြောတာလား၊ ကဲ ... ကြည့် ခု အန်တီ
လေး နမ်းပြမယ်"

နီလာက ရဲဆေးတင်ပြီး စိုးကျေနပ်အောင် ရဲသွေးရဲ့ ပါးပြင်ကို ခပ်ဖွ
ဖွလေး နမ်းပြလိုက်သည်။ ။ နူးညံ့လွန်းသော နှုတ်ခမ်းလွှာလေးက
ရဲသွေးရဲ့ ပါးပြင်ကို နွေးစေသလို ရဲသွေးရဲ့ အသည်းနှလုံး တစ်ခုလုံးပါ
ပူနွေးလို့ ဖြာသွားသည်။ ။

"ကဲ ... ကျေနပ်ပြီလား စိုး"

"ဟုတ်ကဲ့၊ စိုး အန်တီလေး ဦးဦးဖေဖေကို ချစ်တာ ယုံပါပြီ"

သည် တော့မှ စိုးရဲ့ မျက်နှာလေး ရွှင်သွားသည်။ ။

"အန်တီလေးက ဦးဦးဖေဖေကို မနှိပ်စက်ပါဘူးကွယ်၊ ပျော်အောင်
ထားပါတယ်"

စိုးကို ကျေနပ်အောင် ချွေးသိပ်ပြီး နီလာက အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်
။ စိုးက ရဲသွေးကို ခဏနေပါဦးဟု ခေါ်ထားသဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

"ဦးဦးဖေဖေ ပျော်လား ဟင်"

"ပျော်တာပေါ့ စိုးရယ်"

"ဦးဦးဖေဖေ ပျော်လို့၊ စိုးလည်း ပျော်သွားပြီ"

ရဲသွေးရဲ့ လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ပြီး စိုးက ရွှင်ရွှင်မြူးမြူးလေး ပြော
သည်။ ။

"ဦးဦးဖေဖေရယ်၊ အန်တီလေးရဲ့ ပါးလေးတွေက သိပ်ပြီး နုတာပဲ၊

အိမ်ရှေ့ခြံထဲက ပန်းရောင် နှင်းဆီပွင့်လေးလိုပဲနော်"

စိုးရဲ့ စကားကြောင့် ရဲသွေးရဲ့ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်သွားသည်။
နီလာရဲ့ ပါးလေး နူးညံ့တာ နှင်းဆီပွင့်ဖတ်လေးတွေလို နုညက်အိစက်
နေတာ ရဲသွေး သိသည် ပေါ့။

မင်္ဂလာဦး မမည်သော မင်္ဂလာဦးညက အဖြစ်လေးကို ရဲသွေး တမ်း
တ လွမ်းမောစွာ တွေးမိပါ သည်။

"နီလာရယ် ... တစ်မိုးအောက်တည်းမှာ နေပြီး တို့ ဘဝက ဆယ်က
မ္ဘာခြားနေသလိုပါပဲလားကွယ်"

စိုးရဲ့ အခန်းထဲက ပြန်ထွက်ခဲ့သော နီလာရဲ့ ရင်ထဲမှာ လည်း ဖိုလို့
က်တုန်ခါ နေပါသည်။ ရဲသွေးကို သူမ ဘာကြောင့် နမ်းလိုက်မိပါလိမ့်
ဟု နောင်တရနေသည်။

"အို ... စိုး ကျေနပ်အောင် လုပ်တာပဲ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိဘူး"

တောင်တောင်ဤဤ တွေးမိသည့် အတွေးစကို ဖြတ်တောက်ပစ်လို
က်သည်။

အောက်ထပ်သို့ နီလာ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ မတည်မငြိမ်လှုပ်ရှားချင်
နေသော စိတ်ကို တိုး၊ မိုးတို့ နှင့် စကားပြောရင်း ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်
သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စာ စားသောက်ပြီး ခြံထဲသို့ နီလာနှင့်ရဲသွေး အတူဆင်းခဲ့သည်။ ။

"ကိုရဲသွေး တင့်တင့်ဆီ သွားမလို့၊ လိုက်မလား"

"လိုက်မယ်၊ မနေ့က စိုးခမျာ သူ နောက်လိုက်လို့၊ တော်တော် စိတ် ထိခိုက်သွားတယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ နောက် ... ဒါမျိုး မလုပ်အောင် သူ့ကို ပြောရမယ် ..."

တင့်တင့်ရဲ့ ခြံဆီသို့ နှစ်ဦးသား သွက်သွက်လှမ်းခဲ့သည်။ ။ သူတို့ နှစ် ဦးကို မြင်တော့ တင့်တင့်က ပြုံးပြုံးကြောင်ကြောင် ကြည့်နေသည်။ ။

"ဟင် ... စောစောစီးစီး ဘာလုပ်ကြတာလဲ"

"လျှာချောင်တဲ့ နင့်ကို သတိပေးမလို့ "

နီလာရဲ့ မျက်နှာလေးက ဒေါသကြောင့် ရဲနေသည်။ ။ တင့်တင့်ကို စူး ရဲတဲ့ အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်နေသည်။ ။

"ငါ ဘာလျှာချောင်လို့လဲ"

"နင် စိုးကို ဘာတွေပြောလိုက်လဲ၊ ကလေးက မနေ့က စိတ်ထိခိုက် နေလို့ တော်တော် ချော့ယူ ရတယ်"

တင့်တင့်က နီလာကို မျက်စောင်းကြီးထိုးပြီး ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့သည်။ ။

"ဟဲ့ ... အမှန်ကို အမှန် အရှိကို အရှိပြောတာပဲ၊ အဲဒါ အပြစ်လား"

"နေစမ်းပါဦး၊ ငါတို့ လင်မယား ဘယ်လိုနေနေ နင့်အပူ မပါဘူး သိလား၊ တင့်တင့်"

တင့်တင့်မျက်နှာက မည်းမှောင်သွားသည်။ နီလာအား မနာလိုစိတ် ဝန်တိုစိတ်တွေ ကြီးမားပြီး သူများ ရဲ့ အရေးမှာ သူ စွက်ဖက်နေသည် ကိုလည်း မသိနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

"ဒီမှာ တင့်တင့်၊ ဒါ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်နဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ပါစေ၊ နောက် ... ငါတို့ ရဲ့ မိသားစုကိစ္စမှာ ဘာမှ ဝင်စွက်မဖက်ပါနဲ့ ၊ ကလေးတွေနဲ့ လည်း တွေ့ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ "

"အံ့မယ် ... ပိုင်စိုးပိုင်နင်း နိုင်လိုက်တာ၊ ဒီကလေးတွေက နင် မွေးထားတာ မဟုတ်ဘူး "

"ငါ မမွေးထားပေမယ့်၊ အခု ငါက သူတို့ ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူ ဖြစ်နေပြီ သိလား၊ မသိ နားမလည်သေးတဲ့ ကလေးတွေရဲ့ စိတ်ကို အဆိပ် မခတ်ချင်စမ်းပါနဲ့ "

ပြောရင်း နီလာက ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ နီရဲနေသော မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ရဲသွေး နီလာကို ဝင်ထိန်းလိုက်သည်။

"ကဲ ... လာပါကွာ၊ နီလာရာ၊ တို့ က ကလေးတွေကို၊ သူနဲ့ မတွေ့ရဘူးလို့ ပြောထားရင် ပြီးတာပဲ၊ လာ ပြန်ဖို့နော် ..."

နီလာရဲ့ ပခုံးကိုဖက်ပြီး အိမ်ပြင်သို့ ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။ နီလာလည်း အလိုက်သင့် ပါလာသည်။

အိမ်ပြင်သို့ ရောက်သည် အထိ ရဲသွေးက ပခုံးကို ဖက်ထားဆဲမို့ နီလာက ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ ရဲသွေးကလည်း အလိုက်သင့် လွှတ်ပေး

လိုက်သည်။ ။

သူတို့ နှစ်ဦးကို ကြည့်ပြီး ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ဒေါသတွေနှင့် တင့်တင့်
ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ။

(၂၆)

ရွှေကျင်မြို့ကို တင့်တင့်က အဒေါ်တစ်ယောက်ထံ သွားလည်သည်။ ။
ကားတစ်စီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားစဉ် တစ်ဖက် ကားပေါ်မှ တို
က်ပုံအညိုနှင့် သားသားနားနား လူတစ်ယောက်ကို သတိပြုမိသည်။ ။

တင့်တင့်မျက်နှာကြီး စကောလို ဝိုင်းစက်စက်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဟင် ... ကိုထွန်းနိုင်ပါလား"

သူမရဲ့ မျက်စိကို သူမ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ။ ဟုတ်မှ ဟုတ်
ရဲ့ လား၊ ကိုထွန်းနိုင်က ဆုံးခဲ့ပြီပဲ။

ဝေဝဝါတွေများ နှင့် တင့်တင့် ဂဏှာမငြိမ်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ။

"အင်း ... သူသာ တကယ့် ကိုထွန်းနိုင် ဆိုရင်တော့ ဇာတ်လမ်းက
သိပ်ကြည့်ကောင်းမယ်၊ အပွဲပွဲမှာ ငါ့ကို အနိုင်နှံနိုင်တဲ့ မိနီလာရဲ့ ကျဆုံး
ခန်းကို အရသာရှိရှိ ကြည့်ရတော့မယ်"

နေမကောင်းသော အဒေါ်နှင့်တောင် ဖြောင့်ဖြောင့် စကားမပြောနိုင်
ဘဲ ကိုထွန်းနိုင်အကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်သည်။ ။

အကောက်ခွန်ရုံးမှာ သွားစုံစမ်းပါသည်။ ။ ထွန်းနိုင်ရာထူးတိုးပြီး ရွှေ
ကျင်ကို ပြန်ရောက်လာ သည် ကို သိခဲ့ရသည်။ ။

သည် ထက် သေချာတာ ရှိနိုင်ဦးမလား၊ လူတူလွန်းလို့

မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်တော့ နာမည်ပါ တူနေပြီလေ။

ကျောက်ကြီးသို့ ပြန်ခဲ့ပြီး၊ တင့်တင့်က ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ အပြတ်ထုတ်နေသည် ။ နီလာအား ဘယ်လို အလဲထိုးရပါလိမ့်ဟု အကွက်ထိထိနှင့် ပိပိရီရီဉာဏ်ဆင်ဖို့ စိတ်ကူးနေသည် ။

"ဟွန်း ... မိန်းမ၊ လင်ကြီး တကယ်မသေဘဲ ပြန်လာတော့ လင်ငယ်ကို ဘယ်လိုရှင်းမလဲ ကြည့်ရသေးတာပေါ့"

အတွေးတွေဖြင့် တင့်တင့်တစ်ယောက် ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေသည် ။ သာလိကာမလေးလို စကားပေါလွန်းသော တင့်တင့် ငြိမ်နေတာကိုမိုးမြင့် သတိထားမိသည် ။

"တင့်တင့် နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

ထမင်းခူးခပ်နေသော တင့်တင့်ကို မိုးမြင့်က မေးသည် ။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

"အောင်မယ် ... နင့် အကြောင်းများ မသိတာကျနေတာပဲ၊ နင် ဘာငြိမ်နေတာလဲ၊ ဘာတွေ တွေးနေလဲ"

ပါးစပ်ဖွာသော တင့်တင့် ကြာကြာ အောင့်အည်း မနေနိုင်ပါ။

"ဟို ... ကိုထွန်းနိုင်ကို အစ်ကိုမိုး သိလား"

"ဘယ် ထွန်းနိုင်လဲ"

"ဟိုလေ ... အစ်ကိုမိုးရဲ့ အသည်းကျော်လေးနဲ့ လက်ထပ်တဲ့ ကိုထွန်းနိုင်လေ"

"အေးလေ ... သူတော့ သိတာပေါ့၊ သူဆုံးသွားပြီပဲဟာ"

"အင်း ... ဒီတစ်ချို့ အစ်ကိုမိုး ခေတ်နောက်ကျသွားပြီ၊ သူ မသေဘူး၊

အရှင်လတ်လတ်ကြီးကို တွေ့ခဲ့တယ်၊ ရာထူးလည်း တိုးသွားပြီ"

မိုးမြင့်က မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး တင့်တင့်ကို ကြည့်နေသည်။ ။

"နင်က ဘယ်မှာ တွေ့တာလဲ"

"ရွှေကျင်မှာ လေ အဲဒီမှာ သူ တာဝန်ကျနေတယ်"

"သေချာရဲ့ လား တင့်တင့်ရယ်"

"သေချာသမှ သိပ်သေချာတယ်၊ သူနဲ့ စကားမပြောလိုက်ရပေမယ့် သူ့ကို သေချာတွေ့လိုက်တာ သိလား"

မိုးမြင့်ရဲ့ မျက်နှာကြီးက ချက်ချင်း အိုစာသွားသည်။ ။

"ဒုက္ခပါပဲ၊ နီလာတော့ ပြဿနာပဲ"

"ပြဿနာ တကယ့် အကြီးအကျယ်ပေါ့၊ ဟွန့် ... မိန်းမက နောက်လ င်ယူပြီး ငြိမ်နေတာ၊ ခုတော့ အရှက် ဖြန်းဖြန်းကွဲတော့မယ်"

"ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ တင့်တင့်"

မိုးမြင့်က ပစ်ဟောက်လိုက်သည် ။ ထရိုက်တော့မလို ဒေါသမျက်ဝန်းကြီးနှင့် ကြည့်သည်။ ။

"နင့်ပါးစပ်က ကြမ်းလှချည်လား၊ ဘာလို့ လူတစ်ဖက်သားကို ဒါ လောက် မှီချိုးမျှစ်ချိုး ပြောချင်ရတာလဲ"

"အို ... တခြားလူကို ပြောတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်အစ်ကိုကို ပြော တာပဲ"

"ဒီအကြောင်း ဘယ်သူသိပြီးပြီလဲ"

"ဘယ်သူမှ မသိသေးဘူး"

"အေး ... နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထား၊ ဒီအကြောင်း နင်နဲ့ ငါပဲ သိပါစေကြားလား၊ ဒီသတင်း နင့်ပါးစပ်က ပေါက်ကြားရင် အသေပဲ၊ အိမ်မှာ မထားဘူး သိလား"

တင့်တင့်အား ဓားကြိမ်း ကြိမ်းပြီး မိုးမြင့် အိမ်က ထွက်ခဲ့သည် ။ နီလှာကို ကြိုတင်သတိပေးမှ ဖြစ်တော့မည်ဆိုတာ သိလိုက်သည် ။

ပျဉ်းမမြိုင်သို့ရောက်တော့ အခန့်သင့်လှသည် ။ ရဲသွေးကို အိမ်မှာ တွေ့ရသည် ။

"နီလာကော၊ ကိုရဲသွေး ..."

"အပြင်သွားတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ကိုမိုးမြင့်"

"ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်တာ အတော်ပဲဗျာ"

တည်တံ့ ညှိုးလျနေသော မိုးမြင့်ရဲ့ မျက်နှာကို ရဲသွေးက စူးစမ်းစွာ ကြည့်လိုက်သည် ။

"ဘာပြောစရာရှိလဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနိုင်ပါတယ် ကိုမိုးမြင့်"

"အင်း ... နီလှာကို အသိမပေးခင် ခင်ဗျားကို အသိပေးတာ စေတနာနဲ့ ပါဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်ထားပါ"

"ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သိပြီးသားပါ"

"တကယ်လို့ ဗျာ၊ နီလာရဲ့ အရင်ခင်ပွန်းက တကယ်မသေဘဲ၊ အခု ပြန်လာတယ်ဆိုရင်၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ"

"ခင်ဗျာ ..."

မယုံနိုင်လောက်အောင် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ရဲသွေးက မိုးမြင့်ကို ကြည့်နေပါသည် ။

"ခင်ဗျား သိပ်အံ့ဩသွားသလား၊ ကျွန်တော်လည်း ဗျာ အရမ်းကို စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်၊ နီလာ့ကို ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး"

ရဲသွေးမျက်နှာက သွေးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ၊ ဖွေးပြီး ဆွတ်ဖြူသွားသော သူမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး မိုးမြင့်လည်း ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားနေရပါသည်။ ။

"သူမသေဘဲ ပြန်ရောက် လာပြီဆိုတော့ သူဟာ နီလာ့ရဲ့ ခင်ပွန်းပဲ ဖြစ်နေဦးမှာ ပေါ့၊ နီလာဟာ သူသေပြီဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ"

"ဒါတော့ ခင်ဗျားတို့ သုံးဦး ဆုံရှင်းရမယ့် ကိစ္စပဲ ကိုရဲသွေး"

"ဟူး ..."

ရဲသွေးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။ မျက်နှာကို လက်ဝါး နှစ်ဖက်ဖြင့် ညှပ်ပြီး တံတောင်ဆစ်ကို စားပွဲပေါ် ထောက်ကာ ငူငူငေါင်ငေါင်ကြီး ထိုင်နေပါတော့သည်။ ။

"သိပ်လည်း စိတ်ထိခိုက် မနေပါနဲ့ ကိုရဲသွေး၊ နီလာ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့"

မိုးမြင့်က တင့်တင့်ထံမှ သိခဲ့သမျှကို ရဲသွေးအား ပြောပြသည်။ ။

"ဟင် ... ကိုမိုးမြင့် ဘယ်တုန်းက ရောက် ..."

အခန်းထဲသို့ ဖြုန်းခနဲ ရောက်လာသော နီလာက မိုးမြင့်ကို အရယ်အပြုံးနှင့် လှမ်းကြည့်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ။

ပြီးမှ သူမအကြည့်က လွင့်ခနဲ ရဲသွေးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ။ မျက်စိမျက်နှာတွေ မကောင်းကြသော ယောက်ျားနှစ်ဦးကို ကြည့်ပြီး နီလာရဲ့

စိတ်ထဲမှာ ထင့်သွားသည်။ ။

"ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ"

မိုးမြင့်က ချက်ချင်းမပြောချင်၍ တမင် ညှာလိုက်သည်။ ။

"နီနီကို မညာချင်ပါနဲ့ ၊ တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိတယ်၊ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာသာ မြန်မြန်ပြောကြပါ"

ရဲသွေးနှင့်မိုးမြင့် အကြည့်ချင်း ဖလှယ်လိုက်ကြသည်။ ။ စိတ်မြန်လက်မြန် နီလာက ခုလို စောင့်ဆိုင်းနေရာက စိတ်မရှည်ချင်တော့။

"ဘယ်လိုလဲ၊ ဘာမှ မပြောကြဘူးလား၊ ဒါဆို သတင်းစုံတဲ့ တင့်တင့်ဆီ သွားလိုက်ရုံပဲ၊ မြို့မှာ အပ်ကျတာက သိတဲ့ တင့်တင့်ဆီ သွားမေးလိုက်မယ်"

"ကဲ ... ကိုရဲသွေး၊ ခင်ဗျား ပြောလိုက်တော့"

မိုးမြင့်က ရဲသွေးကို တာဝန်လွှဲပြီး ပျဉ်းမမြိုင်ကို သွက်သွက်လေး ကျောခိုင်းခဲ့သည်။ ။ နီလာ စိတ်ဆင်းရဲမှာ ကို သူ မကြည့်ရက်ခြင်းကြောင့်ပါ။

နီလာ စူးရဲသော အကြည့်တွေနှင့် ရဲသွေးကို ခပ်တည်တည်ကြီး ကြည့်နေသည်။ ။

"နီလာ ကိုယ်ပြောရမှာ ဘယ်ကစ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး"

"ဘာကိစ္စမို့လို့ ဒါလောက် ဖြစ်နေရတာလဲ"

"ကိုထွန်းနိုင်ဟာ မသေဘဲ အခု ရွှေကျင်မှာ ရောက်နေပြီဆို ... နီလာ"

ဘာလုပ်မလဲ ဟင်"

နှမ်းနယ်ညှိုးလျလွန်းသော မျက်နှာနှင့် ရဲသွေးက ကြည့်ပြီး မေးသည်။

"ဘာ ..."

ရဲသွေး၏ စကားကြောင့် နီလာက ထခုန်မိမတတ် အံ့သြသွားသည်။

"ကိုထွန်းနိုင် မသေဘူး ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် နီလာ"

"သေ ... သေချာရဲ့ လား ဟင်"

နီလာထံမှ တစ်ခါမှ မတွေ့ရဖူးသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ရဲသွေး တွေ့ရပါသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသည်။ မျက်နှာလေး စက္ကူဖြူတစ်ချပ်လို ဖြူဖွေးသွားသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသော ချစ်ရလွန်းသူလေးကို ကြည့်ပြီး ရဲသွေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ပြုလဲ အက်ကွဲနေပါသည်။

"အခု သူ ဘယ်မှာ လဲ ဟင်"

"ရွှေကျင်မှာ လို့ ပြောတာပဲ"

"အို ... ဒုက္ခပါပဲ"

အမြဲတမ်း မေးလေး တမော့မော့ ဟန်ချိုပြီး မာန်တွေဝင့်နေသော ထူးခြားစွာ လှပလွန်းစွာ အရည်အသွေးတွေ တင့်နေသော မိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာကို ရဲသွေး မကြည့်ရဲ မကြည့်ရက်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။

မာနတံခွန် လွင့်လွန်းနေသော မိန်းကလေးရဲ့ ကျဆုံး ညှိုးလျနေသော မျက်နှာကို ပထမဦးဆုံး တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူ့အပေါ်မှာ အပေါ်

စီးနှင့်ဆက်ဆံခဲ့ပေမယ့် ရဲသွေး နီလာရဲ့ ကျဆုံးခန်းကို ဝမ်းပန်းတသာ မကြည့်ရက်ပါ။

နီလာအား သူလက်ထပ်ခဲ့ခြင်းသည် ချစ်ရလွန်း၍ သာ။ နီလာအား သည်းခံစွာ ဆက်ဆံခဲ့ခြင်းသည် လည်း ရင်ထဲက တုနှိုင်းမရသော အချစ်တွေကြောင့်ပါ။

နီလာရဲ့ အရှိန်အဝါ ပစ္စည်းဥစ္စာကို ဘာကိုမျှ မမက်မောဘဲ၊ ချစ်လို့ သာ နီလာ့ကို လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းပါ။

မျက်နှာကိုအုပ်၍ လက်ဖဝါးနှင့်ရှိုက်ငိုနေသော နီလာ့ကို ကြည့်ပြီး သူ၏ ရင်ထဲမှာ မြားအစင်း တစ်ရာ စူးစိုက်ဝင်သလို ခံစားရသည်။ ရုတ်ခနဲ နီလာ့အပါးကို ရောက်သွားသည်။

တသိမ့်သိမ့်ခါနေသော ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

"နီလာရယ်၊ ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ကိုယ် ဒီအိမ်က ထွက်သွားရတော့မလား ဟင်"

မျက်ရည်စတွေ စွန်းထင်နေသော မျက်နှာလှလှကို ကြေကွဲစွာ ရဲသွေး ကြည့်နေပါသည်။ နီလာက သူ့ရဲ့ ကိုင်တွယ်မှုက ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

"ဘာလို့ သွားရမှာ လဲ"

"အိမ်ရှင် လာပြီဆိုတော့ ဧည့်သည် ဖယ်ပေးရတော့မှာ ပါ"

"ဒီအကြောင်းတွေ နောက်မှ ပြောမယ်"

မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ နီလာက သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြောပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။

စိတ်ဓာတ်တွေ အလဲလဲအပြုပြု ရဲသွေးရင်ထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ။

နီလာက အခန်းထဲရောက်တော့ တင်းထားသမျှ စိတ်တွေကို လျှော့ချ ပြီး ငိုလိုက်ပါသည်။ ။

"ကိုနိုင် မသေဘူးတဲ့ ၊ ဒါဆို သူ ဘာပြဿနာလုပ်မလဲ မသိဘူး၊ လက်မထပ်ဖြစ်တာ သူနဲ့ ငါပဲ သိတာ၊ တစ်မြို့လုံးက သူ့မိန်းမအဖြစ် ငါ့ကို အသိအမှတ်ပြုထားကြတာ ...

ကိုရဲသွေးကိုတော့ အဖြစ်မှန်တွေ ရှင်းပြမှ ဖြစ်တော့မယ်"

ရဲသွေး သူ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသံကို နီလာ တစ်ဖက်ခန်းမှ ကြားရသည်။ ။ အခန်းနှစ်ခုကို ဆက်ထားသော တံခါးကို သူမ ချက်ဖြုတ်လိုက်သည်။ ။ တစ်ဖက်က ဖွင့်ပြီးသားမို့ တံခါးပွင့်သွားသည်။ ။ ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်ပြီး ခြံထဲသို့ ငေးမောနေသော ရဲသွေးကို သူမ ဝင်လာသည် ကို မသိလိုက်ပါ။

"ကိုရဲသွေး"

ချာခနဲ ရဲသွေး၏ ကိုယ်က သူမဘက်သို့ လှည့်လာသည်။ ။ သူ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော နီလာ့ကို တအံ့တကြည့်နေသည်။ ။

"ဟင် ...နီလာ"

"ကိုရဲသွေးကို ပြောစရာရှိတယ်၊ ဒီမှာ လာထိုင်ပါဦး"

ရဲသွေးက သူမခေါ်ရာ နေရာသို့ လှမ်းခဲ့သည်။ ။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"နီလာ ... ကိုယ့်ကို အခုပဲ သွားခိုင်းတော့မလို့ လား"

ရဲသွေးက ရင်ထဲထိရုနာကျင်လွန်းစွာနှင့် မေးသည်။ ။ သူပုံစံကိုကြည့်ပြီး နီလာ၏ ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲ ခုန်သွားသည်။ ။

"နေပါဦး ... နီနီပြောတဲ့ စကား နားထောင်ပါဦးလေ၊ အများ ထင်သ

လို ကိုထွန်းနိုင်နဲ့ နီလာ လက်မထပ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ဒီအမေးအတွက် အဖြေ ကို ရှင်းပါတယ်နော်"

"ဘာပြောတယ် နီလာ"

ရဲသွေးက ကြားလိုက်သော စကား ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစလို့ ထင်မိ သည်။

"ကိုထွန်းနိုင်နဲ့ ကျွန်မ နီလာ အများ ထင်သလို လုံးဝ လက်မထပ်ခဲ့ပါ ဘူး"

မျက်နှာထားတည်တည်ကြည်ကြည်လေးနှင့် နီလာပါ။

"ဟင် ... တကယ်လက်မထပ်ခဲ့ဘူး၊ ဟုတ်လား၊ အခု ကိုယ်တို့ လက် ထပ်သလို ထပ်ခဲ့တာ လား"

"ဘယ်လိုမှ မထပ်ခဲ့ဘူး၊ စိတ်သဘောချင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ လမ်းခွဲခဲ့ တယ်၊ ဒီမြို့ရောက်တော့ တင့်တင့်ရဲ့ သတင်းဖြန့်မှုကြောင့် အကုန်သိနေပြီလေ၊ နောက်ပြီး ကိုထွန်းနိုင်ဆုံးတဲ့ သတင်း နာရေးမှာ ပါ လာတယ်၊ ဒါနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖြေရှင်းလို့ မယုံမယ့် အတူတူ ထွန်းနိုင်ရဲ့ ဇနီးအဖြစ်ပဲ ခံယူလိုက်တယ်"

"ဟာ ... နီလာရယ်"

နီလာရဲ့ မျက်နှာကို ရွန်းလက်လွန်းသော မျက်ဝန်းတွေနှင့်ကြည့်ပြီး ရဲသွေးက နင့်နင့်ကြီး ခေါ်လိုက်ပါသည်။

"ဒါဆို ... ကိုယ်က ဒီက သွားစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့နော်၊ ကိုယ်တို့ အခြေအနေက အရင် အတိုင်းပဲပေါ့နော် ..."

"ဟုတ်တယ် ..."

ရဲသွေးက ရုတ်တရက် နီလာနားသို့ ရောက် လာပြီး နီလာရဲ့ ကိုယ်
လေးကို အတင်း ပွေ့ဖက် လိုက်သည်။ ။

"ကိုယ်ဟာ မင်းနဲ့ တရားဝင်ယောက်ျားအဖြစ် ရှိနေသေးတယ်ပေါ့
နော် ..."

နီလာ၏ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ မြုပ်အောင် တင်းတင်းကြီး ဖ
က်လိုက်သည်။ ။

ကြည့်နေသော နီလာရဲ့ မျက်နှာလေးက တင်းသွားသည်။ ။ ဒေါသမျှ
က်ဝန်းတွေနှင့် ရဲသွေးကို ကြည့်သည်။ ။

"ဒါ ... ဘာလုပ်တာလဲ"

"ကိုယ် ... နီလာ့ကို သိပ်ချစ်တယ်ကွာ နီလာရယ် ... ခဏလောက်
ကိုယ့်ရင်ထဲ ဝင်ကြည့်စမ်းပါ။ မင်းလေးကို ကိုယ်ဘယ်လောက် ချစ်တယ်
ဆိုတာ နည်းနည်းလောက် စာနာကြည့်စမ်းပါ ကွာ"

"အို ... လွတ်၊ ခဏလည်း ဝင်မကြည့်ဘူး၊ အကြာကြီးလည်း
ဝင်မကြည့်ဘူး"

လေသံမာမာနှင့် အော်ရင်း နီလာက ဆောင့်ရုန်းလိုက်သည်။ ။

"ခင်ဗျားနော် ... ချထားတဲ့ စည်းကမ်းတွေ မေ့သွားပြီလား၊ အခြေအ
နေတွေ အားလုံးက လက်ထပ်တုန်းက သဘောတူထားတဲ့ အတိုင်း ရှိပါ
စေ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ရှင်နဲ့ လမ်းခွဲရလိမ့်မယ်"

ရဲသွေးက ကြေကွဲဝမ်းနည်းလွန်းစွာနှင့် နီလာ့ကို ကြည့်နေပါသည်။ ။

"နီလာရယ် ... မင်းရဲ့ နှလုံးသားတွေက ကျောက်သားကျောက်ခဲလို
ပဲ မာကျော အေးစိမ့်နေပြီလား ဟင်"

"ကျောက်သားထက် ဆိုးတယ်၊ သံမဏိလို မာကျောတာ"

မခိုးမခန့်မျက်နှာနှင့် ရဲသွေးကို ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

"ကိုယ့်ရဲ့ မေတ္တာကို မင်း လျစ်လျူရှုရက်တယ်၊ ဥပေက္ခာပြုရက်တယ်၊ မင်း သိပ်ရက်စက်တယ် နီလာ"

"ထင်နိုင်ပါတယ်၊ စွပ်စွဲနိုင်ပါတယ်၊ ကိုရဲသွေး ကတိတစ်လုံးကို ပေးပြီး မတည်တာကိုကော နိနီက ဘာပုဒ်မတပ်ရမလဲ"

ရဲသွေးကို အနိုင်နှင့်ပိုင်းပြီး ပြောကာ နီလာက ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

ဟန်တွေ တင်း၊ မာန်တွေ ဝင့်ပြီး အခန်းဆီသို့ ပြန်ခဲ့ပေမယ့် နီလာရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ ပြင်းထန်စွာ မြည်ဟည်းနေပြီ။ ရဲသွေးအပေါ် သူမ၏ စိတ်တွေ မယိမ်းမယိုင် မပြုလဲသွားနိုင်အောင် တအားကြီး ထိန်းနေရပါသည်။

တစ်ကြိမ်က အချစ်ကြောင့် သူမရဲ့ ရင်မှာ ပြင်းထန်စွာ ထိရှုနာကျင်ခဲ့ပါသည်။

ယခု သူမရဲ့ မာန်တွေကို ရိုက်ချိုးပြီး သူမရဲ့ နှလုံးသားထဲသို့ စိမ့်ဝင်ချင်တဲ့ ရဲသွေးကို သူမ ပြင်းထန်စွာ ကာကွယ်တားဆီးနေရပါသည်။

အချစ်အတွက် နီလာ နောက်တစ်ခေါဲ နစ်နာဆုံးရှုံးမှုနှင့် မဆုံချင်တော့ပါဘူး။ နောက်ထပ် အသည်းမှာ လည်း အနာတရအဖြစ် မခံနိုင်တော့ပါဘူးလေ။

ပညာအခံရှိပြီးသား ရဲသွေးက လက်တွေ့လုပ်ရပ်တွေနှင့် ပေါင်းစပ် လိုက်တော့ ကျွမ်းကျင်သော ခြံသမားတစ်ဦး ဖြစ်လာပါသည်။ နီလာလည်း ရဲသွေးရဲ့ ကူညီမှုကြောင့် ယခင်ကလောက် မပင်ပန်းတော့ပါ။

"အင်း ... အခုမှ နီနီလေးလည်း အလုပ်သက်သာရတော့တယ်၊ ခများမှာ အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် ပင်ပန်းခဲ့ရှာတာ၊ တစ်ချိန်လုံး သူကချည်း သူများ တွေကို ဂရုစိုက်ခဲ့တာ၊ အခုမှ သူ့ကို ဂရုစိုက်မယ့်လူ ရှိ လာပြီ"

တစ်ယောက်တည်းပြုံးရင်း ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ဒေါ်မယ်သုန်က တွေးနေသည်။

ရဲသွေး အပင်ပန်းခံ၊ အခွံတာခံတာကို ဒေါ်မယ်သုန်က နေ့တိုင်း မြင် တွေ့နေရတော့ နီလာ့ကို ချစ်သလို၊ ရဲသွေးကိုလည်း ချစ်ခင်တွယ်တာ နေပါသည်။

ရဲသွေးအပေါ်မှာ နီလာ စိမ်းကားပြတ်တောက်စွာ ဆက်ဆံတာကို မြင်ရတာ ဒေါ်မယ်သုန် စိတ်မချမ်းသာပါ။ သူတို့ နှစ်ဦး ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေတာကို ဒေါ်မယ်သုန် မြင်ချင်လှပါပြီ။

ညစာ ထမင်းပိုင်းမှာ ကလေးတွေရဲ့ စကားသံနှင့် သာယာစိုပြည်နေပါသည်။

"ကိုရဲသွေး ... သန်ဘက်ခါလောက် ကလေးတွေကိုခေါ်ပြီး နီနီတို့ ရန်ကုန်သွားဖို့ စိတ်ကူး ထားတယ်"

"နီလာနဲ့ ကလေးတွေပဲ သွားကြမှာ လား"

" မဟုတ်ဘူး လေ၊ ကိုရဲသွေးပါ လိုက်မှ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ ကလေးတွေကို နီနီတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဘယ်နိုင်မလဲ "

ဒေါသတွေ၊ မောဟတွေ ကင်းပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်နေသော နီလာရဲ့ မျက်နှာက ငြိမ်သက်နေသော ပင်လယ်မျက်နှာပြင်လိုပါပဲလား။ ကြည်ပြာ အေးမြနေသည် ။

ဝင်းမွတ်မွတ် ကြည်အေးအေး မျက်နှာလေးကို စွဲမက်မြတ်နိုးစွာနှင့် ရဲသွေးက ခိုးကြည့်လိုက်ပါသည် ။

နီလာ့ကို သူ့မိဘတွေက ချစ်တတ်သည့်နှလုံးသား မပါဘဲများ မွေးခဲ့လေသလားဟု ရဲသွေး တစ်ခါတစ်ရံ တွေးမိပါသည် ။

"ကောင်းပါပြီ ... နီလာ လိုက်စေချင်ရင် လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်"

"ဟား ... ဟား ကျော်ရိုက်တာ မိုးတို့ ရန်ကုန်ကို သွားရမယ်ဟေ့"

မိုးက ခုန်ဆွ ခုန်ဆွလုပ်ပြီး ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြောသည် ။ နီလာက ချစ်စရာကောင်းလွန်းသော မိုးရဲ့ ကိုယ်လေးကို စွေခနဲ ကောက်ချိပြီး ပါးဖောင်းဖောင်းကို ရှိုက်နမ်းလိုက်သည် ။

ရဲသွေးက သူမကို မမှီတ်မသုန် ကြည့်နေသည် ။ ကလေးတွေကို ချစ်တတ်သော နီလာ။ သူ့အပေါ်မှာ ဘာကြောင့် အခု ရွာနေသော မိုးပေါက်လေးတစ်စက်လောက်တောင် မေတ္တာမမျှနိုင်တာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ မကျေမနပ်ကြီး တွေးနေပါသည် ။

"အန်ကြည်ရေး ရန်ကုန်ရောက်ရင် ရုပ်တွေ၊ မုန့်တွေ အများကြီး ဝယ်မယ်ရေ"

"အေး ... ဝယ်မှာ ပေါ့ သားရယ်"

ဝကစ်ကစ်ပါးလေးကို ညှစ်ပြီး နီလာက ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ကြီး ပြော
လိုက်သည်။ ။ နီလာရဲ့ ပြုံးရွှင်နေသော မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ရဲသွေး
ရင်ထဲမှာ ချစ်စိတ်တွေ ဒီရေအလား တိုးနေပါသည်။ ။

ရန်ကုန်သို့ နီလာနှင့်ရဲသွေး ကလေးသုံးယောက်နှင့်အတူ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ကလေးတွေနှင့် အတူ သမ္မတဟိုတယ်မှာ ပဲ တည်း လိုက်သည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ဈေးဝယ်ထွက်လိုက်၊ လည်လိုက်ပတ်လိုက်နှင့် နှစ်ရက်တာက ဘယ်လို ကုန်သွားမှန်းမသိ။

ယခင်ကလည်း သည် လိုပဲ ရန်ကုန်သို့ ရောက်တတ်ပါသည်။ လိုအပ်သည် များကို နီလာက တနင့်တပိုးဝယ်ပြီး ပြန်တတ်ပါသည်။ ရန်ကုန် မှာ မိတ်ဆွေတွေ ရှိနေပေမယ့် သူများကိုလည်း ဒုက္ခ မပေးချင်၍ အမြဲ တမ်း တည်းခိုရိပ်သာမှာ သာ တည်းသည်။

ကလေးတွေကို အဝတ်အစား၊ ကစားစရာတွေကို နီလာက ဝယ်ပေး သည်။ မတွန့်မတို ကလေးတွေအပေါ် ရက်ရောသော နီလာရဲ့ စေတနာ ကို ရဲသွေးက ရင်သပ်ရှုမောရပါသည်။

"အန်ကြည်ရေး ... မိုး တိတ်ကျော်ဒယ်"

"ဟုတ်လား၊ ဒါဆို နောက်တစ်ခါ မိုးပျော်ရအောင် ရန်ကုန်ကို ပြန် လာဦးမယ်နော်"

"ရာမယ်"

"တိုး လိုချင်တာတွေကို ဝယ်ပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီလေး"

တိုးက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြောသည်။ နီလာမှာ ကလေးတွေရဲ့ ချစ်စရာ စရိုက်လေးကို ကြည့်ပြီး ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေသည်။

နီလာနှင့် နီးနီးကပ်ကပ်နေရလေလေ၊ ရဲသွေးရင်ထဲက အချစ်တွေက ရင့်မှ ညှိလေလေပါ။ ချစ်ရလွန်းသူလေးနှင့် လက်တစ်ကမ်းသာ ကွာသော်လည်း ဆယ်ကမ္ဘာခြားနေသလို သူ့ရဲ့ အဖြစ်က ဆိုးလှပါသည်။

မျိုးသိပ်ရလွန်းသော ချစ်စိတ်များကြောင့် သူ့ရဲ့ ရင်မှာ မွန်းသိပ်ကျပ်တည်းနေပါသည်။

ကလေးတွေကို ရေလွှာလျှောစီးဖို့ ပြည်သူ့ဥယျာဉ်ကို ခေါ်သွားသည်။ နီလာက အဝတ်အစား အပိုတွေပါ ထည့်သွားသည်။

တိုးရော မိုးရော ပျော်လိုက်ကြတာ၊ သူတို့ ပျော်မြူး၍ အော်သံတွေက ဆူညံနေသည်။ စိုးကလည်း ကလေးပင် မဟုတ်လား။ ကလေးစိတ်တော့ ရှိတာပေါ့။ တိုးတို့ နှင့် ရောပြီး စိုးပါ ပျော်ပါး မြူးထူးစွာ ဆော့ကစားနေသည်။

"ကြည့်ပါဦး နီလာရယ် စိုးလေး ပျော်နေလိုက်တာ။ တို့ သူ့ကို သိပ်သနားခဲ့တယ်၊ ပျဉ်းမမြိုင် ကို မရောက်ခင်ကဆိုရင် သူ့ခမျာ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် တာဝန်တွေ ယူရရှာတယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ စိုးလေးက သိပ်ပြီး သိတ်တိနားလည်တာပဲ"

"ခုလို ကလေးဘဝလေး စိုး ပြန်ရသွားတာ နီလာရဲ့ ကျေးဇူးပါ၊ ဒီအတွက် တို့ သိပ်ကျေးဇူး တင်ပါတယ်"

"မလိုပါဘူး၊ ဒီကလေးတွေကို နီနီ သိပ်ချစ်တယ်၊ ခုလို ပြုစုချင်လို့"

ကိုရဲသွေးကို လက်ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား"

"နီလာရယ် ... တို့ ကို ချစ်လို့ ပါဆိုပြီး စကားလေးများ ပြောလိုက်စမ်းပါကွာ"

ရဲသွေးရင်ထဲမှာ နင့်ဆိုဆိုကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ ။ ပန်းခြံထဲမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြပြန်တော့ ...

"ဦးဦးဖေဖေရယ်၊ အန်တီလေးရယ်၊ စိုးတို့ သုံးယောက်အတူ ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်နော်"

"စိုး ရိုက်ချင်ရင် ရိုက်မယ်လေ"

ဓာတ်ပုံရိုက်တော့ ကလေးသုံးယောက်က ရှေ့မှာ နီလာနှင့်ရဲသွေးက နောက်တန်းမှာ ရပ်နေသည်။ ။

"ခင်ဗျားတို့ မိသားစုက တကယ်ဗျာ၊ အဖေချော၊ အမေချော၊ သားသမီးလေးတွေကလည်း ချစ်စရာလေးတွေ"

ဓာတ်ပုံဆရာက အားကျစွာ ပြောလိုက်သည်။ ။ ရဲသွေးရင်ထဲ ဓာတ်ပုံဆရာရဲ့ စကားကြောင့် လှိုက်၍ ကြည်နူးသွားသည်။ ။ နီလာမှာ တော့ မျက်နှာလေး ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဦးဦးဖေဖေ အန်တီလေး ပခုံးကို ဖက်လေ၊ ဒါမှ စိုးတို့ မိသားစု သိပ်ချစ်တာ၊ ဓာတ်ပုံကြည့်တဲ့ လူတွေသိမှာ ပေါ့"

လူတတ်လုပ်နေသော စိုးကြောင့် နီလာ ချွေးတွေ ပြန်အောင် အိုက်သွားသည်။ ။

"ဟုတ်သားပဲ ကလေးပြောသလို လုပ်လိုက်ပါ"

ဓာတ်ပုံဆရာကပါ ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ပြောတော့ ရဲသွေးက နီလာရဲ့ ပခုံး

လေးကို ခပ်ဖွဖွ ဖက်လိုက်သည်။ ။

နီလာရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ဒိတ်ခုန်မြည်သွားသည်။ ။ ရဲသွေးရဲ့ နွေးထွေးသော သွေးတွေ သူမကို ကိုင်တွယ်သော နေရာမှာ သူမရဲ့ ကိုယ်ထဲ စီးဝင်သလို ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ။

ရဲသွေးအပေါ် ချစ်စိတ်လေး သတိလက်လွတ် တစ်ချက်ညွတ်လိုက်သည်။ ။

ယိုင်ပြုလဲသွားသောစိတ်ကို နီလာက ချက်ချင်း ပြန်မတ်လိုက်သည်။ ။

နီလာရဲ့ နှလုံးသားထဲကို ဘယ်သူ့ကိုမှ အဝင်မခံနိုင်ပါ။ ။ ပူလောင်ပြင်းပြသော သောကဝေဒနာ ကို ခံစားစေတတ်တဲ့ အချစ်ကို နီလာ ပြန်လည် မတွေ့ထိလိုတော့ပါ။ ။

ရဲသွေးအပေါ်မှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထက် ပိုပြီး သူ သဒ္ဓါမလွန်နိုင်တော့ပါ။ ။

စွဲမက်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ ရဲသွေးရဲ့ မျက်နှာကို စေ့စေ့ မကြည့်မိအောင် နီလာက ထိန်းချုပ် လိုက်ပါသည်။ ။

ရန်ကုန်မြို့မှာ သုံးရက်သာနေပြီး ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ။ ကလေးတွေရဲ့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေပုံကို ကြည့်ပြီး နီလာရဲ့ ရင်ကို အပျော်တွေ ကူးစက်ခဲ့ပါသည်။ ။

ပျဉ်းမမြိုင်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ စိတ်ချယုံကြည်ရသော အလုပ်သမားများကြောင့် ပျဉ်းမမြိုင် ရဲ့ လည်ပတ်မှုက ပုံမှန်အတိုင်း ကောင်းမွန်စွာ လည်ပတ်နေတာ တွေ့ရသည်။ ။

ရဲသွေးက ခရီးက ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ပဲ ခြံမှာ ဖိဖိစီးစီး ဝင်လုပ်သည်။ ။ တာဝန် ယူတတ်လွန်းသော ရဲသွေးကြောင့် နီလာမှာ ပင်ပန်းခြင်းက သက်သာခဲ့သည်။ ။

ရဲသွေးရဲ့ စွမ်းပကားတွေကို တွေ့ရသော နီလာက ရင်ထဲက ချိုးကျူးအထင်ကြီးမိပါသည်။ ။

နံနက်စာ ထမင်းစားပြီး ကလေးသုံးယောက်လုံးကို အိပ်ခန်းထဲမှာ နားနေစေသည်။ ။ နီလာက ဒီနေ့ ခြံထဲသို့ သိပ်မဆင်းဖြစ်ခဲ့ပါ။

"သုန်သုန်ရယ် ကလေးတွေလေ၊ ရန်ကုန်မှာ တအားပျော်ခဲ့ကြတယ်"

"အင်း ... သူတို့ က ရန်ကုန်မှာ မွေး၊ ရန်ကုန်မှာ ကြီးခဲ့တာကိုး"

"မိုး ဆိုတာလေ၊ ပျော်လို့ အသံမျိုးစုံနဲ့ ပန်းခြံထဲမှာ အော်ဟစ်ပြေးတာ၊ ဘေးလူတွေတောင် ကြည့်ပြီး ရယ်ကြတယ်"

"နီနီ ကလေးတွေကို သိပ်ချစ်တယ်နော်"

"ချစ်တာပေါ့ ..."

"ကလေးတွေရဲ့ ဦးလေးကိုရော ချစ်လိုက်ပါလားကွယ်"

"ဟာ ... သုန်သုန်ကလည်း "

ဒေါ်မယ်သုန်ရဲ့ ကျီစယ်စကားကြောင့် မရှက်စဖူး နီလာရဲ့ မျက်နှာလေး ရဲသွားသည်။ ။

ရှက်ရမှန်း ကြောက်ရမှန်း မသိခဲ့သော မိန်းကလေးမှာ ရှက်စိတ်တွေ
ဝင် လာပြီဆိုတော့ ...၊ အင်း ... စဉ်းစားစရာပဲပေါ့။

"နီနီ၊ မောင်ရဲသွေးအပေါ်မှာ သိပ်ပြီး အနိုင်မယူချင်ပါနဲ့ ကွယ်"

"နီနီက ဘာဆိုင်လို့ လဲ"

"မောင်ရဲသွေးဟာ၊ ယောက်ျားပီသတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ သူပါကွယ်၊ နီ
နီအပေါ်မှာ သူက ဘယ်လိုမှ အခွင့်အရေး မယူခဲ့တဲ့ ၊ စိတ်ထားမြတ်တဲ့
သူပါ"

"ဟော ... အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည် ထင်တယ်"

စကားပြောနေရာမှ နီလာက ဧည့်ခန်းဆီသို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည် ။ ပြေး
လာသော ခြေလှမ်းတွေ တန့်သွားသည် ။ ပါးစပ်လေးလည်း ဝိုင်းသွားသ
ည် ။

"ဟင် ... ကိုနိုင်"

"တွေ့ရလို့ သိပ် အံ့ဩသွားလား နီလာ"

"ကိုနိုင် မသေဘူးဆိုတာလည်း သိပြီး ရွှေကျင်မှာ ရောက်နေတယ်
ဆိုတာလည်း သိလို့ တစ်နေ့ရောက် လာမယ်ဆိုတာ သိနေတယ်လေ"

လှသွေးတွေ ဆူဖြိုးနေသော နီလာကို ကြည့်ပြီး ထွန်းနိုင်ရဲ့ ရင်မှာ
လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရမှု အတွက် ကြေကွဲစွာ ခံစားနေရပါသည် ။

"နီလာ့ဆီ တို့ သိပ်လာချင်လွန်းလို့ လာခဲ့တာပါ"

"ဟော ... မောင်ထွန်းနိုင်၊ မင်းသတင်းကြားရတာ ကြီးကြီးသုန်ဖြင့်
အံ့ကို ဩရော ..."

ဒေါ်မယ်သုန်က နီလာနှင့်ထွန်းနိုင် တကယ်လက်မထပ်ခဲ့တာကို

သိပြီးမို့၊ ယခုလို သက်သောင့်သက်သာလေး ပြောလိုက်ခြင်းပါ။

"ထိုင်လေကွယ်၊ ဒီမှာ ထမင်းစားသွားပေါ့"

"ဘာဟင်းမို့လဲ"

"မင်းကြိုက်တဲ့ ဟင်းပေါ့ကွယ်၊ မှတ်မိလား၊ ငါးခူးငါးဆုပ်လေ"

ဧည့်ခန်းဆီမှ စကားသံများ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသော ရဲသွေးထံ သို့ ပြေးလွှား ထိကပ် လာသည် ။ ရုတ်တရက် ရဲသွေးက ဧည့်ခန်းထဲသို့ မဝင်လာသေးဘဲ ခဏ ရပ်လိုက်သည် ။

ယောက်ျားသံက သူနှင့် အလွန်စိမ်းနေပါသည် ။ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ရဲသွေး စဉ်းစားနေပါသည် ။

"နီလာ ... ကိုယ် တင့်တင့်နဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီဆိုရင် နီလာ ကိုယ် ဘာတွေ သိပြီးပြီလဲဆိုတာ သဘောပေါက်ပါတယ်နော်"

ထွန်းနိုင်ရဲ့ မျက်နှာကို နီလာက အားနာစွာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

"ကိုနိုင်၊ အခြေအနေအရ နီလာဟာ ကိုနိုင်ရဲ့ မုဆိုးမ လုပ်လိုက်ရတယ်၊ အဲဒါလည်း တင့်တင့်က မြို့ထဲ ရပ်ထဲမှာ နီလာတို့ လက်ထပ်လိုက်ပြီလို့ သတင်းလွှင့်ထားလို့ ပါ၊ ကိုနိုင်နဲ့ လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့တာ ကို ဖြေရှင်းရင် ဘယ်သူက ယုံမှာ လဲ၊ ပြီးတော့ ကိုနိုင် ဆုံးသွားပြီလို့ အားလုံးက သိနေကြတယ်လေ၊ ဒါဆို နီနီရဲ့ အခက်အခဲကို ကိုနိုင်နားလည်နိုင်ပြီပေါ့"

"နီလာရယ်၊ မင်းကတောင် သိက္ခာတွေ အကျခံပြီး၊ မုဆိုးမဆိုတဲ့ ဘဝကို ရဲရဲကြီး ခံဝံ့သေးတာ၊ ကိုနိုင် အထင် မသေးရက်ပါဘူးကွာ"

ရဲသွေးက ကြာကြာရပ်ပြီး နားထောင်နေလျှင် မသင့်တော်သည် မို့ ဧ

မိသည် ။ ရဲသွေးသည် ကံကောင်းလေစွ၊ နီလာကို ရအောင် ယူခဲ့သည် ။
မိမိမှာ သာ ချစ်လျက်နဲ့ မိဘများ ဆန္ဒအရ ဝေးခဲ့ရပြီ ကော၊
ယူကျုံးမရစွာ တွေးနေမိသည် ။

"နီလာ ခုလို ပျော်ရွှင်နေတာ မြင်ရတော့ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ကိုရဲ
သွေး ခင်ဗျားဟာ သိပ်ကံကောင်းတဲ့ လူပါ"

ပြန်ဟန်ပြင်နေသော ထွန်းနိုင်ကို ရဲသွေးက မေးလိုက်သည် ။

"ပြန်တော့မလို့ လား၊ အေးအေးဆေးဆေး နေပါဦးလား"

"သွားစရာလေးရှိလို့ ခွင့်ပြုပါဗျာ၊ ဪ ... နီလာ ကိုနိုင့်ကို မိတ်ဆွေ
ရင်းချာလိုပဲ သဘော ဆက်ထားလိုက်ပါလို့ "

နီလာက အပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည် ။

တံခါးဝမှ ရပ်ပြီး ထွန်းနိုင်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည် ။ ရဲသွေးက သူမ
ရဲ့ ပခုံးကို တင်းတင်းကြီး ဆုပ်ကိုင်ပြီး ထွန်းနိုင်အား အစွမ်းကုန်ပြုံးပြီး
နှုတ်ဆက်လိုက်သည် ။ ထွန်းနိုင်ထွက်သွားတော့ နီလာက သူ့ရဲ့ လက်
က ဆောင့်ရုန်းလိုက်သည် ။

"လွှတ်ပါ၊ ဘာလို့ ဒါလောက်တောင် ဖက်ရတာလဲ"

"မင်းက သဏ္ဍာန်လုပ်တော့ သရုပ်ပါအောင် တို့ က ဟန်ဆောင်ရ
တာလေ၊ မင်းက စပြီး တို့ လက်မောင်းကို ဖက်တာဆိုတာ သတိရဦး
လေ"

"အိုး ... အဲဒါ ဟန်ဆောင်တာပဲ"

"တို့ ကလည်း ဟန်ဆောင်တာပဲကွာ"

မချို့မချဉ်မျက်နှာနှင့် ရဲသွေးကို ဆောင့်ပြီး၊ မျက်စောင်းထိုးလိုက်သ

ည် ။ ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်နဲ့ ကျောခိုင်းထွက်သွားသော နီလာ့ကို
ကြည့်ပြီး ရဲသွေး ကျောကျနပ်နပ် ပြုံးလိုက်ပါသည် ။

သိပ်မာနကြီး၊ သိပ်ပြီး အထိမခံလုပ်လွန်းတဲ့ နီလာ့ကို စချစ်နောက်ချ
င်တာ စလိုက်ရသည် မို့ ကျောနပ်နေပါသည် ။

ထွန်းနိုင်က နီလာအား လက်လွတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရပေမယ့် သူ့ဘက်က စမှားခဲ့တဲ့ အမှားမို့ နီလာအား ခွင့်လွှတ်ခဲ့ပါသည်။ ယနေ့တိုင် ချစ်ဆဲဖြစ်ပါလျက် နီလာ ပျော်ရွှင်နေသည် ကို တွေ့ရ၍ ကျေနပ်လိုက်ပါသည်။

ဒါကြောင့် ဘာမျှအပြစ်မရှိဘဲ ဘဝမှာ အစွန်းအထင်း ထင်းခဲ့သော နီလာရဲ့ အမည်းစက်ကို ဖျက်ပေးရမှာ သူ့တာဝန်မို့ ယောက်ျားပီသစွာ ဖျက်ပေးဖို့ ကြံဆောင်လိုက်ပါသည်။

လူများ ဆုံရာ၊ လူဘုံလယ်မှာ ပဲ၊ နီလာနှင့်သူ လက်မထပ်ဖြစ်ကြောင်းကို အတိအလင်း ဖြေရှင်းပေးခဲ့သည်။

သူရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ရဲသွေးရော၊ လူတွေ အားလုံးကပါ၊ ချီးကျူးလေးစားမိပါတော့သည်။

ရဲသွေးမှာ လည်း အပျိုစင်လေးကို သူ လက်ထပ်ခဲ့ပါလားဆိုသော အသိကြောင့် ပို၍ ကြည်နူး ရပါသည်။

ဒါပေမဲ့ နီလာရဲ့ အချစ်ဆိုတာ သူ ရဖို့၊ အတော့်ကို ကြိုးစားရဦးမည် ဆိုတာ သိနေပါသည်။

တင့်တင့်မှာ သာ ထွန်းနိုင်နှင့် နီလာရဲ့ သတင်းကို ကြားပြီး မျောက်မီးခဲကိုင်မိသလို၊ နေမထိ ထိုင်မထိ ဖြစ်နေပါသည်။

သည် တစ်ခါတော့ နီလာအပေါ်မှာ သူမ နိုင်ရပြီလို့ ထင်ခဲ့တာ ပါစင်
အောင် အလွဲကြီးလွဲသွားပြီ မဟုတ်လား။ ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ ဒေါသတွေနှင့်
နီလာအပေါ် မုန်းမာန်တွေ ငြိုးဖွဲ့မိပါသည်။ ။

တင့်တင့် လုံးဝနောက်မဆုတ်သေး။ နီလာရဲ့ ပျက်စီးရာ
ပျက်စီးကြောင်းကို အခွင့်အခါသင့်တိုင်း ကြိုးစားနေမည်သာ။

ရဲသွေးနှင့် နီလာရဲ့ ဆက်ဆံရေးကလည်း လုံးဝပြောင်းလဲမှု မရှိသေး
ပါ။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မြင်တွေ့နေရသော ရဲသွေးရဲ့ မွန်မြတ်တဲ့ စိတ်ထား၊
ယောက်ျားပီသတဲ့ အရည်အသွေး၊ စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ စွမ်းပကားတွေဖြစ်
ရပြီး၊ ရဲသွေးရဲ့ အပေါ် အထင်ကြီးသည့်စိတ်တွေ နီလာရဲ့ ရင်မှာ ခိုအော
င်းနေပါပြီ။

ကွယ်ရာမှာ ရဲသွေးနှင့် သူမ ဆက်ဆံရေးက စိမ်းကားပြတ်တောက်
သလောက်၊ လူရှေ့သူရှေ့ ကျလျှင် ရဲသွေးကို နီလာက
ရှေ့တန်းတင်လွန်းပါသည်။ ။ အရေပေးလွန်းပါသည်။ ။ ဒါကြောင့် ပတ်ဝ
န်းကျင်ကပါ၊ ပျဉ်းမမြိုင်ရဲ့ အရှင်သခင်ကိုရဲသွေးဟု တလေးတစား မှတ်
ယူလိုက်ကြပါသည်။ ။

တစ်အိမ်တည်း နေပေမယ့် နီလာကတော့ ရဲသွေးနှင့် နှစ်ယောက်တ
ည်း မတွေ့ဆုံမိအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ခဲ့သည်။ ။ ရဲသွေး
သူမအပေါ်မှာ ဘယ်လောက် ချစ်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ သိရလေလေ၊ ဝေး
ဝေး ရှောင်လေလေပါ။

မီးနဲ့ ချိတ်လို၊ နီလာ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ အရှိန်အဟုန် ပြင်းနေတဲ့ မီး
တောက်အနားက ချိတ်တုံး လေးတော့ မဖြစ်လိုလှပါ။

ရဲသွေးကို မချစ်မိအောင် သူမကိုယ် သူမ လွန်စွာပဲ ထိန်းချုပ်နေရသ
ည် မဟုတ်ပါလား။

ရဲသွေးက သူ ထားရစ်ခဲ့သော ခြံမှာ အချိန်ပြည့် မနေနိုင်တော့ပြီဆို
တော့ ကလိမ်ကကျစ် လုပ်သူ ခင်မောင်အတွက် လွန်စွာ
အဆင်ပြေနေပါသည်။

အရက်သမား ခင်မောင်အဖို့ မူးရရ ပဲရရ ပိုက်ဆံရလျှင် မက်စရာချ
ည်းပါ။ သမာဓိလည်း ထိန်းစရာ မလို၊ သိက္ခာလည်း တစ်ပြားသားမှ ရှိစ
ရာမလို၊ အမြီးကျက်ကျက်၊ ခေါင်းကျက်ကျက် ကျက်သည့်အပိုင်းကို လ
က်မနှေးတမ်း ယူစားလိုက်မယ့် လူစားမျိုးပါ။

နို့ရောင်းသည့်အခါမှာ ပိဿာချိန်မှာ အတိအကျမပြု၊ တိုလျှိုသည်။ ။
နောက်ဆုံး ရဲသွေးရဲ့ ပစ္စည်းတချို့တောင် ပျောက်ကုန်ပါပြီ။

ပထမ ရဲသွေးက သတိမထားမိ။ သည် နေ့မှ သတိထားမိသည် မို့ သူ
အိမ်မှာ ပျဉ်းမမြိုင်သို့ အပြန်လမ်းမှာ နီလာအား ဖွင့်ပြောတော့သည်။ ။

"နီလာရေ ... ခင်မောင်ကို သံသယ ဖြစ်တယ်ကွာ"

"ဘာကို သံသယဖြစ်တာလဲ"

"သူခြံထဲမှာ လည်း ခိုးတယ်၊ အိမ်ထဲက ပစ္စည်းတချို့လည်း ပျောက်

တယ်"

"ဟင် ... ဟုတ်လား၊ သေချာရဲ့ လား"

"သိပ်သေချာတာပေါ့၊ တို့ ယုံရတဲ့ လူက ပြောတာလေ ..."

"ဒီလို လူမျိုးကို ထားတာ အစကတည်းက မှားတယ်"

"တို့ လည်း အစက မသိလို့ ပေါ့ကွာ၊ သနားအောင် လာပြောတော့ သနားသွားတယ်"

"ဟွန့် ... နီနီရဲ့ မကောင်းကြောင်းတွေ သူ ပြောခဲ့တဲ့ ထဲမှာ ပါမှ ပါပါ့မလား"

နီလာက သရော်တော်တော် ပြုံးလေးနှင့် မေးသည် ။ သူ့မျက်နှာကို လမ်းလျှောက်နေရာမှ ရဲသွေးက ငုံ့မိုးကြည့်လိုက်သည် ။ သည် မိန်းကလေးကို စေ့စေ့ကြည့်မိလေတိုင်း သူ့ရဲ့ နှလုံးသွေးတွေ အမြဲဆူဝေခဲ့သည် ။

ထွေးပိုက်ယုယလိုစိတ်တွေကို မျိုသိပ်ရလွန်း၍ သူ့ရင်မှာ နှမ်းနယ်နေပါသည် ။

"တို့ ... သူ့ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်မယ်"

"ထုတ်ပစ်သင့်တာ ကြာပြီ"

နီလာရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ရဲသွေးက ခင်မောင်အား အလုပ်ထုတ်ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည် ။

"ဒါဆို နီလာ ပြန်နှင့်၊ တို့ ခြံကို ပြန်ပြီး ခင်မောင်ကိစ္စ စီရင်လိုက်ဦးမယ်"

"သွားလေ ..."

နီလာတစ်ယောက်တည်း ပြန်လာခဲ့သည်။ တင့်တင့်တို့ အိမ်ရှေ့အဖြတ် မိုးမြင့်က သူမကို မြင်သွားသည်။

"နီလာရေ ခဏ"

နီလာက ခြံထဲသို့ မဝင်ပါ။ ခြံမှာ ပဲ စောင့်နေသည်။ အိမ်နှင့် ခြံတော်တော်လှမ်းသဖြင့် မိုးမြင့်က ချက်ချင်း ရောက်မလာသေးပါ။

ခါးတစ်ဖက် ထောက်ရပ်ရင်း နီလာက မိုးမြင့်ကို စောင့်နေသည်။

"ဘာလဲ ကိုမိုးမြင့်"

"မနက်ဖြန် နွားပွဲရှိတယ်လေ၊ သွားမယ် မဟုတ်လား"

"အစီအစဉ်မရှိသေးဘူး"

"လိုက်ခဲ့ပါ နီလာရယ်၊ ကိုယ်လည်း သွားမှာ ပါ"

"အင်း ... လိုက်တာပေါ့လေ"

"ကိုယ် မနက် ဝင်ခေါ်မယ်"

"ကောင်းပြီ ..."

မိုးမြင့်အား တိုတိုတုတ်တုတ်ဖြေခဲ့ပြီး နီလာ ထွက်ခဲ့သည်။

နီလာခြံထဲမှာ ရှိနေစဉ်မှာ ပဲ ရဲသွေး ပြန်ရောက်လာသည်။

"ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ နီလာ"

"ဒါဆို ပြီးရောပေါ့"

"တော်တော်ကြီးကို ဒေါသဖြစ်သွားတယ်၊ ဒါ နီလာလက်ချက်လို့ စွပ်စွဲတယ်လေ၊ တို့ လည်း ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ တစ်ချက်ဆွဲထိုးပစ်မိတယ်"

ခင်မောင်ကို ရဲသွေးက ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဆွဲထိုးမိလေသည်။ ။ ခြံသမားတစ်ဦးက ဆွဲ၍ နောက်ထပ် လက်သီးစာ ခင်မောင် လွတ်ခဲ့လေသည်။ ။

"အလုပ်လည်း မကြိုးစား၊ အကျင့်စာရိတ္တလည်း မကောင်းတဲ့ လူ၊ ဘယ်သူက ကြာကြာ သည်းခံနိုင်မှာ လဲ"

နီလာက လက်မှာ တွယ်ကပ်နေသော ဝက်စာမှုန့်တွေကို လက်ချင်း ပွတ်ပြီး ခါလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ။

နီလာ့ကို ကြည့်မရအောင် မုန်းသူနှစ်ဦး၊ စိတ်တူသဘောတူနှင့် ပူးပေါင်းမိကြလေပြီ။ ခင်မောင်နှင့် တင့်တင့်က နီလာ့ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည့်စိတ်ကို အရင်းခံပြီး တကယ့်ကို တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ညာဏ်တည်း နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ဖြစ်သွားလေသည်။ ။

ရှုပ်အင်္ကျီနီနီလေး၊ ဂျင်းဘောင်းဘီ အနက်လေးနှင့် နီလာ ... ရဲသွေးခြံသို့ ရဲသွေးရှေ့မှ သွားနှင့်သည် ။ ရဲသွေးက သူမနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ပါလာသည်။ ။

မိုးမြင့်တို့ ခြံသို့ လွန် လာပြီး ရုတ်တရက် ကျွဲရိုင်းကြီးတစ်ကောင် ချုံထဲက ပြေးထွက်လာသည်။ ။ သူမဆီသို့ ဦးတည်ပြီး ပြေးလာရသည်။ ။ ထူးဆန်းနေသော အမြင်ဆန်းကြောင့် နီလာ ကြောင်အမ်းအမ်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ ။

တည့်တည့်မတ်မတ်ပြေးလာသော ကျွဲရိုင်းကြီးကို ဆယ့်ငါးပေလောက် အကွာရောက်မှ နီလာက ရှောင်ရှားဖို့ သတိဝင်လာသည်။ ။

"ဟင် ..."

နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်ခဲ့သော ရဲသွေး၊ ဒီအဖြစ်ကို မြင်လိုက်တော့ အရမ်းကို ချောက်ချား တုန်လှုပ်သွားသည်။ ။

နီလာ့ထံသို့ အားသွန်ပြေးခဲ့သည်။ ။ နီလာကလည်း ချုံပုတ်သစ်ပင်

တွေကို လှည့်ပတ်ပြီး ပြေးလွှားနေသည်။ ။

ရဲသွေးက ပြေးရင်းလွှားရင်း သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ရှပ်အင်္ကျီကို ချွတ်ချလိုက်သည်။ ။ နီလာ၏ နောက် သို့ ခေါင်းကြီးစိုက်ပြီး စွတ်လိုက်နေသော ကျွဲကြီးကို သူက အတင်းမိုအောင် လိုက်သည်။ ။

တစ်ချို့မှာ ကျွဲကြီးက မျက်နှာချင်းဆိုင် သူနှင့်ဖြစ်သွားသည်။ ။ လက်ထဲမှ ရှပ်အင်္ကျီနဲ့ ကျွဲရဲ့ အမြင်ကို အာရုံပြောင်းအောင်လုပ်ပေးသည်။ ။ သူကြောက်လန့်တကြား လုပ်လိုက်ပုံက ရောမမှာ ကျွဲရိုင်းနှင့်ကစားသော ရောမ သူရဲကောင်းပုံစံအလား ဖြစ်သွားရသည်။ ။

ကျွဲရိုင်းက နီလာထံမှ အာရုံ ရဲသွေးဆီသို့ ပြောင်းသွားသည်။ ။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလူများ ၏ အော်မှုကြောင့် ဒီခြံထဲက အလုပ်သမားတွေ ပြေးထွက်လာကြသည်။ ။

ရဲသွေး အသည်းအသန် ပြေးလွှားနေတာကို ဝင်ကူသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါသကြီးနေတဲ့ ကျွဲကြီး ရဲသွေးရဲ့ တင်ပါးကို အားပါးတရ ခွေလိုက်သည်။ ။

"ဗုန်း ..."

သည် အဖြစ်အပျက်ကို မြင်လိုက်ရသော နီလာက ...

"အား ..."

ဟု မျက်စိနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းကြီး ပိတ်ပြီး အော်လိုက်သည်။ ။ ကျွဲကြီးအား ခြောက်ကြသဖြင့် ကျွဲကြီးက ထွက်ပြေးသွားသည်။ ။ နီလာက မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် တင်းတင်းကာထားရာမှ လက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖယ်ရှားလိုက်သည်။ ။

ရဲသွေးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်တွေ သူမရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဆောင့်ခုန်သွားသ

ည် ။ မြေပြင်ပေါ်မှာ မှောက်လျက်ကြီး လဲနေသော ရဲသွေးက မလှုပ်မယု
က်။

နီလာရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ စိုးရိမ်သွေးတွေ တိုးတက်သွားသည် ။ ရဲသွေး
ထံသို့ အပြေးအလွှား ရောက်သွားသည် ။ အခြားလူတွေလည်း ရဲသွေး
အနားသို့ ဝိုင်းလာကြသည် ။

"ကိုရဲသွေး ..."

ရဲသွေးအနားသို့ ပြေးအရောက် ရဲသွေးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။
နဖူးမှ ရဲရဲနီသော သွေးတွေ စီးကျနေသော ရဲသွေးကိုကြည့်ပြီး နီလာ ငိုရို
က်ရန် သတိမရပါဘဲ မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင် ကျလာသည် ။

"ဟာ ... ကျွဲခွေလို့ မှောက်လျက်လဲပြီး ကိုရဲသွေးနဖူးပေါက်သွားပြီ
ထင်တယ်"

ရဲသွေးကိုယ်ကို နီလာက ပွေ့ဖက်လိုက်သည် ။ ငြိမ်သက်နေသော ရဲ
သွေး သေများ သေသွားပြီလားဟု တအား စိုးရိမ်သွားသည် ။

"ကိုရဲသွေးကို ကြည့်ကြပါဦး၊ အသက်မှ ရှိသေလား ကြည့်ကြပါဦး"

နီလာက သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် အော်သည် ။ ခြံသမားနှစ်ယောက် ရဲ
သွေးအား ဝင်ပွေ့သည် ။

"နီလာ၊ သူ ... သတိလစ်နေတယ်၊ ဆရာဝန်နဲ့ မြန်မြန်ပြုမှ ဖြစ်မယ်"

ရဲသွေးအား ဝိုင်းဝန်းပွေ့ထမ်းပြီး၊ လှည်းပေါ်တင်၍ ဆရာဝန်ထံ
အမြန်နှင်ခဲ့သည် ။ နီလာမှာ တော့ သွေးတွေ ရွဲရွဲစိုနေသော ရဲသွေးရဲ့
ခေါင်းကို ပွေ့ဖက်ထားရင်း မျက်ရည်တွေ တဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေ ပါသည် ။

သူမရဲ့ အသက်ကို ရဲသွေး ကယ်လိုက်ခြင်းပါ။ ရဲသွေးသာ

ဝင်မကုလျှင် သူမ ခုလောက်ဆို အသက်နဲ့ ကိုယ် အိုးစားကွဲနေပေတော့
မည်။

သူမမှာ ရဲသွေးပေးသော အသက်ပဲ ရှိပါတော့လားဟု တွေးမိသည်။

ဆရာဝန်ထံသို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ဝိုင်းဝန်းပြီး ရဲသွေးအား ဆေးခန်းထဲ
သို့ ပွေ့ချိကြသည်။

"ဘာဖြစ်တာလဲ"

ဆရာဝန်က ဆီကြိုပြီး မေးသည်။

"ဆရာရယ် ... နီနီယောက်ျားကို ကြည့်ပါဦး၊ ကယ်ပါဦး"

နီလာက ပြောပြီး ဆရာဝန်ရဲ့ လက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး ရှိုက်ကာ ပြောလို
က်သည်။ တစ်ခါမှ မမြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးသော နီလာရဲ့ အပြုအမူကို ခြံသ
မားတွေ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

မျက်နှာက စိုးရိမ်လွန်း၍ ဖြူဆွတ်နေပြီး မျက်ရည်တွေ တရွဲရွဲနှင့်ပါ။

"စိတ်အေးအေးထား နီလာ၊ ဆရာ ကြည့်ဦးမယ်"

နီလာရဲ့ ပခုံးကို ပုတ်ပြီး နှစ်သိမ့်အားပေးကာ လူနာကို ကြည့်လိုက်
သည်။ စမ်းသပ်သည်။

"နဖူး တော်တော်ကွဲသွားတယ်၊ ခုနစ်ချက်လောက် ချုပ်ရမှာ ပဲ"

ဆရာဝန်က စမ်းသပ်စဉ်မှာ ပဲ ရဲသွေး သတိရလာသည်။

"ကိုရဲသွေး"

နီလာက အားရဝမ်းသာ သွားသည်။ ရဲသွေးရဲ့ မျက်နှာကို
ငုံကြည့်ပြီး ခေါ်သည်။

အချစ်ဆုံးရဲ့ အသံကြောင့် ဝေဝါးနေတဲ့ အကြည့်တွေကို ကြည့်လင်
အောင် ရဲသွေး ကြိုးစား ကြည့်သည်။ ။

မျက်ရည်များကြားမှ ဝမ်းသာရိပ်တွေ မြူးလက်နေသော မျက်ဝန်း
တောက်တောက်လေးကို ရဲသွေး တွေ့ရပါသည်။ ။

"သတိရပြီနော် ..."

ရဲသွေးရဲ့ ပါးပြင်ကို ညင်သာစွာ လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကိုင်ပြီး မေးသည်
။

"နီ... နီ လာ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်"

"မဖြစ်ဘူး"

"တော်ပါသေးရဲ့ "

ရဲသွေးရဲ့ မျက်လုံး ပြန်၍ မှီ တ်ကျသွားသည်။ ။ နီလာ့ရင်ထဲ စူးခနဲ ပူ
လောင်သွားသည်။ ။

"ဆရာ လုပ်ပါဦး၊ သူ ... သူ ပြန်မေ့သွားပြီ"

"နီလာ သိပ်ပြီး စိတ်မလှုပ်ရှားနဲ့ လေ"

ဆရာဝန်က နီလာ့ကို နှစ်သိမ့်ပြီး၊ ရဲသွေးအား ပြုစုကုသနေသည်။ ။

"နီလာ"

ရဲသွေးထံမှ စကားသံ သဲ့သဲ့ ထွက်လာသည်။ ။

"တို့ နေကောင်းတယ် စိတ်မပူနဲ့ နော်"

နဖူးကို ချုပ်လို့ နာကျင်စူးရှစွာ ခံစားနေလျက်က ရဲသွေးက နီလာ
အား လှမ်းပြီး အားပေး နေပါသေးသည်။ ။

မကြည့်ရက် မမြင်ရဲ၍ နီလာ မျက်စိလွဲထားလိုက်သည်။ ။

သူမကိုယ်သူမ သတ္တိရှိပါတယ်ဆိုပြီး အမြဲကြွေးကြော်ခဲ့တဲ့ နီလာ ယခုလို ရဲသွေး ခံစားနေရတာ မြင်တော့ သတ္တိတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။

စိုးရိမ် ကြောင့်ကြခြင်းသည် ချစ်ခြင်းတရားနှင့် ဆက်နွယ်နေတာ နီလာ မသိခဲ့တာပါ။ ရဲသွေး အပေါ် ချစ်သည့်စိတ်က သူမအား စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းကို ဖြစ်စေလိုက်မှန်း နီလာ သတိ မပြုမိပါ။

ချစ်ရလွန်းသူအတွက် ပူပင်တယ် စိုးရိမ်တယ်ဆိုတာ သဘာဝပဲ မဟုတ်လား။

ခုလည်း ရဲသွေးကို မသိစိတ်နှင့် ချစ်ခဲ့သည့်စိတ်က ပူပင်သောကကို ဖြစ်စေလိုက်တာပဲ။ ရဲသွေး ထိခိုက်နာကျင်ရတာ ရဲသွေး အသက်ဆုံးရှုံးမှာ ကို သူမ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် မူပျက်နေသည်။ ။

"ဆရာ၊ သူ့အခြေအနေ စိုးရိမ်ရသလားဟင်"

"ဒီည ဂရုစိုက်ဖို့ လိုတယ် နီလာ၊ အန်ရင် ဆေးရုံကို ချက်ချင်းသွားရမှာပဲ"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

ရဲသွေးရဲ့ ဖြူဖွေးသွေးဆုတ်နေတဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး နီလာရဲ့ ရင်မှာ သနားစိတ် ပူပန်စိတ်တွေ ဆူဝေနေပါသည်။ ။

"ခဏလောက်တော့ ဒီမှာ ထားဦး၊ ဆရာကြည့်ဦးမယ်၊ ညရှစ်နာရီလောက်မှ အိမ်ခေါ်သွားပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ"

နီလာက နဖူးပေါက်သည့်ဒဏ်၊ ချုပ်သည့် ဒဏ်အနာမျိုးစုံ

ခံစားနေပြီး မျက်လုံးပိတ်ပြီး မှီ န်း နေသော ရဲသွေးနား ကပ်လိုက်သည်
။

"ကိုရဲသွေး၊ နေသာရဲ့ လားဟင်"

"နေသာပါတယ် နီလာ"

"နီနီ အိမ်ခဏ ပြန်ပြီး ကားယူခဲ့မယ်၊ ဘာစားမလဲ ဟင်၊ ယူခဲ့မယ်"

"ဘာမှ မစားချင်ဘူးကွာ"

ရဲသွေးအား နှုတ်ဆက်ပြီး နီလာပြန်ခဲ့သည် ။ ပျဉ်းမမြိုင်သို့ရောက်
တော့ မြန်မြန်ရေချိုး၊ ထမင်းကို သွက်သွက်စားပြီး ရဲသွေးအတွက် ဒေါ်မ
ယ်သုန် ဖျော်ပေးသော အိုဗာတင်းဓာတ်ဘူးနှင့် မုန့်ကို ယူပြီး ကားဖြင့် ပြ
န်ခဲ့သည် ။

"သူ ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်"

ပထမဦးဆုံး တွေ့ရသော သူ့ကို နီလာက မေးလိုက်သည် ။

"မှီ န်းနေတယ်၊ ညီမ"

ဆရာဝန်ကတော်က နီလာ့ကို ပြုံးပြုံးလေး ပြန်ဖြေလိုက်သည် ။

"နီလာ ကြည့်ရတာ သိပ်စိတ်ပူနေပုံရတယ်၊ ကိုရဲသွေး ကံကောင်းပါ
တယ်၊ ဒါလောက် ချစ်တတ်တဲ့ မိန်းမရတာကိုလေ"

နီလာရဲ့ မျက်နှာမှာ ဆေးမှ င်နီလေးတွေ ပက်ဖျန်းလိုက်သလိုပါ။

ထိုစကားစုကို ရဲသွေးက ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်သည် ။ ရင်ထဲ
မှာ သိမ့်ခနဲ ဆောင့်ပြီး ခုန်သွားသည် ။

နီလာ့ထံမှ တုံ့ပြန်မှုကို ရလိုက်ပြီလားဟု ဝမ်းသာအားရ မျှော်လင့်မိ
ပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ တွေးရင်းနှင့် ရဲသွေး စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည် ။ နီလာ

က သည် လိုပဲ လူရှေ့သူရှေ့မှာ သိပ်ပြီး မယား ကောင်းပီသတတ်သည်
မဟုတ်လား။

"ကိုရဲသွေး နီလာ အိုဗာတင်း ဖျော်လာတယ်၊ သောက်လိုက်ပါဦးနော်
"

ရဲသွေးအနား တိုးကပ်သွားပြီး နီလာက ကြင်နာစွာ မေးသည်။ ။

"မသောက်ချင်ဘူး နီလာ"

"ဆေးတွေလည်း သောက်ရဦးမှာ လေ အစာရှိမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ မုန့်
အရင်စားနော်"

ချော့ချော့မော့မော့ ကျွေးနေသော ချစ်မျက်နှာလေးကို ရဲသွေးက
မှေးစင်းသော မျက်ဝန်းတွေ ကြားက ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။

နီလာက တယုတယ ခွံကျွေးနေသော မုန့်ကို ဖြည်းလေးစွာ ဝါးမျိုချ
လိုက်သည်။ ။ တစ်ချက် ဝါးလိုက်တိုင်း ခေါင်းထဲမှာ ထိုးထိုးနာပေမယ့် နီ
လာ ကျေနပ်စေရန် စားလိုက်ပါသည်။ ။

မုန့်စားပြီး နီလာက သူ၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ဆေးလုံးလေးတွေ ထည့်ပေး
သည်။ ။ ပြီးတော့ အိုဗာတင်းပန်းကန်ကို နှုတ်ခမ်းသို့ ထိတွေ့ပေးသည်။ ။
ဆေးတွေကို မျိုချလိုက်သည်။ ။

ချစ်မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိကြည့်ရင်း ချစ်သူရဲ
အယုအယတွေကြောင့် ရဲသွေး ရင်ထဲမှာ အတိုင်းအဆမရှိ
ကြည်နူးနေပါသည်။ ။

"ကျွဲခွေခံရပြီး ခေါင်းကွဲတာ ရေရေလည်လည် တန်သွားပြီ"
ခွေလိုက်သော ကျွဲကြီးကိုပင် ကျေးဇူးတင်နေမိပါသည်။ ။

"နီလာရဲ့ အချစ်ကိုသာ ရမယ်ဆိုရင် နဖူးကွဲရုံမကဘူး၊ ရင်နှစ်ခြမ်းပင် ဗြန်းဗြန်းကွဲပါစေ ပျော်နေမယ့် ငါကွ"

လူက မလူးသာ မလွန်သာ ဖြစ်နေပေမယ့် နှလုံးသားရင်ပြင်ကတော့ ပရမ်းပတာ ခုန်နေပါသည်။ ။

အနာက နာသည့်အရှိန် ဆေးရှိန်ကြောင့် ရဲသွေးက မျက်ခွံတွေကို ကြာကြာ မပင့်နိုင်တော့ပါ။ မလွဲသာလို့ မှတ်ချလိုက်ပေမယ့် မျက်ဝန်းထဲမှာ နီလာရဲ့ ကြင်နာရိပ်တွေ ပြေးနေသော မျက်နှာလေးက စွဲထင်ကျန်ရစ်ပါသည်။ ။

ရဲသွေးရဲ့ မျက်နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း နီလာရဲ့ ရင်တွေမှာ ချစ်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်နေပါသည်။ ။

"ကိုရဲသွေးက တော်တော် ချောတာပဲ"

အစက လေးလေးနက်နက် သိပ်မရှိခဲ့သော မှတ်ချက်ကို အခုမှ ချလိုက်သည်။ ။

ယောက်ျားပီသချောမွေ့တဲ့ ရဲသွေးအပေါ်မှာ အားကိုးချင်စိတ်တွေပါ ပေါ်နေပါသည်။ ။ ရဲသွေး ပျဉ်းမမြိုင်ကို ရောက် လာပြီးသည့် နောက်ပိုင်း နီလာ့အပေါ် ညှာပြီး အလုပ်ကို သူကချည်း ဖိစီးလုပ်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ။

တစ်သက်လုံး သူမကသာ ဦးဆောင်ခဲ့ပြီး ခုလို ဦးဆောင်မှုရဲ့ အောက်မှာ နေရတာ ငြိမ်းချမ်း သက်သာတဲ့ အရသာကို နီလာ သိခဲ့ရပါသည်။ ။ ရဲသွေးကို ကျေးဇူးလည်း တင်ခဲ့သည်။ ။

အတွေးတွေဖြင့် နီလာ ခေါင်းထဲမှာ ချာချာလည်နေသည်။ ။ ရဲသွေး သူမအပေါ်မှာ သိပ်ချစ်တာကိုလည်း သိနေပါသည်။ ။ သူမမှာ သာ ရုတ်

တရက် ရင်မှာ ပွင့်လန်းလာသော မေတ္တာပန်းကို ဘယ်လို လှစ်ပြရမှန်း မသိတော့ပါ။

"မောင်မောင်ခေါ်တုန်းက ဗျာမထူးတဲ့ ငါ၊ ခု တစ်ခါခေါ်ရင် ဗျာ ဗျာ ... လို့ တစ်ခါတည်း ဆင့်ဆင့်ပြီး ထူးလိုက်မယ်"

ထိုအတွေးဖြင့် နီလာရဲ့ မျက်နှာလေးမှာ ပြုံးယောင်လေး သမ်းသွား ရပါတော့သည်။ ။

"နီလာ ... သူ့ကို ခေါ်သွားရင် ရပါပြီ"

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

အတွေးတွေကို တိခနဲဖြတ် အစသတ်ပြီး နီလာက ရဲသွေးနားကပ်သွားသည်။ ။

"ကိုရဲသွေး ... ထနိုင်ရဲ့ လား"

"ခေါင်းတော့ မူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထနိုင်ပါတယ်"

ရဲသွေးရဲ့ ပခုံးကို ဆွဲထူး မပေးသည် ။ ရဲသွေးကလည်း ဖြည်းလေးစွာ အားယူ၍ ထသည်။ ။

ဆရာဝန်က တစ်ဖက်၊ နီလာက တစ်ဖက်ဖြင့် ရဲသွေးကို ကားဆီသို့ တွဲခဲ့သည်။ ။ ကားပေါ် တွင် သက်သောင့်သက်သာ ရဲသွေးအား မှီစေလို က်သည်။ ။

ဆရာဝန်အား ကျေးဇူးတင်စကား၊ နှုတ်ဆက်စကားကို ဆိုပြီးမှ နီ လာက ကားကို စက်နှိုးပြီး ညင်သာစွာပဲ ထွက်ခဲ့သည်။ ။ ရဲသွေး သက် သောင့်သက်သာရှိစေရန် ကားကို ဖြည်းဖြည်းပင် မောင်းခဲ့သည်။ ။

"ကိုရဲသွေး ... ထိုင်လို့ ရလားဟင်၊ ကားဆောင့်လို့ နာနေလား"

ခုမှ ကြင်နာတွေပိုပြီး နီလာက တယုတယ မေးလိုက်သည်။ ။ ရဲသွေး
ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်မဆုံး ပီတိဖြစ်မဆုံးပါ။

"ဖြည်းဖြည်းမောင်းတော့ သက်သာပါတယ် နီလာ"

ပျဉ်းမမြိုင်သို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ။ ရဲသွေးရဲ့ သတင်းကို ကြားပြီး ခြံသ
မားတွေ စောင့်နေကြသည်။ ။ နီလာကို ချစ်သလို ရဲသွေးကို သူတို့ ချစ်ခင်
နေကြပါလေပြီ။

"ကိုရဲသွေး ပြန် လာပြီ"

ဝိုင်းဝန်းပြီး ရဲသွေးကို ဧည့်ခန်းဆီသို့ တွဲခဲ့ကြသည်။ ။ ကလေးတွေလ
ည်း ကိုရဲသွေးအနား ဝိုင်းလာသည်။ ။

"ဦးဦးဖေဖေ သိပ်နာနေလား ဟင် ..."

"တွေတွေ အများကြီး ထွက်ရားဟင် ..."

မိုးနဲ့ တိုးက ရဲသွေးရဲ့ လက်မောင်းကိုဖက်ပြီး
မျက်နှာညှိုးညှိုးလေးဖြင့် မေးကြသည်။ ။

"သားတို့ ရယ် ... ဦးဦး မနာပါဘူးကွာ"

ခြံသမားနှစ်ဦးကပဲ ရဲသွေးကို သူ၏ အခန်းဆီသို့ ပို့ပေးသည်။ ။ နီလာ
အပေါ်ထပ်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။ ။

ရဲသွေးရဲ့ ကိုယ်မှာ ပေကွဲနေသော ရွံ့တွေကို နီလာက ရေပတ်ဝတ်ဖြ
င့် တိုက်ပြီး သန့်စင်ပေးသည်။ ။

ရဲသွေးအား အဝတ်အစားတွေ လဲပေးသည်။ ။ ကလေးသုံးယောက်က
မျက်နှာငယ်ငယ်လေး တွေဖြင့် သူတို့ ၏ ဦးလေးကို ကြည့်နေကြသည်။ ။
ခေါင်းက ပတ်တီးဖြူကြီးဆီသို့ အကြည့်တွေက ခဏ

ခဏရောက်သွားပြီး မျက်နှာလေးတွေ မဲ့မဲ့သွားကြသည်။ ။

"သားတို့ သမီးတို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြလား"

"ဦးဦးဖေဖေကို သနားလို့ "

"မနက်ဆို ကောင်းသွားမှာ ပါကွာ"

ကလေးတွေကို နှစ်သိမ့်ရင်း သူ့ကို သေသေချာချာကြီး ပြုစုနေသော နီလာရဲ့ မျက်နှာလေးကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဆက်တိုက် လှုပ်ရှား နေရ၍ နီလာရဲ့ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ချွေးသီးလေးတွေပင် ဥနေသည်။ ။ ပြောင်လက်ချောမွတ်နေသော မျက်နှာပေါ်မှာ စိန်မှုန့်လေးတွေ ပျံနေသလိုပါပဲလား။

ချစ်မဝ ကြည့်မဝသော မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။

"မောင်ရဲသွေး နေသာရဲ့ လားကွယ်"

ဒေါ်မယ်သုန်က အခန်းထဲသို့ စားစရာတွေ ပါသော လင်ပန်း တစ်ချပ်နှင့် ရောက်လာသည်။ ။

"ကောင်းနေပါပြီ ဒေါ်သုန်"

"နီလာ ပြောတော့ကွယ် သုန်သုန်ဖြင့် ရင်ကို ထိတ်သွားတာပဲ၊ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းကွယ်"

"ဒီကွဲရိုင်းက ဘယ်က ရောက်တာလဲ၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားမရဘူး"

"ဟုတ်တယ်၊ နီလာလည်း ခုနက အဲဒီအကြောင်း တွေးနေတာ"

"ဘယ်ခြံက ကွဲရိုင်းလဲ မသိဘူး၊ နောက်မှ မေးကြည့်ရမယ်"

"ကဲ ... သုန်သုန် ဖျော်လာတဲ့ အိုဗာတင်းလေး သောက်လိုက်ဦး"

"သုန်သုန် ... ကလေးတွေ ဒေါသွားမယ်နော်"

"ကဲ ... စိုးတို့ လာကြ၊ နို့သောက်ကြရအောင်"

ဒေါမယ်သုန်၏ နောက်သို့ ကလေးသုံးယောက်လုံး လိုက်သွားကြသည်။ ။

"ကိုရဲသွေး မုန့်စားလိုက်ဦးနော်"

"မစားချင်တော့ဘူး နီလာရယ်"

"ထမင်းမှ မစားတာ၊ ဗိုက်နာလိမ့်မယ်၊ စားလိုက်နော်"

နီလာက တယုတယ ကျွေးသည်။ ။ နီလာရဲ့ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း ရဲသွေး ရင်ထဲမှာ ...

"ကျွဲက နီလာကိုသာ ဝှေ့မိလို့ တစ်ခုခုများ ဖြစ်သွားရင် ငါ ရူးမှာ "

ပြန်တွေးပြီး စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ရင်ထဲ ထိတ်သွားသည်။ ။

"နီလာ့ကိုသာ ကျွဲဝှေ့မိပြီး တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် တို့ တော့ သေမှာ ပဲ"

အပြုံးလဲ့လဲ့ဖြင့် နီလာက သူ့ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ကိုရဲသွေးသာ ခုလို ဝင်မကယ်ရင် နီနီ သေချင် သေသွားနိုင်တာပဲ"

...

ဒါကြောင့်လေ နီနီအသက်ကို ကယ်လို့ သိပ်ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်"

"ကျွဲကြီးက နီလာ့ဆီကို ဦးတည်လာတော့ တို့ မျက်စိထဲ ပြာသွားတာပဲ၊ ဒါကြောင့် တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ကျွဲကြီးကို အာရုံပြောင်းလိုက်တာ"

"တစ်ခါမှ ဒါမျိုး မကြုံဖူးတော့ နီနီလည်း အရမ်းလန့်သွားတာပဲ"

နီလာက ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်လေးနှင့် ပြောသည် ။ သည် လို နှစ်လိုဖွယ် ပြုံးလိုက်တော့ နီလာရဲ့ မျက်နှာလေးက ချိုရွှင်ပြီး ချစ်စရာ လွန်စွာ ကောင်းနေပါသည် ။

ဆေးကို တိုက်ပြီး နီလာက ရဲသွေးကို အိပ်ရာထဲ လှဲစေလိုက်သည် ။

"ကဲ ... အိပ်တော့နော်"

"နီလာ အခန်း ပြန်မလို့ လား ဟင်"

ညှိုးလျသောမျက်နှာနှင့် ရဲသွေးက နီလာ့ကို ကြည့်လိုက်သည် ။

"မပြန်ဘူး၊ ဒီအခန်းမှာ ပဲ အိပ်မယ်"

"ဟင် ... ဘာပြုလို့ "

ရဲသွေး အရမ်းအံ့ဩသွားသည် ။ ပြောင်းလဲသွားသော နီလာကို နား မလည်နိုင်အောင်ပါ။

"ဆရာဝန်က ဒီည စောင့်ကြည့်မယ် ပြောထားတယ်လေ"

မျက်နှာချိုချိုနှင့် နီလာဆိုသည် ။ ရဲသွေး ရင်ထဲ အရမ်းကို ဝမ်းသာ သွားသည် ။

"နီလာရယ် ..."

နီလာ့ရဲ့ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မောမောလျလျကြီး ခေါ်လိုက် သည် ။

"ကဲ ... အိပ်တော့နော်"

"အေးကွာ၊ အိပ်ဆေးများ ထိုးပေးလိုက်သလား မသိဘူး၊ တအား အိ ပ်ချင်နေတာပဲ"

ရဲသွေးက ခေါင်းနှင့် ခေါင်းအုံးထိပြီး မကြာခင်မှာ ပဲ အိပ်ပျော်သွား
သည်။ နီလာက ခုတင်ဘေး ကြမ်းပြင်မှာ ပဲ အိပ်ရာခင်းပြီး လှဲလိုက်သ
ည်။

(၃၁)

မှေးခနဲ နီလာ အိပ်ပျော်သွားသည် ။ တအိးအိးနှင့် ညည်းသံကြောင့်
နီလာ ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးလေး ပွင့်သွားသည် ။

"ဟင် ... ဘယ်သူ ညည်းတာပါလိမ့်"

ရုတ်တရက် ရဲသွေးကို မေ့သွားပြီးမှ သတိရလာသည် ။ ငေါက်ခနဲ
ထထိုင်လိုက်သည် ။ ရဲသွေး ခုတင်ဆီသို့ လှစ်ခနဲ ရောက်သွားသည် ။

"ဟီး ... အဟီး ... ချမ်းတယ် ... ချမ်းတယ်"

ရဲသွေးက တဟီးဟီးနှင့် ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ချမ်းနေသည် ။ နီ
လာက ရဲသွေးရဲ့ နဖူးကို စမ်းလိုက်သည် ။ ပူလောင်လွန်းသော ခံစားမှု
ကို တွေ့ရသည် ။

"ဟယ် ... ကိုယ်တွေ တအား ပူနေတယ် ... ဒုက္ခပဲ"

ဓာတ်ဘူးကို ဖွင့်ပြီး ပန်းကန်လုံးထဲ ရေနွေးပူပူကို လောင်းထည့်လို
က်သည် ။

ပုလင်းထဲမှ ပါရာစီတမော တစ်လုံး ထုတ်သည် ။

"ကိုရဲသွေး ဆေးသောက်ရအောင်နော်"

ဆေးပြားကို ရေနွေးပူပူနှင့် တိုက်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ရဲသွေးအား
စောင်ခြုံပြီး ပြန်သိပ်သည် ။

နာရီဝက်ခန့်နေတော့ ချေးတွေပြန်ပြီး အဖျားသွေးကျသွားသည်။ နီလာ အင်္ကျီလဲပေးလိုက် ပြန်သည်။

ရဲသွေး ရင်ထဲမှာ ဖော်ပြနိုင်စွမ်း မရှိအောင် ရှုန်းပိတ်တွေ ပွန်းဆိထိ သလို အိနေပါတော့သည်။

ရဲသွေး အဖျားကျပြီး ပြန်အိပ်သွားမှ နီလာသည် အိပ်ရာပေါ် စိတ်ချ လက်ချ လှဲလိုက်သည်။ စိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်းကြောင့် နီလာ အိပ်ပျော် သွားသည်။

နေရောင်ခြည် နုနုလေးတွေက အခန်းထဲသို့ ဖြာဆင်းလာသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပြန့်ကျဲနေသည်။ ရဲသွေးက မျက်လုံး ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သည် နှင့် သူ၏ ခေါင်းထဲသို့ နီလာသည် အခန်းထဲမှာ ရှိသည် ဆိုသော အသိက ဝင်လာသည်။

ဝေဝဲကြည့်ရင်း နီလာ အိပ်နေရာသို့ သူ့အကြည့်ရောက်သွားသည်။ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော မျက်နှာဖူးဖူးသန့်သန့်လေးကို တွေ့ရသည်။

ရဲသွေးက ရင်ထဲမှာ မဆံ့အောင် ချစ်ရတဲ့ ချစ်ရလွန်းသူလေးကို အချစ်များစွာဖြင့် စူးစူးစူးစူး ငေးကြည့်နေသည်။

ထိုစဉ်မှာ ပဲ နီလာရဲ့ မျက်လုံးလေး ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသည်။

သူမကို စူးစူးကြီးကြီးကြည့်နေသော အကြည့်နှင့် တန်းတိုးလေသည်။

"နိုးပြီလား ... နီလာ"

"ဟင် ... ကိုရဲသွေး၊ နိုးနေတာ ကြာပြီလားဟင်"

"အင်း ..."

"ဘာလို့ နီလာ့ကို မနိုးတာလဲ"

"ကြည့်ကောင်းလို့ ကြည့်နေတာပဲ"

လန်းဆန်းကြည်လင်နေသော ရဲသွေးရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး နီလာ့ မျက်နှာလေး ပန်းသွေးရောင် လွမ်းသွားသည်။ ။

ရဲသွေးအား မျက်နှာသစ် သန့်စင်စေပြီး နီလာက အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ။ စားသောက်ဖွယ်ရာများ စီစဉ်ယူခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။ ။

"ကိုရဲသွေး မနေ့ညက ထမင်းမစားရတော့ ဆာနေမှာ ပဲနော်"

"သိပ် မဆာပါဘူး နီလာ"

"ကဲ ... ဒီမှာ သုန်သုန် လုပ်ထားတဲ့ ချောကလက် ပူတင်း ပူပူနွေးနွေးလေး စားလိုက်ပါဦး"

ပူတင်းကို တစ်စွန်းခပ်ပြီး ရဲသွေးအား ခွံလိုက်သည်။ ။

ပူတင်းကို ငုံ့စားရင်း ရဲသွေးက စူးရှစွာ နီလာရဲ့ မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။ ။

"နီလာ ..."

တည်ငြိမ်လေးနက်လှသော လေသံဖြင့် ခေါ်သည်။ ။ နီလာကလည်း သူ့မျက်နှာကို ပြန်၍ တည်ကြည် ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။

"ဘာလဲ ကိုရဲသွေး"

"နီလာလဲ စားဦးလေ"

"ပြီးမှ စားမယ်"

ရဲသွေးက ရင်ထဲက မေးချင်သော စကားကို ဘယ်ကစ၍ ဘယ်လို မေးရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ ။

"ကိုရဲသွေးကိုလေ ... နီနီ သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ် သိလား"

"ဘာပြုလို့ ..."

"နီနီရဲ့ အသက်ကို ကယ်လို့ ပေါ့"

"ခုလို တို့ ကို ပြုစုနေတာ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ အနေနဲ့ လား နီလာ"

ညှိုးလျှော့ မေးသည်။ ။

"နီနီကြောင့် ကိုရဲသွေး ခုလိုဖြစ်နေတာ၊ နီနီက ပြုစုရမှာ ပေါ့"

မျက်နှာလေး ပြုံးချိုချိုနှင့် နီလာက ပြန်ဖြေသည်။ ။

"ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ အနေနဲ့ ဆိုရင် နီလာရယ် မပြုစုပါနဲ့ တော့ကွာ"

မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်ပြီး နီလာက သူ့ကို မရဲတရဲကြည့်နေသည်

။

"ဘယ်လိုအနေနဲ့ ပြုစုမှ လက်ခံမှာ လဲရှင် ပြောပါဦး"

နီလာရဲ့ ပြုံးချိုချို မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း ရဲသွေးရင်ထဲမှာ ချစ်စိတ်တွေ တရိပ်ရိပ် တက်နေပါသည်။ ။

"နီလာ ..."

နီလာရဲ့ လက်ကလေးကို တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရဲသွေးက ခေါ်လို

က်သည် ။

"ဟင် ..."

"နီလာရယ် မင်းကို တို့ သေမလောက် ချစ်တာ ခုထိ မသိသေးဘူး လားကွာ"

ချစ်စရာ မခိုတရိုမျက်နှာလေးနှင့် ရဲသွေးကို နီလာက ပြန်ကြည့်လို က်သည် ။

"သိပါတယ်လေ"

"သိရင်လည်း တို့ အတွက် အဖြေလေးတစ်ခုခုကိုတော့ ပြန်ပေးကွာ "

ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကလေးကို လှုပ်ယမ်းရင်း ရဲသွေးက မေး သည် ။

"အဟင်း ... ဟင်း ရယ်ရတယ်နော်၊ လက်ထပ်ပြီးမှ ရည်းစားစကားပြောတာ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်"

နီလာက သွားဖြူတန်းလေးတွေ ပေါ်အောင် ရယ်ပြုံးလိုက်သည် ။

"နီလာရယ် တအားချစ်တယ်"

စွဲမက်စရာမျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး မချင့်မရဲ ရဲသွေး ညည်းတွားသ ည် ။ နီလာရဲ့ လက် ကလေးကို တအားဆွဲလိုက်တော့ ရဲသွေးရဲ့ ရင်ခွင် ထဲသို့ နီလာ ဖြုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားသည် ။

နွေးထွေးအိစက်နေသော ကိုယ်လေးကို တင်းတင်းကြီး ထွေးပိုက်လို က်သည် ။

"နီလာရယ် ... အချစ်ရယ်၊ တို့ ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲကွယ်"

ရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာရှိနေသော နီလာရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ရဲ
သွေးက အားမလို အားမရ မေးသည်။ ။

"ကမ္ဘာခြားထားတဲ့ တံခါးလေး ချက်ဖြုတ်လိုက်ပြီလေ ..."

"ဘာပြောတယ် နီလာ"

နီလာရဲ့ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး နောက်သို့ နည်းနည်းတွန်
လိုက်ပြီး နီလာရဲ့ မျက်ဝန်းထဲသို့ စူးစူးနစ်နစ်ကြီး ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။

သူ့ရဲ့ အကြည့်ထဲမှာ ချစ်ရည်တွေ ယိုစိမ့်နေသည်။ ။ နီလာကလည်း
သူ့ရဲ့ မျက်ဝန်းထဲသို့ စူးစိုက် ကြည့်သည်။ ။ သည် အကြည့်တွေထဲမှာ အ
လွန်ပျော်မွေ့ကြည်နူးစရာကောင်းသော အချစ်ကို သူ တွေ့ လိုက်ပါသ
ည်။ ။

"အို ... အချစ်ရယ်"

နီလာအား ရင်ခွင်တွင်းသို့ ဆွဲသွင်းပြီး ယခင်က စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သော
အနမ်းများကို ခုမှ အကောင်အထည် ဖော်လိုက်ပါသည်။ ။

မျက်နှာအနံ့ လည်တိုင်အနံ့ အနမ်းမိုးတွေ သွန်းဝေဖြူးနေပါတော့သ
ည်။ ။ နီလာက အချစ်ရဲ့ ပုတ်ခတ်တဲ့ လှိုင်းထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး မျောသွား
ပါတော့သည်။ ။

နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီး မြည်
နေပါသည်။ ။ ရဲသွေးက ကိုယ်ချင်းခွာလိုက်ပြီး နီလာရဲ့ မျက်နှာလေးကို
စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

အချစ်ရည်တွေ စိမ့်ဝင်နေသော မျက်လုံးလေးထဲသို့ စိုက်ကြည့်နေပါ
သည်။ ။

"နီလာ အချစ်ရယ်၊ တို့ ရဲ့ အချစ်ကို မင်းလေး လက်ခံလိုက်ပြီပေါ့ နော်"

ရဲသွေးက ဝမ်းသာလွန်း၍ တုန်ယင်နေသော လေသံဖြင့် မေးသည်။
နီလာက ခေါင်းကို သာသာလေးလေး ညိတ်လိုက်ပါသည်။

"ဟော့ဒီ ပါးစပ်လေးက ဖြေစမ်းပါ အချစ်ရယ်၊ မောင့်ကို သိပ်ချစ် တာပဲလို့ "

နီလာရဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို လက်ညှိုးနှင့်ထိတွေ့ပြီး ရဲသွေးက မေးသည်။

"ဟင့်အင်း ... ဖြေစရာမှ မလိုတော့တာ"

"ဟာ ... မရဘူး၊ ဖြေမှ ကျေနပ်မယ်"

နီရဲ့ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ မြှုပ်အောင် ဖက်ပြီး ပြောသည်။

"ကဲ ... ပြောပြီနော်"

"ပြော ..."

"မောင့်ကို သိပ်ချစ်၊ အရမ်း ... အရမ်းကို ချစ်"

မျက်ကြောလေးစင်း မျက်နှာလေးမော့ပြီး နီလာက ပြောသည်။

"ကဲ ... ကျေနပ်ပြီလား"

"ကျေနပ်ပြီ ..."

ချစ်အနမ်းများကြားမှာ ကြည်နူး မောလျသွားရပါတော့သည်။

ရဲသွေးနှင့် နီလာ ခုလို ပြေပြေလည်လည် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ဖြစ်သွား
တော့ ဒေါ်မယ်သုန်မှာ လွန်စွာ ကျေနပ်နေပါသည်။ ။

တစ်သက်လုံး ကျားကျားလျားလျားနေခဲ့သော နီလာ၊ ပျဉ်းမမြိုင်ကို
ဦးဆောင်ပြီး လုပ်ခဲ့သော နီလာ၊ ခုမှ မှီခိုဘဝ ရောက်ရပါတော့သည်။ ။ ရဲ
သွေးက ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်နေတော့ နီလာက ကျေကျေနပ်နပ် နောက်
လိုက်လုပ်နေပါတော့သည်။ ။

နံနက်ဝေလီဝေလင်း အိပ်ရာမှ ရဲသွေးက အလျင်နိုးသည်။ ။ သူ၏
ဘေးမှာ အိပ်ပျော်နေသော ချစ်ဇနီးရဲ့ မျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်ကော
င်းကောင်း နှင့် ထိုင်ကြည့်နေပါသည်။ ။

ရင်ထဲမှာ မဆံ့အောင် ချစ်စိတ်တွေနှင့် ချစ်ရသော ဇနီးလှလေးကို
ကြည့်မဝ၊ ချစ်မဝအောင် နေပါသည်။ ။ သူ့ရဲ့ အကြည့်စူးစူးကြောင့် ထင်
ပါရဲ့ နီလာ့ မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာသည်။ ။

စူးစူးနစ်နစ်ရွမ်းရွမ်းလဲ့လဲ့ကြီး ကြည့်နေသော ရဲသွေးကြောင့် မျက်
လုံးလေး ပြူးဝိုင်းသွားသည်။ ။

"မောင် ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဟင်"

"ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ချစ်ကို ကြည့်လို့ ၊ လှလွန်းလို့ ထိုင်ကြည့်နေတာ"

"ပိုပြီကွာ ..."

ရွန်းလက်သော မျက်နှာ ကြည်ကြည်လေးနှင့် နီလာက ရှက်ဝဲဝဲလေး ပြောသည်။ ။

နီလာက ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်စဉ် ...

"အား ..."

ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်လဲသွားသည်။ ။ ရဲသွေး ရင်ထဲ ထိတ်သွားသည်။ ။

"ဟင် ... ချစ် ဘာဖြစ်တာလဲ ဟင် ..."

ပျာပျာသလဲ နီလာရဲ့ ကိုယ်လေးကို ပွေ့ပြီး ခေါ်လိုက်သည်။ ။

"ခေါင်းအရမ်းမူးတယ်၊ ရင်ထဲမှာ လည်း ဟာနေတယ်"

"နေ ... နေဦးနော်၊ ဒီလိုပဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး လဲနေ၊ မောင် သုန်သုန်ကို သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်"

ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ နီလာရဲ့ ခေါင်းလေးကို ညင်သာစွာ ချပေးခဲ့ပြီး အခန်းထဲမှ လျှင်မြန်စွာ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ။

ဒေါ်မယ်သုန်အား အပြေးအလွှား သွားခေါ်သည်။ ။
ဒေါ်မယ်သုန်လည်း စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မပြေးရုံတစ်မယ် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ။

"နီနီ ဘာဖြစ်လဲဟင်၊ ပြောစမ်း ဘာဖြစ်လဲ"

နီလာရဲ့ ပခုံးကို ညင်သာစွာ ပုတ်ပြီး အလောတကြီးမေးသည်။ ။

"ခေါင်း အရမ်းမူးတယ် သုန်သုန်"

"အိပ်ရာထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်နေနော်၊ သုန်သုန် ဆရာဝန်ခေါ်ပေးမယ်"

"ကျွန်တော်သွားခေါ်လိုက်မယ် သုန်သုန်"

ရဲသွေးက လှေကားထစ်တွေကို အဆင့်တွေကျော်ကျော်ပြီး ပြေးဆင်းခဲ့သည်။ ။ ကားကို တရကြမ်း မောင်းပြီး ဆရာဝန်ထံ ထွက်ခဲ့သည်။ ။

ဆရာဝန်ရောက်လာပါပြီ။ နီလာအား စမ်းသပ်ကုသစဉ် ရဲသွေး အခန်းပြင်မှာ ဆန္ဒစောစွာနှင့် စောင့်နေသည်။ ။

ဆရာဝန်ပြန်ထွက်လာပါပြီ။ ရဲသွေးအား အပြုံးမျက်နှာနှင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။ ။

"သူ ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာ"

စိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်နှာကြီးနှင့် ရဲသွေးက အလျင်စလို မေးလိုက်ပါသည်။ ။

ရဲသွေးရဲ့ ပခုံးကို ဆရာဝန်က ပုတ်လိုက်ပြီး ...

"ကိုရဲသွေးရေ၊ နောက် ခြောက်လနေရင် ခင်ဗျား ကလေးချီရတော့မယ်ဗျ"

"ဟာ ..."

ရဲသွေး ထခုန်မိမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဆရာ ခဏနော် ..."

"ရတယ် စောင့်နေမယ်၊ ကြာရင်လည်း ဖြစ်တယ်နော်"

ဆရာဝန်က ပြုံးပြုံးကြီး ပြောသည်။ ။ သူ့ချစ်သူနှစ်ဦး သတင်းကောင်းလေးကို မျှဝေခံစားကြပါစေလို့ စောင့်နေလိုက်သည်။ ။

ရဲသွေးက ဆရာဝန်ကို လိုက်မပို့သေးဘဲ ခဏဆိုင်းပြီး ချစ်ဇနီးလေးနား ပြေးကပ်လိုက်သည်။ ။

"ချစ်ရယ် ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ ..."

ချိုအိနေအောင် ပြုံးနေသော နီလာရဲ့ မျက်နှာလေးကို ပွေ့ဖက်ပြီး ပျော်မောမောကြီး ပြောလိုက်ပါသည်။ ။

"မောင့် ရင်တွေ အရမ်းခုန်နေတာ ကြားလားဟင်"

သူရဲ့ ရင်ခွင်မှာ နားလေးကပ်ထားလျက်မို့ နီလာက ရဲသွေးရဲ့ ရင်ခုန် သံတွေကို ကြားနေရပါ သည်။ ။

"အဲဒါလေ သိပ်ပျော်လို့ ၊ သိပ်ချစ်လို့ သိလား၊ မောင်တို့ နှစ်ဦးရဲ့ အ သွေးအသားနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ သားရတနာရတော့မယ် ချစ်ရယ်"

ရဲသွေးက နီလာရဲ့ ကိုယ်လေးကို ကောက်ချီ ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ ။

"ကလေးအဖေ ဖြစ်တော့မယ်ကွာ"

အသံကျယ်ကြီးနဲ့ အော်ပြီး နီလာရဲ့ ကိုယ်လေးကို ပွေ့လျက်က မွေ့ ယမ်းလိုက်သည်။ ။

"အား ... မူးတယ် မလုပ်နဲ့ "

နီလာရဲ့ အသံစူးစူးလေးကြောင့် စိတ်လွတ်လက်လွတ် ဖြစ်သွားတာ ကို ထိန်းလိုက်သည်။ ။

"ဆောရီးနော် ... အချစ်၊ မောင် အပျော်လွန်သွားတယ်"

ခုတင်ပေါ်သို့ နီလာရဲ့ ကိုယ်လေးကို သာသာလေး ပြန်ချသည်။ ။ ပါးပြင်မွတ်မွတ်လေးကို ငဲ့နမ်းပြီး ...

"ခဏနော် မောင် ဆရာ့ကို ပို့ပြီး မြန်မြန်ပြန်ခဲ့မယ်နော်"

အပြုံးလဲ့လဲ့ဖြင့် နီလာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ။

ညစာစားသောက်ပြီး ကလေးသုံးယောက်နှင့် နီလာတို့ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး စကားပြောနေစဉ် ...။

"အန်တီလေး ဘာလို့ နေမကောင်းဖြစ်တာလဲ ဟင်"

မနက်က ဆရာဝန်ခေါ်ရတာကို ကျောင်းသွားနေရတာနဲ့ မမေးလိုက်ရသဖြင့် စိုးက မေးသည်။ ။

"သမီးရဲ့ အန်တီလေးက ဘာတွေလျှောက်စားမှန်း မသိပါဘူးကွာ၊ ဗိုက်ကြီးပူလာလို့ ဆရာဝန်ခေါ်ပြရတာ"

"ဟွန့် ... ဗိုက်လည်း မပူပါဘူး"

ရဲသွေးက စပ်ဖြီးဖြီးနှင့် ပြောသည်။ ။ နားမလည်ရှာသော စိုးက ရုပ်လျက် ချပ်လျက်ရှိနေသော နီလာရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကို ကြည့်ပြီး မျက်နှာရှုံ့ရှုံ့လေးနှင့် ပြောသည်။ ။

"မောင်နော်၊ ကလေးတွေကို ပေါက်ကရ မပြောနဲ့ "

ရဲသွေးရဲ့ လက်မောင်းကိုထုရင်း နီလာက ပြုံးလဲ့လဲ့နှင့် ပြောသည်။ ။

"ဒီလို စိုးရဲ့ ၊ နောက် ခြောက်လလောက်နေရင်လေ၊ စိုးတို့ မောင်နှမ သုံးယောက်အတွက် အန်တီလေးက ကလေးလေးတစ်ယောက် လက်ဆောင်ပေးမယ်တဲ့ "

စိုးမျက်နှာလေး ပြုံးရွှင်သွားသည်။ ။

"ဦးဦးဖေဖေပြောတာ ဟုတ်လား ဟင် အန်တီလေး"

"ဟုတ်တယ် စိုး"

"ကလေးလေးက ယောက်ျားလေးလား၊ မိန်းကလေးလား"

"စိုးက ဘာလိုချင်လဲ"

"စိုးနဲ့ အဖော်ရအောင် မိန်းမလေး"

"မိုးနဲ့ ကခြားဖို့ ယောက်ျားရေး"

"ဟင် ... စိုးက မိန်းမလေးနော်"

"ဟင့်အင်း ... အရဘူး၊ မိုးလို ချင်တယ်၊ မိုး ယောက်ျားရေး လိုချင်တယ်"

စိုးနဲ့ မိုးနဲ့ အပြိုင်အဆိုင် ငြင်းရင်း မိုးက ထုံးစံအတိုင်း ခြေဆောင့် ဝိုလေတော့သည်။ ။

"ကဲ ... ချစ်ရေ ... ဒီမှာ ဝေစုမတည့်ဖြစ်နေကြပြီ။ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းမလေး အမြွှာပူးသာ မွေးလိုက်တော့ကွာ"

"အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း"

"ဟား ... ဟား ... ဟား"

ကလေးတွေကို ကြည့်ပြီး ရဲသွေးနှင့် နီလာ ပွဲကျစွာ ရယ်လိုက်မိပါသည်။ ။

"ဪ ... အချစ်ကို ပြောရဦးမယ်"

"ဘာလဲ မောင်"

"မောင့်ကို ခွေတဲ့ ကျွဲရိုင်းကြီးလေ၊ အဲဒါ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ဘူး

"

"ဟင် ... ဟုတ်လား"

"မောင်တို့ ကို သိပ်မကျေနပ်တဲ့ ခင်မောင်နဲ့ တင့်တင့်ပေါင်းပြီး ကြံ
လိုက်ကြတာ"

"ဟင် ... မောင်က ဘယ်လို သိတာလဲ"

နီလာက ခုမှ တအံ့တဩဖြစ်ပြီး မေးသည်။ ။

"တင့်တင့်က ချစ်ကို သိပ်မနာလိုနေတာ မဟုတ်လား၊ နောက် ကိုခင်
မောင့်ကိုလည်း အလုပ် ထုတ်ပစ်လိုက်တော့ ခင်မောင်က မကြည်ဘူး
လေ"

"နှစ်ယောက်လုံးက ချစ်ရဲ့ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းကို
မြင်ချင်နေကြတာ၊ ဒီလိုနဲ့ အကြံတူ နှစ်ယောက်ပေါင်းမိပြီး ကြံလိုက်တာ
ပေါ့"

"ဟင် ... ယုတ်မာလိုက်ကြတာနော်"

မျက်နှာလေး ညှိုးသွားပြီး နီလာက ပြောသည်။ ။

"ချစ် တစ်ယောက်တည်း လာနေတယ် ထင်ပြီး အဲဒီနေ့က ကျွဲကြီးကို
ဖမ်းထားရာက စိတ်ဆိုးအောင်လုပ်ပြီး လွှတ်လိုက်တာ ...

စိတ်ဆိုးနေတဲ့ ကျွဲကြီးက သူ့မျက်စိရှေ့မှာ ရှိနေတဲ့ နီလာ့ကို စွတ်ရွတ်
ပြီး လိုက်ခွေတာပေါ့"

"အင်း ... အဲဒီတုန်းက မောင်သာ ရောက်မလာရင် နီနီ သေချင်သေ
မှာ နော်"

"ရှုး ... သေတဲ့ အကြောင်း မပြောနဲ့ ၊ မောင် တွေးတောင် မတွေးရဲဘူး"

"သေချာရဲ့ လား"

"အဲဒီတုန်းက မောင်သာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် နီနီလည်း ရူးမှာ ..."

"အဲဒီ မတိုင်ခင်ကတည်းက မောင့်ကို တိတ်တခိုး ချစ်နေတာကိုး ..."

"ဟိတ် ... အခုမှ အချစ်သူခိုးမလေးကို မိပြီဟေ့"

ရဲသွေးက နီလာရဲ့ ကိုယ်ကလေးကို လှမ်းဖက်ပြီး ကျီစယ်သည် ။

ကလေးသုံးယောက်က သဘောကျပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ရယ်လိုက်ကြသည် ။

"ခုတော့ သူတို့ ဘယ်မှာ လဲ မောင်"

"ခင်မောင်ကတော့ ကိုယ်ထိလက်ရောက်လုပ်တဲ့ တရားခံ မဟုတ်လား၊ အရေးယူရမှာ ပေါ့၊ တင့်တင့်ကိုတော့ လာတောင်းပန်လို့ မောင် ခွင့်လွှတ်လိုက်တယ်"

ကိုရဲသွေးမျက်နှာကို ပြုံးလဲ့လဲ့အကြည့်နှင့် ကြည့်နေကြပါသည် ။

"ကိုမိုးမြင့်လဲ ဒီကိစ္စသိပြီး တင့်တင့်ကို အိမ်ပေါ်က နှင်ချတယ်၊ မောင့်ဆီ သူ ... ငိုကြီးချက်မ နဲ့ ရောက်လာတယ်၊ သူတို့ မောင်နှမ ပြေလည်အောင် မောင် လုပ်ပေးလိုက်ပါတယ်ကွယ်"

"အင်း ... တင့်တင့်တစ်ယောက်က တော်တော်အငြိုးကြီးတာပဲ၊ မောင့်ကို သူ လက်လွှတ်ရတာ မကျေသေးဘူးကိုး"

"ခုတော့ ကျေပါပြီကွာ"

"ဟွန့် ... ထင်မနေနဲ့ ၊ မောင့်ကို သူက သိပ်ကြိုက်တာ"

"အရင်ကပါကွာ ..."

"ခုလဲ ရရင် ယူမှာ ပါနော် ..."

"ဟာကွာ ... ချစ်ကလည်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ"

မျက်နှာ မထားတတ်အောင် အနေရခက်နေသဖြင့် ရဲသွေးက ငြင်းဆန်လိုက်သည်။ ။

"မောင်က တင့်တင့်ကို နည်းနည်းလေးမှ စိတ်မဝင်စားဘူးလားဟင် ..."

"ဝေးသေး ..."

တမင်ကျိစယ်ချင်၍ နီလာက ရဲသွေးကို ပြောလိုက်သည်။ ။

"သူ့ခမျာ ဒီလောက် ချစ်တာ မောင်က နည်းနည်းလေးတော့ ပြန်ချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်"

"နည်းနည်းလေးလဲ မချစ်နိုင်ဘူး၊ များများကြီးလည်း မချစ်နိုင်ဘူး၊ ဟော့ဒီ ကောင်မလေးကို မြင်ပြီးကတည်းက ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အချစ်တွေ အားလုံး ဒီကောင်မလေးက သိမ်းထားလို့ "

"အို ... စွပ်စွပ်စွဲစွဲ ဘယ်တုန်းကမှ မသိမ်းခဲ့ရပါဘူးနော်"

ချစ်စရာ မခိုတရုံမျက်နှာလေးနှင့် နီလာက ပြောလိုက်သည်။ ။

ကလေးတွေကို အိပ်ရာဆီသို့ ပို့ပြီး သူတို့ ရဲ့ အခန်းဆီသို့ နီလာတို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ။

ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ နီလာက လျှောက်သွားပြီး ခြံထဲသို့ ငုံ့မိုးကြည့်မိလိုက်သည်။ ။

ကောင်းကင်ကြီးကလည်း ပြာလဲကြည်လင်နေသည် ။ ခြံထဲမှာ လည်း မှိုင်းပျံ့နှင့် အေးစိမ့် နေသည် ။ ညမွှေးပန်းရနံ့က ပြေးခုန်တက်လာသည် ။ နီလာက ရှိုက်ပြီး အသက်ကို ရှူလိုက်သည် ။

ငေးမောနေသော နီလာရဲ့ နောက်ကျောဆီ ညင်သာသော ခြေသံတွေနှင့် ရဲသွေး ရောက်လာသည် ။ နီလာရဲ့ ကိုယ်လေးကို နောက်မှ သိုင်းဖက်လိုက်သည် ။

"ချစ် ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ"

"ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ခြံထဲ ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ငေးနေတာ" နီလာရဲ့ ပါးပြင်မွတ်မွတ်လေး တစ်ချက် နွေးသွားသည် ။

"မောင်ရယ်၊ နီနီလေ အစက ဒီခြံကြီးအတွက် သိပ်စိတ်ပူခဲ့တယ်"

"ဘာကို ပူတာလဲဟင် ..."

"ဪ ... နီနီက အိမ်ထောင်ပြုဖို့ လုံးဝ မရည်ရွယ်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ပျဉ်းမမြိုင်မှာ မျိုးဆက်ဖြတ်ပြီး နီလာ မရှိရင် ပျဉ်းမမြိုင်ကြီးတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီလို့ လေ"

"ခုရော ..."

"ခုတော့ ... မောင်ရဲ့ တူ၊ တူမလေးတွေလဲ ရှိပြီး နီနီရဲ့ ရင်သွေးလေးလဲ ရှိတော့မှာ မဟုတ်လား"

"ရင်သွေးလေးက တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ခင်ဗျာ၊ အများအများကြီး ရှိလာမှာ ..."

"ဟွန်းနော် ... လောဘမကြီးနဲ့ "

"တကယ်ပါ၊ မောင်လေ ... မိသာစု များ တာကို ကြိုက်တယ် ချစ်ရ

ယ်"

နီလာက ဘာမျှပြန်မဖြေသေးဘဲ ခြံထဲသို့ ငေးနေသည်။ သူမရဲ့ မျက်
ဝန်းထဲမှာ သူမရဲ့ ရင်သွေး လေးတွေ ခြံထဲမှာ ပြေးကစား လှုပ်ရှားနေ
တာကို မြင်ယောင်နေပါသည်။

"မောင်က သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်နော်"

တွေးရင်းက အရင်းမရှိ၊ အဖျားမရှိ စကားကို ဆိုလိုက်သည်။

"ဟောဗျာ ... ကိုယ့်ယောက်ျားကို ပြန်ပြီး ရည်းစားစကား ပြောနေ
တာကိုး ..."

"ဟုတ်တယ် မောင်၊ နီနီရဲ့ အသည်းတံခါးကို တင်းတင်းပိတ်ခဲ့တာ
သိလား၊ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ အဝင်မခံတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ် သိ
လား"

"အင်း ... ပြော"

"မောင်ဟာ တကယ့်တန်ခိုးရှင်ပဲ သိလား၊ နီနီရဲ့ အသည်းတံခါးကို ပွ
င့်အောင် မောင် ဘယ်လို ဖန်ဆင်းလိုက်တာလဲ ဟင်"

ရဲသွေးက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး ပြုံးနေပါသည်။

"မောင်ရဲ့ အချစ်အင်အားနဲ့ အချစ်တံခါးကို ရိုက်ချိုးပြီး ဖွင့်လိုက်တာ
ပေါ့"

"မောင့်ရဲ့ အချစ်အင်းအားက ဘယ်လောက်ဆွဲငင်အား ကောင်းလဲ
ဆိုတော့ တင်းမခံနိုင်ဘဲ မောင့်ကို ပြန်ချစ်ရတယ် မဟုတ်လား"

"မောင်နဲ့ အနေနီး လာလေ၊ မောင့်ကို ချစ် လာလေ ဖြစ်ခဲ့တာ နေမှာ
နော်"

"သိပ် ... သိပ် ဟုတ်တာပေါ့"

"မောင် ..."

"ဘာလဲ နီလာ"

"နီလာ့ကို ဘာလို့ ချစ်တာလဲ"

"မြင်မြင်ချင်း ရင်ထဲမှာ အရမ်းချစ်လွန်းလို့ ချစ်တာပေါ့ ..."

ချစ်ရဲ့ အဆောင်အယောင်တွေ ဘာကိုမှ မမက်မောဘဲ ချစ်လေးကို ချစ်မိလို့ ချစ်လိုက်တာပါ ကွယ် ...

နီလာ့ကို ရမယ်လို့ မောင် ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး"

"ဘာလို့ လဲ"

"အချစ်လေးက မောင့်အပေါ် အမြဲ စိမ်းကားခဲ့တာကိုး ..."

"အဲဒါလေ ... မောင်က ချစ်စရာ အရည်အချင်းတွေနဲ့ သိပ်ပြည့်စုံလွန်းလို့ ချစ်မိမှာ ကြောက် ပြီး ကာကွယ်တာလေ"

"ခုရော ..."

"ခုတော့ ချစ်ရမှာ မကြောက်တော့ပါဘူး၊ မောင်ရဲ့ ကြီးမားတဲ့ မေတ္တာအောက်မှာ နီနီရဲ့ မာနတွေ အရည်ပျော်သွားပြီကွယ်"

"ပျဉ်းမမြိုင်အိမ်ကြီးမှာ နောက်ဆိုရင် ကလေးငယ်ငယ်ရဲ့ အသံနဲ့ ဆူညံနေမှာ နော်"

"တွေ့ပြီး ကြည့်နူးလိုက်တာ မောင်ရယ်"

ချစ်မိလို့ ချစ်လိုက်ပါတယ် ဆိုတဲ့ မောင်ရဲ့ ရင်ခွင်မှာ နီလာက စိတ်ချလက်ချကြီး ခိုလှုံမိပါ တော့သည် ။

စာချစ်သူတိုင်းကို ချစ်တဲ့
(မိလားလျန်းဝေ)

Book Sharin

